

Мій кіт сказав мені
Чарівні подорожі троянди Брамблберр

Бурштиновий архангел

Веб | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram | [@mycattoldme](https://www.instagram.com/mycattoldme)

Мій кіт сказав мені Чарівні подорожі троянди Брамблберр

Бурштиновий архангел

Ця робота є вигадкою, але заснована на реальних подіях реальних людей мого життя. Все в ційсторіє сталася з мною, хоча деякі події були об'єднані або скорочені. Моєю першою любов'ю до писання була поезія, особливо хайку. У ційсторії ви можете знайти певний вплив цієїранньої роботи. У мене є важливі для мене слова з великоїлітери. Я також використовував деякірозділові знаки, тому що вони мені подобаються. Імена людей були зміннені, щоб захистити їхню конфіденційність, але мена тварин залишилися як тоді, так і зараз.

Авторське право © 2019, Amber Archangel.

Усі права в усьому світі захищено. Ця книга або будь-яка її частина не може бути виведена або використана будь-яким способом без прямого письмового дозволу автора, за винятком використання коротких цитат в огляді книги.

У ц й чудово написан й розпов д про своє життя з ц кавими й улюбленими котячими членами її с м'ї, включаючи одного, зокрема, BrambleBerry Rose, автор розпов дає про свої приємн спогади та досв д щирим, залученим голосом, який запрошує читача с сти й випити. високу склянку холодного чаю з нею на передньому ґанку, поки вона розпов датиме вам усе про них.

Істор я чар вна, в д початку до к нця. Вона з вдячн стю п дкреслює мудр сть ц нност , якими її улюблен коти д ляться з автором протягом нав ть п сля життя одного кота. Письменниця, художниця та любителька тварин, прийняла понад тридцять загублених кот в п клувалася про них як про член в своєї родини протягом десятил ть, але вона сформувала найт сн ш стосунки з Землею, своїм першим кошнем, Брамблберр Роуз, котом, якого вона описує як «моя душа, моє серце», який був її пост йним котячим супутником понад чотирнадцять рок в чий стосунки з автором є центральною темою книги.

Ця чудова та варта уваги робота розпов дає про порятунок Брамблберр Роуз як викинуту одноденне кошеня до чудового доросл шання в дружн й родин , життя якої зосереджено на активност та добробут тварин. Менеджмент письменниц складається з письменниц , чолов ка письменниц та супутника життя, Кр стофера, трьох старших «брат в сестер» — захисного, повн стю чорного кота Навара Стар, милого, спок йного кота Гекльберр Муна, тихого , таємнича к шка Герл Грей, а згодом жвава, дитинча родини, к шка Хейл СкайВокер, єдиний член родини, який не ладнає з Брамблберр Роуз.

Автор уважно спостер гає за характерами, улюбленими заняттями та примхами тварин; любител тварин ус х вид в знайдуть сп льну мову в описах, як передають їх внутр шню та зовн шню красу. Автор д знається, що м ж нею та трояндою Брамблберр снує зв'язок, який виходить за меж одного життя — наприклад, вона в дчуває неземну под бн сть м ж Землею та трояндою Брамблберр . П сля смерт її улюбленого кота, яка занурила авторку в глибокий смуток душевний б ль, авторка з подивом отримала любовне та вт шне сп лкування в д Брамблберр Роуз. Автор описує це сп лкування, серед нших ознак, як життєво важливе для того, щоб подолати втрату BrambleBerry Rose як таке, що зм цнює її переконання, що вона та її улюблений к т возз'єднуються в цьому чи наступному св т . Автор спод вається, що її стор я, у свою чергу, вт шить допоможе ншим, хто зазнав под бних болючих втрат.

Це зворушлива й надихаюча стор я, яка сподобається книголюбам друзям тварин читати.

— Огляд редактора Simon & Schuster

В дуги нших автор в.	5.
Дякуємо за любов...	6.
Присвята в	7.
пам'ять про глави	8.
1. Я знав тебе ран ше 2. Чи	9.
може це бути правдою?	31.
3. Будь ласка, н !	34.
4. Добре . . Деяк люди приводять своїх собак, чи не так?	40.
5. Подив ться на цю дитину! Виглядає як маленька риса 6. А	49.
її все ще не було 7. Орео, панда	61.
та солодка 8. Тв й к т здається	83.
дуже мудрим 9. Я в порядку, мамо	102.
10. Живи з любов'ю в	106.
серц 11. Великий червоний Хижак	111.
12. Собаки мають	113.
надзд бност 13. Любов	116.
перемагає. Втрата Програє.	122.
14. Mystère	124.
15. Я знаю, як сказати, що кохаю тебе 16.	127.
К нець?	129.
17. Її мена 18. Я	130.
знайшов фотограф ю, яка розпов ла стор ю	131.
19. Частковий список ресурс в, як допомогли мен вил кувати	133.
Журнал пов домлень в д мого коханого про	134.
автора	135.

Відгуки про My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

«Я не особливо люблю котів (хоча моя сторінка, коли кілька з них «володіли мною», робить що брехня). Мені не дуже подобаються сльози (хоча ця чудова сторінка більш раціонально можна кваліфікувати як «духовну анти-сльозину»). Книжки для гарного самопочуття — це знову щось нове — хто може встояти перед тим, що є настільки очевидно ідеальним подарунком для тих, хто любить котів, хто втратив кохану людину (дволапого чи чотирилапого) хто просто має (чи потребує) можливість продовжувати дихати та робити крок за кроком у майбутнє? Чудовий, поетичний текст Ембер Архангел робить «Мій кот розповів мені: чарівні подорожі троянди Брамблберрі» м'якше, перлиною, заслуговуючим на милі доповнення до списку для читання друга — або навіть до вашого —».

— Х'юго Н. Герстль, автор міжнародних бестселерів «Писар», «Вбивця», «Наперекір усім»
«Експерт з руйнування»

«Якщо ви коли-небудь любили тварину — будь то ваше перше цуценя, чи папуга, який вас образив, миша, яка лазила по тобі, або кошеня, яке практично жило у тебе на колінах — тоді тобі сподобається сторінка Бурштинового архангела.

Тварини - це пучки любові, як справді сплукуються з нами, але не люблять нас незалежно від чого.

Дякую тобі, Бурштиновий Архангел, за щире читання, просте й глибоке водночас. Якби всі ми могли мати таке кохання, як троянда Брамблберрі!»

— Джерард Роуз, автор «Війни до кінця», «Хлопчик-каптан», Гамльтон Егберта

«Мабуть, найбільш слова мудрості, як коли-небудь були сказані, були висловлені тим в домі анонімним гуру ТуГанном, який сказав з своєї аерії: «Тільки коли ти знаєш любов тварини, ти живеш повноцінним життям». Це був той, хто, коли він спустився на Землю, розвозив свої продукти в вантажівку для гольфу з наклейкою на бампері з написом «Людина, кот зникла». Нагорода для Кота. Так, він серйозно ставився до котят. І бурштиновий архангел теж, на радість. Більшу частину свого життя вона провела, навчаючись у одного з найрозумніших видів на планеті. Вона диліться їхніми світлимими думками та щирістю в книзі «Мій кот розповів мені: чарівні подорожі троянди Брамблберрі», чудовий сторінка, яка скрасить ваш день».

— Тон Сетон, в домі журналіст автор книги «Таємниця Френсис Левлард».

Дякую за любов...

На першому місці в моєму серці всі коти та кошенята, як розділили моє життя. Я люблю тебе назавжди і обцяю знайти тебе знову.

Я б не була тим, ким я є, без мого надзвичайного чоловіка. Дякую тобі за багато чудових років, за тече мого життя в цьому світі, як ми жили та вдали, а також за усмішки та любов на цьому шляху. Твоя любов - найкраща частина мене.

Як я можу вдячитися тобі Ренд (Вільям) Олаг за твою любов високу цінність навчання? Ти був моїм найкращим другом протягом десятиліть; ти відкрив мій розум і серце для мудрості Всесвітньої любові Творця. Завдяки вам, продовжує голос BrambleBerry Rose.

Щиро вдячний усім людям, які любили та підтримували про троянду BrambleBerry Rose її життя.

За всі чарівні сторони, як мої друзі та сусідки розповіли мені про своїх улюблених тварин, які повернулися додому, виїхавши, очевидно, за власним вибором.

Як я можу подякувати моєму прекрасному місцевому владі за те, що він прийняв дзвінок, який повернув мене BrambleBerry Rose?

Моя місцева група «Подолання горя» дала мені повний кошик любові та підтримки під час одного з найважливіших періодів, з якими я зіткнувся у своєму житті.

І Творець нашого Всесвіту ДЯКУЮ за уроки ЛЮБОВІ, чи то з хутряними, чи як особистість. Все інше врешт-решт здувається. ЛЮБОВ - це все, що існує.

Ця книга - сторінка кохання. Вона присвячена кожній пташці, ящірці, коту, собаці, коню, слону — усім створінням, незалежно від того, дихають вони повітрям чи водою, мають хутро чи пір'я, лазають, повзають, ходять, бігають, стрибають чи риються, призначені для роботи, бути диким або домашнім улюбленцем, або (на жаль) для споживання чи негідних цільей. Вони прийшли сюди, щоб допомогти зцілити нас і цю планету з любов'ю, яку вони мають у своїх серцях, і я їм за це дякую; Я шаную їх і люблю їх усіх.

Запитай у зв'язку з ними, вони навчать тебе краси цієї землі.

— Святий Франциск Ассізький

Дякую, що прочитали мою чарівну сторінку. Пам'ятайте, що це не замана отримання персональної допомоги у разі смерті або хвороби вашого улюбленого супутника тварини.

Майк сказав мені, що «Чарівні подорожі троянди Брамблберр» також написані, щоб допомогти тим любителям тварин, які втратили улюбленого друга. Ви можете вшанувати м'я свого дорогоцінного друга нижче:

Я

(ваше м'я)

буде любити вас / плекати вас в чно.

Я обцяю шукати тебе / знаю, що побачу тебе знову, по той чи той б к.

Любовні та вчнів пам'ят

(м'я твоєї коханої)

1. Я знав тебе ранше

Вечірнє світло було тихим, коли я занурилася в п'яні подушки на дивані, тримаючи в руках своє новеньке восьмитижневе кошеня. Я подивився на неї, вона без звуку озирнулася. Неочікувано я почув, як сказав: «Я знав тебе ранше». Щось у ньому було. Я не знав, що це таке; Я впевнений знав щось знайоме, коли подивився в золотаво-зелені її очі.

Шановний читачу, я хотів би уточнити: це мав бути Сталос. До я Ранше. Звичайно, у минулому часом мав дивне відчуття про щось, а потім це сталося. Я думав про друга, а потім дзвонив телефон, це були вони, або я бачив їх у кав'ярні. З багатьма з нас таке траплялося — але це? Це була нова територія.

Тримаючи її біля серця, я зайшла в офіс свого чоловіка, Кристофера, сподіваючись, що він мого б мені допомогти. Він розглядав креслення будинку в у стилі хай-тек, а наша нова кошеня, дівчинка Грей, спала біля одного з високих вікон, що виходили на наше підвір'я. «Я знав її ранше. Це можливо?»

"Угу." Він підвів очі, щоб побачити нашу нову дитину. «Це незвично, але це можливо».

Дівчинка Грей не прокинулася, тому не знала, що у неї нова кошеня-сестра.

«Як ти думаєш, вона може бути схожа на одного з наших котів, як вже жили з нами?»

"Може бути."

«Ти впевнений знаєш її?»

"Вона така мила." Він відкинувся на стілець і потягнувся до її маківки. "Але не; Такої я ще не бачив».

Я достав свої фотоальбоми — так, свого часу — розклав їх у ватільний килимок і подивився на роки спогадів, усміхнувшись, як дівчинка ліпилася з мною своїм життям, деякі з них ще до того, як я познайомився з Кристофером.

«Ти не схожий на жодного з них». Я сказав своєму новому кошенятку.

Але це відчуття не полишало мене, і знати того вечора я знову запитав Кристофера. «Як я знаю, ким вона була?»

«Може, прийде з часом, або уві сні».

Її м'я? Ну, вона була табб черепахова, розведена бязь; табб черепаховий бязь для скорочення; або Епплджек, як одна людина з ентузязмом заявила, коли зустріла нашого нового кошеня. Вона виглядала так, наче заблукала серед ожинкової грядки, її темно-срібні смуги та золотисті плями переплуталися. Шерсть на її голові була з шипами, а не шовковисто-м'яка, як у бльшості кошенят, а на кінчиках вух у неї були пучки нитки, темної, темної шерсті. Було ясно: її звали не Мистер, а Брамблберр. Отже, в той день, коли вона прийшла додому, коли я тримав цей теплий хутряний клубок на подушечці моїх долонь, її м'я стало Брамблберр Троянда. Я дав їй своє друге м'я, чого не робив ні з одним котом.

«Тобі подобається Brambleberry Rose за її м'я?»

«Не Mystère? Ви дали їй своє друге м'я». Очі Крестофера сяяли. «О, чоловіче, їй це подобається! Вона така маленька мила. . . маленька ризикова дитина. Що подумають Навар Гекльберр?»

Гекльберр був нашим тринадцятирічним милим, милим кошеням. Він познайомився з нею, коли пізнав її, коли зайшов до нашого дому. Він був поспіхом у гостях у своїй подруги-кіці Анни. Ці двоє були найкращими друзями. А Навар, наш стоїк, ВЕЛИКИЙ чорний хлопчик, був старшим кошеням у нашій родині. Іноді він висів на задньому ганку, поки бляки не лягали спати. Ми з Крестофером спостерігали, як він захищає наших маленьких кошенят більше десяти років, тому ми вирішили, що він також захищає бляку, як гніздяться на наших деревах.

Було майже темно, коли до нас приєднався Гекльберр.

Ми сиділи на килимку у в'язині з нашим новим маленьким кошеням, яке гралось з деякими грашками з дзвончиками, деякі речі з прямими, як вона любила, тунель для кошеня. Дівчинка Грей прокинулася й зайшла у в'язиню. Вона підскочила до спинки дивана й спостерігала з безпечного місця, але, здавалося, не хотіла підходити ближче.

Коли вона побачила свого нового кота-брата, Брамблберр побігла в тунель. Його більше цікавила вечеря, ніж вона. Вона трохи прослудувала за ним з безпечної відстані мовчки дивилася, як він їсть. Він не звертав на неї особливої уваги, але, здавалося, не хотів, щоб вона підходила надто близько.

«Гекльберр, ти хочеш познайомитися з своєю новою сестрою?»

Гек подивився на Крестофера, але не підійшов ближче. Дівчинка Грей дивилася з переваги своєї високої точки зору.

«Її м'я зб'гається з вашим. . . вона Брамблберр . Можливо, ви двоє станете друзями».

Я тримав її, а Кр стофер грав грашкою, п дмовляючи Гекльберр ближче. В н не шип в не т кав. В н подивився на неї, наче пильно вивчав нового жука, а пот м п шов лягти у своє улюблене л жко, де м г дивитися у в кно.

«Боже, це не те, чого я оч кував», — сказав Кр стофер.

Трохи п зн ше зайшов Навар йому стало ц каво. В н п д йшов до неї й опустив св й великий чорний н с б ля її крих тного носика.

«Ого. Вона така см лива».

Я клав її назад на килим п сля того, як Гек п шов, коли Навар наблизився, вона розплющилася дуже низько, але не вт к. Навар простягнув велику чорну лапу, щоб обережно доторкнутися до неї, але це їй було не дуже до цього. Я м г сказати, що вона трохи боялася, тому я знову п дняв її.

«В н тв й нший старший брат. . . в н Навар в н любить тебе». Вона обернулася подивилася мене н би вона зрозум ла. «В н захищатиме вас стежитиме за вами. Я об цяю."

Коли я ц лував її крих тне личко, вона муркот ла.

Кр стофер п шов з Наваром Д вчиною Грей, щоб отримати їм б льше їж . Ми з Брамблберр ще трохи погнали, поки стемн ло.

«Це пройшло добре», — сказав Кр стофер, коли ми розм щували вс х на першу н ч разом. Гекльберр все ще лежав у своєму улюбленому фланелевому л жку б ля в кна в моєму каб нет , а поруч з ним у своєму пухнастому л жку затишно сид ла д вчина Грей. Навар уже згорнувся калачиком б ля п дн жжя нашого л жка, а Брамблберр п шов за нами до нашої спальн . Коли я поклав її на наше л жко, я думаю, вона вир шила, що де б я не спав, їй буде добре м сце.

«Вона така крих тна», — тихо сказав Кр стофер, коли Брамблберр згорнулася калачиком б ля мене. «Як добре, що у нас таке велике л жко».

Перш н ж сон забрав мене, я згадав, коли вперше почав думати, що заведу ще одне кошеня. Це було близько п'яти рок в до сьогодні шнього дня. Це тихе пов домлення повернулося через к лька дн в, а пот м пост йно приходило мен в голову — н би кошенядесь чекало на мене.

У той час ми з Кр стофером жили в п вденн й частин нашого штату планували переїхати на п вн ч до меншого м ста. Я думав, що ми, мабуть, зустр немо нашого нового члена с мї котячих, коли ми зробимо цей крок з нашим менеджером, який на той час включав наших трьох врятованих котячих.

Можливо, ви знаєте про в дзначене нагородами шоу Cirque du Soleil , у якому не використовуються цирков тварини, а також в доме як Цирк Сонця. В н грав у Лас-Вегас приблизно в той же час. Причина, чому я згадую про це, дорог читач , полягає в тому, що коли я д знався про їх фантастичн

повтряної акробатики, чомусь я подумав, що м'ямого нового кошени буде таким самим, як їхнє найновше та найтриваліше шоу Mystère.

Через кілька місяців ми з Крістофером вдали Лас-Вегас побачили їх виступ.

«Вони так високо в повітрі...» — Ми обоє дивилися з подивом.

«Як вони летять... з однієї трапеції на іншу».

«Вони так делікатно балансують», — сказав Крістофер. «Але вони мають бути сильними спортсменами».

«Mystère. Я майже впевнений, що це її м'я».

"Дійсно, чому?"

"Не знаю. Я просто думаю про неї, коли дивлюся, як вони летять».

Нашим першим котом у Саутленд, якого ми зустріли незабаром після переїзду, був Навар Стар. Наш красивий, повністю чорний, великий кіт був ласкаво в домашній як Навар, Нейв (звучить як Джаз) або Фонз, тому що він був таким крутим. (Можливо, ви пам'ятаєте з телешоу «Щасливий дід», що Фонз був бунтарем, який носив чорну шкіряну мотоциклетну куртку був сутністю крутості.) Коли ми розчухали його, якщо ми розділили чорне хутро на його грудях, ми могли побачити приховану, маленька біла пляма хутра — ось звідки з'являється його мені.

Він був крихким, коли ми його зустріли. Він стояв у калюжі світла в двувличного лхтаря перед нашим будинком.

«Погляньте на це чорне кошени там внизу». Крістофер прихилився до скляних дверей нагорі.

«Цікаво, що він робить... йому мало, щоб бути на самоті».

Крістофер не міг не дивитися на малечу. «О, чувак, він милий».

Ми щойно закінчили перегляд середньовічного фантастичного фільму «Лед Хоук» з Рутгером Гауером у ролі капітана Наваррського та Мшель Пфайфер у ролі його коханої лед Ізабо д'Анжу. Двох закоханих було проклято, коли не бути разом, за винятком кількох моментів, що зникали кожного дня, коли сонце заходило, знову, коли сходило. Кожен з них перетворився під час півтемряви — Наварра вночі на чорного вовка, а лед Ізабо — на яструба вдень.

Наш маленький друг, чорне кошеня, повернувся наступної ночі й наступної. Ми знали сусідів, до яких він належав, тож запитали, чи вони в нього закохані.

«Твоє маленьке чорне кошеня... Ви шукаєте для нього дим чи плануєте залишити його?» Крістофер дружив з ними, розмова пройшла краще, ніж ми очікували.

«Ну, його тато-кошот, схоже, хоче його побити, тому ми трохи хвилюємося!»

«Він приходить до нас додому майже щовечора. Ви не проти, якщо ми приведемо його в будинок?»

«Ви можете залишити його, якщо хочете...»

І ось як ми отримали нашого дорогоцінного хлопчика Навар, як він отримав своє ім'я: Навар.

Батько Навар Стар, Бутс, був дуже великий, чорний кіт — раниця була в тому, що він мав чотири бачки чоботи. Багато разів ми бачили, як він мандрує нашими околицями в пошуках інших кошенят котів, яких він міг би залакати. Він агресивно заходив прямо в їхній простір, тихо кричав на них, намагався вступити в бачки. Якщо вони намагалися пати, він їх зупиняв. Він був дуже злим котом.

Одного разу ми побачили Бутса, який стояв перед кошеням, поведився злим і грізним, дивлячись на його, загальною жахають меншого кота.

«Ви це бачите?» Крістофер подивився на мене. «Я збираюся допомогти цьому маленькому котику. Чоботи могли йому нашкодити».

Крістофер вийшов на вулицю й підійшов ближче до Бутса. Молодий кіт не рухався, а Бутса, здавалося, не хвилювало, що Крістофер наближається. Він не переставав дивитися на маленького котика чи дозволяв йому пати.

Нарешт Крістофер підбіг до нього, тупаючи ногами й розмахуючи руками. «Залиш цю дитину один!» Але Бутс продовжував дивитися на кошеня.

Нарешт, коли Крістофер був у кількох дюймах від нього, Бутс повільно відійшов. Він продовжував дивитися на Крістофера, ніби казав: «Почекай... ти тільки чекай!»

«Я ніколи не бачив, щоб кіт так поведився». Я хитав головою. «Я збираюся стежити за іншими сусідськими кошенятами».

«Ви бачили його очі?»

«Так, він виглядав злобно».

«Він справді не хотів, щоб я був там, — сказав Крістофер, дивлячись, як молодший кіт безпечно пішов геть, — але він мені не боявся».

Одного теплого летнего вечера Кристофер сидел на нашем балконе и нагору подзвонил меня, прошепотивши: «Подивись, что відбувається. Подивись, що робить Бутс».

І, любий читачу, ти можеш не повірити, але це правда.

Ми з подивом спостерігали з свого місця, як Бутс підійшов до нашого маленького молодого кота на вулиці перед нашим будинком. У місячному світлі нашого сусіднього вуличного ліхтаря ми мали вигляд глядача. Менший кіт, мабуть, вийшов на літню вечірню прогулянку й помилково забрався на територію Чоботи.

Коли вона побачила великого чорного кота, що наближався, було вже пізно.

Вона зупинилася, намагалася вступити, щоб вібратися з-під Чоботи, коли з-за тінюх кущів у дворі нашого сусіда навпроти вибігла струнка руда лисиця. Лисиця відігнала великого граючого кота-синяка в далаканого маленького кошения в кущі на нашій території, у напрямку до каньйону. За мить лисиця зникла, Чоботка не було видно, а котик замер на місці. Вона не могла ні вуса поворухнути.

Вони навіть не підозрювали, що ми спостерігаємо цю сцену правосуддя над тваринами.

— Думаєш, лисиця повернеться й поженеться за малим?

"Хто знає? Куди вони взагалі поділися? Я перевірю задній двір». Кристофер пішов дізнатися, чи бачить він щось у темному дворі позаду нашого будинку. Лисиця та Чоботи пробігли крізь кущі до задньої частини нашої території. Але шелест припинився, все знову затихло.

«Я нічого там не бачу». Кристофер знову сів, щоб спостерігати; маленький котик все ще стояв, замерши, на вуличному ліхтарі.

Після кількох хвилин, коли вона залишалася приголомшеною в тому ж положенні, вона повільно затряслася одну задню ногу, а потім передню ногу. Ще через хвилину вона потрясла другою передньою лапою.

«Мені здається, вона намагається згадати, як користуватися своїми ногами». Те, як Кристофер насолоджувався вони були менш симпатичні. «Ій, мабуть, це каво, чи не повернеться лисиця за нею».

Саме в цей час лисиця рясно вибігла з кущів в нашого двору на вулицю.

«Ой, дивись, лисиця повернулася!»

Я хвилювалася за кошеня. Але лисиця глянула на неї та й пішла далі; він перехрестився на вулицю, а потім згорнувся калачиком на м'якій траві нашого сусіда й пішов спати.

«О, боже, ця дитина не може рухатися. Здається, лисиця зовсім не підкується про неї. Це так Мабуть, це карма Бутса, – сказав Крестофер, – Він вийшов, щоб прогнати Бутса».

Кошеня нарешті змусило всі ноги рухати в одному напрямку й мовчки метнулось геть.

"Ви її знаєте?"

Я знала багато кошенят на нашій вулиці. «Хм, як... ні, не бачив її раніше. Де ти думаєш, вона піде?»

«Напевно, додому, щоб ніколи більше не залишати!»

Ми дивилися ще деякий час. Кошеня благополучно пішло, а Спаситель Фокс продовжував спати на м'якій траві.

Ми більше не бачили Спасителя Фокса, але ми також не бачили, щоб Чобіток переслідував інших кошенят. Ми цікавився, чи є в нашому районі лис-янгол-охоронець, який тримає його в черзі.

Навар був з нами пару років, коли ми зустріли Дівчинку Грей на прізвисько Грей або Грей Грей. Вона знайшла нас з Крестофером, коли була кошеням. У той час ми жили на Гаваях.

Крестофер проектував будувати будинки на замовлення, я був дизайнером інтер'єру, ми працювали над легендарним Північним узбережжям О'аху. Ми будували будинок у традиційному гавайському стилі в Гейлвуд для клієнта, який знаходився в житловому районі, прямо біля води, біля одного з знаменитих пляжів для серфінгу.

Першого вечора, коли я її побачив, вона дуже повільно вийшла на наш дерев'яний ганок. Я був усередині й прошепотів Крестоферу: «Подивіться на це кошеня».

Ми обидва спостерігали, як вона досліджує. Вона рухалася так обережно, наче чекала, що звідти щомит вискочать чудовиська.

«Здається, вона голодна. Можемо її принести їй трохи їжі?»

«Так, давай також візьмемо п'яцу».

Ми пішли за пров'язкою, а повернулися з їжею для кошенят людей. Вона пішла, але ми сиділи на ганку. Бути дуже тихим.

«Вона спостерігає за нами», — прошепотів Крестофер трохи пізніше. «Дві години під куцями».

Я наклав трохи їжі для кошеня в маленьку тарілку, але вона не підходила ближче.

«Ходімо всередину».

Ми залишили миску з їжею й мовчки прослизнули всередину сідчастих дверей.

«О, вона трохи їсть. Ура». Я був такий щасливий. Вона була така крихта.

Після цього вона почала дозволяти мені годувати її на дерев'яному ґанку острівного котеджу, де ми жили. Вона була просто крихтним кошеням мала пластиковий нашійник в двох на шиї. Вона, безумовно, була трохи дикою — не дозволяла мені торкатися її — було зрозуміло, що незабаром вона переросте нашійник, що могло спричинити її смерть.

Вона повільно дозволила мені сідати поруч, поки вона насолоджувалася вечерею, а я почав розробляти план.

«Я маю зняти з неї цей нашійник».

«Ви можете взяти нашійник?»

«Так, але вона надто ворушиться, я не можу її вдерзати».

Тож одного вечора, коли вона вже почувалася спокійно, коли я сидів поруч, я дстав ножиці й сховав їх за собою. Поки вона їла, я схопив її за нашійник, зрвав його, а потім упустив разом з ножицями.

"Зрозуміло." Я був схвилюваний, але сидів нерухомо, не видаючи жодних звуків.

Вона втекла, її не було кілька днів, але нарешті повернулася. Після цього вона стала нашою острівною кицею.

Дівчинка Грей була гавайською кицею. Показовою ознакою була складка на кінці її хвоста де він був згнутий, або, як грайливо сказав Крестофер, «Він зміняє напрямки». Наш острівний друг розповів нам історію про диких котів, яких знайшли на полях цукрової тростини та мали короткі хвости. Вони сказали нам, що це було частиною їхньої генетики та виявилось поколіннями пізніше як складка в котячому хвості.

Ми знали кахуну в Гонолулу зв'язалися з нею для духовного читання. «Ваша катка, дівчинка Грей, дуже чутлива любить богиню вулканів вогню, Пеле. У гавайській релігії Пеле є творцем Гавайських островів».

«Чи багато котів почувуються так?»

«Ні, небагато, але я бачив це раніше з Kahuna Cats. духовно . . . мистичний . . . глибоко створена. Вона більше фея, ніж жінка».

«Це досить унікально. Чи має вона глибокий зв'язок з островами?»

«Так, її котяча ДНК — це ДНК очеретяного кота, з покоління в покоління, вона сплукється з древніми богами, включаючи Каулу. Ви чули про нього?»

«Ні, але ми вийшли на вулкан на Великому острові. Ми чули, що там живе Пеле».

"Так Так. Я дуже радий, що ти був там. Він вибухав, коли ви вдивували? Ви вчували зв'язок з місцевістю чи діяльністю?»

«Так, він вибухав. Я вчувував глибоку повагу до землі, на якій ми стояли, до того, що відбувається. Лава тече. Край . . . боже мій, спека . . . нова земля, що формується на океану. Яке видовище».

«Ми пролетіли над ним, — згадував Крестофер».

«Ви п'яні?»

«Так, тому я зміг наблизитися до місця, куди занурювалася розпечена розплавлена лава океан. Вся ця пара, що піднімалася в повітря, була чимось, на чому я раніше не летав».

«Сподіваюся, це допоможе зрозуміти вашу маленьку кішку. Вона стосується всього, що ви згадали. Вона також пов'язана з іншим гавайським богом, якого я згадав, Каулу. Легенда свідчить, що він безсмертний і не старіє; він невразливий до травм під час бою. Я не кажу, що ваша кіця боєць; насправді вона здається дуже тихою замисленою. Вона також може захотіти допомогти, коли ви сумніви чи засмучені, або коли навіть ваш коти поранені чи хворі».

«Мені здається, що вона знає секрети».

І Крестофер, кахуна тихо зареготали.

«Вона знає секрети. . . вона залишить їх собі. Вона глибоко усвідомлена проводить час, спостерігаючи за речами та думаючи про них. Часом може здатися, що вона відсторонена або відсторонена, але вона сприймає речі не поспішає. Вона сплукється телепатично навіть більше, ніж більшості котів».

«Мені сказали надсилати моїм котам думки та образи. Це найкращий спосіб спілкуватися з нею?»

«Так, вона може бути перевантажена сказаними словами. Вона може триматися осторонь і бути спостерігачем. Вона може бути симпатичною шахрайкою — робити те, чого не роблять ваші коти — навіть може змінювати форму».

«О, ми бачили, як наш великий чорний кот Навар змінив форму. Будинок, у якому ми живемо на материк, має гідромасажну ванну на вулиці, яка знаходиться на рівній землі. Одного дня ми обоє були там, засув на наших воротах брязнув, наче хтось намагався увійти. Навар перетворився на велику чорну пантеру».

«Ви обоє бачили це?»

"Так. Це тривало лише кілька секунд, ми подивилися один на одного». Крестофер трохи розширив очі. «Ми обоє запитали один одного: «Ти це бачив?» Ми думали, що він захищає нас, якщо хтось зайде до нас у двір».

Коли ми повернулися на материк через кілька місяців, наша мудра, мила, непомітна Дівчинка Грей подорожувала з нами у своєму розп'ятому з своєю ковдрою та кількома улюбленими грашками для кошенят. Вона мала забарвлення російської блакитної була саме такою, як впливає з її менш: сріблясто-срібляста з зеленими очима в темній оправі. Вона була просто красива.

Гекльберр Муна також називали Гек або Гекльберр, де по дорозі з брали прізвисько Багз або Багс. Він був одним з наймилиших котів-хлопчиків, як коли-небудь народжувалися, прийшов до нас через кілька років після дівчинки Грей, коли він був кошеням. Він належав сусідові, в сьмі, з якою він виховувався, — окрім його людської матері, котячої матері та братів сестер — було кілька середніх змій, два персикових ара, пара великих ласкавих собак, мишача колонія та троє активних маленьких дітей. Коли він приїхав жити до нас, Гекльберр створив у нас враження, що він м'яко зважитися на все, що ми для нього маємо. Але навряд чи ми коли-небудь матимемо такий веселий, схожий на цирк зоопарк, з якого він родом. Пригоди Гекльберр Фінна з його вудкою через плече спали на думку, тому ми назвали його Гекльберр. Він мав чотири в дм тини класичного норвезького лисого kota: він був у тигрову смужку з білими черевиками, коли він ставав більшим, білі плями на його роті та носі робили його схожим на повний місяць на його обличчі.

Того дня, коли ми з ним познайомилися, ми з Крестофером сиділи на підвір'ї в Саутленді гралися з дівчинкою Грей сусідською катшкою Джиллетт, а Навар сидів на даху нашого будинку охороняв нас. До нас приєдналася пара сусідських дітей, а потім зайшов ще один милий дорослий сусід. З нею було кошеня, вона хотіла знати, чи може він з нами пограти.

Поки ми всі сиділи на траві, а коти ганялися за грашками, Крестофер підвівся, щоб зайти в будинок, а маленьке кошеня стрибнув за ним. Я був здивований, спостерігаючи, як маленький підшов, тому що ми всі з ним гралися, він просто підшов з кимось, кого не знав, зайшов прямо в будинок, в якому ніколи не був.

Коли Крестофер повернувся, він тримав кошеня. «Я хочу зберегти його. Ти хочеш ще одного kota?»

«Звичайно, він чарівний».

Це був день, коли дівчина Грей зустріла Геку. Вона була на кілька років в старша Гекльберр Муна, вони стали найкращими друзями. Здавалося, вона в дразну зрозуміла, що вони двоє схожих — м'як, ніжний, милі душі.

Навар спостерігав за Гекльберром. Він не грався з ним, не дівчиною Грей. У мене склалося в думку, що Навар бачив себе охоронцем наставником для маленьких котів. На той час Геку було лише пару місяців, а Нейв прийняв дівчинку Грей багато років тому, з першої миті, коли ми привезли її додому. Здавалося, вони йому не подобаються чи не подобаються; він створив у мене враження, що це його в дпов дальн сть. Було так ц каво спостерігати за їхніми див дуальностями та за тим, як вони жили одне з одним.

Ми з Крестофером вважали наших котів с'єю, ми обидва в дчували привілей мати їх у нашому житті. Ми їх дуже любили багато раз в сміялися через несподівану реч, як вони робили. Їх усю одночасно годували однією їжею, у кожного були власні пухнасті лещечка в кілька раних місцях, а у молодших дітей були повні кошики грашок, з якими можна було гратися.

У них був друг-кот, який жив навпроти, на ім'я Джиллетт. Він був тихим, дуже доброзичливим, чисто-білим котом, який увійшов до нашого будинку через котячу двер.

Ми називали це нашими котячими дверима, але це була вантажна вбудована композиція, якої я раніше не бачив. Мені сказали, що це старомодні двері для доставки молока, висотою близько чотирьох футів, на задній стіні нашого будинку. Насправді це було двоє маленьких металевих дверей, по одній на внутрішній і зовнішній поверхнях, з порожниною в стіні між ними. Кожна овальна двер, приблизно с'єм-сім дюймів в заввишки, мали розсувну засувку, але не замикалися. У минулі дні св'єже молоко в скляних пляшках доставляли людям, як там жили. Таким чином, двері можна було відкривати зсередини ззовні. Я міг зачинити кожну або обидві двері та посунути засув, щоб наш діти були всередині, а тварини — назовні.

Ну, друг-кот Джиллетт входив у наш дім через маленькі дверцята й заходив прямо повз гранули у в'єтальню, де жили грашки кошенят. Він перевертав кошики, наповнені грашками, брав те, що хотів, вистрибував через самі котячі двері й ніс свій новий скарб додому. Коли я дізнався про те, що він зробив, я не міг стримати сміху. Час від часу я в дивувався його маму забирав його запас грашок. Йому довелося б почати знову.

Багато сонячних ранків заставали мене з нашими трьома кошенятами, Джиллетт всередині, хто хотів приєднатися до нас на св'єтанку котячої м'єти. У нашому будинку були круглі сходи, як великі до в'єдних дверей, я наклав на кожну сходинку св'єжу, невелику гору кусків, оскільки навколо було багато дружних котів. Я сидів на ганку й дивився на них.

Тими спокійними ранками Навар приєднався до наших кошенят, але в якийсь час він був на ганку, охороняючи наш будинок, або на даху, контролюючи розумних сусідських котів. Він робив цю захоплюючу штуку, коли сидів на даху нашого будинку мовчки дивився на котів, як намагалися проникнути на його територію. Він би зосередив на них свої величезні зелені очі, поки вони

Йшов вулицею, вони без звуку дивилися на нього вгору, зупинялися й поверталися назад.

Крок за кроком.

А потім вони поверталися й б'гли.

Рідко ми їх знову бачили. Шановні читачі, ви, мабуть, пам'ятаєте чарівника Мерл і з повст Камелот. Нейв змусив мене згадати про нього.

Коли він сидів на нашому ганку, нікому з наших котів не дозволяли приєднуватися до нього. Вони просто знали, що не можна сидіти там у той час. Він ніколи не шипів, не вимагав свого простору, він просто мовчки встановлював правила, вони магнічним чином дотримувалися. Як я вже згадував раніше, ми думали, що він бачив наших молодших котів в своїх призначеннях, а не друзями.

Дівчина Грей мала загадковий спосіб знаходити звуки. Вона б'підскочила до полиці з поручнями завширшки майже 12 дюймів на нашому ганку й сиділа там, відкриваючи лапою кришку старомодної поштової скриньки. До нього було нелегко дістатися, тому що ми побудували решітку, яка накривала його. Вона відкрила його й дозволила йому впасти, видаючи низький стукіт. Вона робила це, доки я її не почув невідчинив перед нею вхідні двері. Тоді вона зіскочила на ганок і зайшла в будинок. Я був зачеплений тим, як вона знала це зробити. Ніхто ніколи не показував. Оскільки у нас був кошик для нашої пошти, навіть поштар не використовував цю поштову скриньку, яка кидала б листи в декоративну ретро-скриньку у нашій в'їзній талі.

У мене була колекція маленьких різнокольорових банок з плюшевими ведмедиками приблизно трьох дюймів заввишки. Вони жили в кошику на підлозі в талі. Дівчинка Грей майже щодня сиділа б'ля нього й лапами гралася з олов'яними ведмедиками. Вони видавали легкий, музичний звук, цокаючи разом.

Гейка й Навара не ц'кавили консервні банки з плюшевими ведмедиками чи чарівна кришка для поштової скриньки, яка відкривала вхідні двері.

Іноді вона йшла з дому: дурна дівчина йшла до нашого сусіда, залазила на горище їхнього гаража залишалася там на день, а то й довше. чому Хто знав? У мене було відчуття, що вона хоче мати власний простір на деякий час. Вона розмовляла з мною через вентиляційний отвір у стіні, але не поверталася додому, доки не захотіла.

З наближенням дня переїзду мої думки все частіше поверталися до нашої нової киці М'стер. Мені було цікаво, як я її знайду.

До нашого нового дому на Центральному узбережж було лише с м годин їзди, ми подумали, що подорожувати з нашими трьома д тьми не буде надто складним завданням. Кр стофер м г керувати будь-якою машиною чи вантаж вкою, в н орендував найб льший комерц йний фургон. Ми планували, що Навар буде з ним у його колясц . З мною в колясках на передньому сид нн моєї машини були б Д вчина Грей наш наймолодший Багз. У кожного з них були свої улюблен ковдри, ще одне, щоб накрити їх, деяк ласощ , ми мали воду для них. У той час, коли ще не було моб льних телефон в, ми ефективно сп лкувалися за допомогою рац й. В н використовував їх на великих роботах.

"Як справи?"

«Ну, ми знову в дороз , чи не так?»

Кр стофер працював у нашому чудовому новому м ст та їздив до нього б льше року, був радий, що його с м'я тепер житиме там з ним.

Перш десять-двадцять миль усе йшло добре.

«Як там Нейв ?»

«Мен здається, в н заснув. В н згорнувся калачиком у своїй колясц . Як д тки?»

«З Грей все гаразд, вона дивиться на вулиц та дерева, що проходять повз в кна. Жук в небагато стурбований. В н трохи говорить час в д часу простягає лапи кр зь дверцята своєї коляски».

«Гей, хлопче, з тобою все гаразд». Я потягнувся, щоб н жно потерти його лапу. «Незабаром ти будеш у своєму новому дом ». Тоб буде дуже весело. Ви нав ть отримаєте там нову сестру-кошеня, що ви про це думаете?»

Я накрив д вчинку Грей її улюбленою м'якою ковдрою, вона, як її старший брат, заснула. Але Гекльберр був зовс м ншим. Здавалося, в н ще б льше засмутився.

Його переноска була ближче до мене, я повернув її так, щоб в н був обличчям до мене. Можливо, це було не найкраще моє р шення. В н почав намагатися д стати обидв лапи через дверцята своєї дуже зручної коляски.

«Як у нього справи?» Кр стофер був зосереджений на керуванн дуже великим важким фургоном, але хот в допомогти нашому молодшому. Голос Гекльберр ставав голосн шим, його пазур вчепилися в моє плече.

«Мен здається, в н намагається зробити мен тату Гекльберр як покарання за цю подорож».

«Чи можете ви перевернути його конуру, щоб в н не м г до вас д статися?»

Ми були в дороз близько години, а Багз не заспокоювався.

«Як ти думаєш, ми повинні зупинитися просто дати йому в дпочити?»

«Звичайно, давайте зупинимося на наступній зупинці. Ми в дчинимо в кна дамо йому хвилину тиші».

Кр стофер припаркувався в безлюдному к нці зони в дпочинку, а я припаркувався біля нього. Як тільки машина зупинилася, Гек почувався добре. Навару було зручно у своїй колясці, а Грей згорнувся калачиком у своїй.

«Я приніс деякі запаси разом з їхньою їжею». Я почав переглядати їхню дорожню сумку.
«Гей, тут є Rescue Remedy. Подивимося, чи допоможе це».

Багз любив котячу консервовану їжу з креветками, навряд чи не погоджувався, що ми допомагаємо йому охолонути. Він насолоджувався своєю дорогою їжею. Я також дав трохи Girl Gray, без квітів в Баха. Навар хотів спати.

«Хочеш спробувати ще раз?» Кр стофер перевірив годинник, який завжди носив.

«Як у нас час?»

«Ми в порядку».

Гек все ще був у своїй колясці, я пересунув її, щоб він більше не міг стати мою руку, він не біоло.

Кр стофер завів в фургон, а Багз усе ще мовчав у моїй машині.

«Гаразд, давайте спробуємо ще раз».

Я завів свою машину, він все ще був у порядку.

Це спрацювало! Ми обоє знову котилися по дорозі, наші дити були хороші.

Ми прибули перед заходом сонця привітали членів в нашої команди, як мали нам допомогти розвантажити наступного дня. Вони допомогли нам зібрати спорядження для ночівлі, ми в днесли наших добре в дпочилих кошенят у в тальню нашого нового будинку. Він був приблизно втричі більший за той, звідки ми прийшли, мав двері на трьох стінах. Це було дуже корисно, тому що ми могли зачинити всі двері, кошенята були в безпеці в нашій кімнаті.

Ми дали їм їжу поставили їхню улюблену лямпа поруч з нашим надувним матрацом, але вони хотіли перевернути кожен куток в кімнаті, великі кімнати. Через деякий час Навар Багз, здавалося, розслабилися й припинили свої дослідження, але дівчина Грей продовжувала крокувати. Особливо її зацікавив великий цегляний камінь, схожий на будиночок. Оскільки ми щойно прибули, у нас не було екрану над зяючим отвором. Я спостерігав за нею, поки розбирала нашу речі, не думаючи, що вона може багато чого зробити, як тільки хвилини зосередився на інших речах.

Раптом дівчина Грей зникла!

«Боже мій, куди вона поділася?»

Крестофер повернувся після того, як закрив вантажівку та замкнув її.

«Дівчина Грей пішла».

«Але всі двері зачинені». Крестофер озирнувся, намагаючись зрозуміти, де вона. «Куди вона могла подітися?»

«Вона ходила туди-сюди перед камерою...»

Ми обоє нахилились і поглянули якомога далі в трубу. Нічого! Тоді я просунув руку в темряву й знайшов вузький виступ, рівно настільки високий, що ми не змогли

побачити.

«Тут є маленька полицка».

"Будь-що там?"

«Вона тут».

«Ви можете спустити її? Я знайду щось, щоб це заблокувати».

Я намагався подзвонити їй і придумати ласощами, але вона не хотіла до мене йти. Тож я дотягнувся до того вузького виступу в димарі. Все було вкрито чорною порохнястою сажею — коли я нарешті схопив її, то на обох наших обличчях була сажа.

Я безпечно доставив дівчинку Грей з димаря та пішов шукати місце, де можна приборати. Добре, електроенергію не збиралися вмикати до наступного ранку, а оскільки ми жили в теплому кліматі, нам було досить холодно. Не було ні гарячої води, ні мила.

Ми з Крестофером недовільно хитали головами.

«О, Господи, я не планував цього».

«Ти трохи схожа на Попелюшку з усім цим на руках». — сказав Крестофер, блокуючи вхід до чарівного камери. На цей час сонце вже сідало. Усі три кошени були принаймні в одній кімнаті з нами, ми сіли на наш надувний матрац з більшою кількістю закусок для них трохи для нас.

Наступного ранку, коли ми прокинулися, нас зустріло чарівне видовище.

Озирнувшись навколо, ми побачили нашу старовинну виставку в яскравому новому світлі. Було двадцять шість футів завдовжки і шістьнадцять футів завширшки. Почувся високий, грациозний нахил до стелі. У цьому було все

побудований 100 років тому з високої деревини; він називається прозорий кедр був злегка побалений. Ми перевели погляд з нашого надувного матраца на підлогу на два масивних мансардних вікна. На кожному вікні були широкі старомодні вікна з цим старовинним хвилястим склом. Наше підвір'я спускалося з пагорба, а в'їздна була на задньому боці будинку. Я згадую про це, шанувальнику читачу, тому, що світло сонця бачило кожного вікна та світла були в такі красивих, старих, витончених дубових, вкритих весняним зеленим листям. Через висоту нашої в'їзної ми були буквально оточені їхніми гілками.

"Ваууу!"

«Правда?»

«Це фантастично! Це неби в будиночку на дереві швейцарської родини Робінзонів».

Ми з Крестофером погоджувалися майже в усьому в нашому житті, особливо в естетичному. Тому, коли він сказав, що думає, що знайшов наш новий будинок, я йому довірився. Він надіслав фотографії та карту, я був майже в ейфорії. Він будував будинок у цьому районі, я любив вдивлятися це маленьке мистецьке містечко. Я подорожував, щоб побачити наш новий дім, але пройшов через нього лише на заході сонця. Кімнати були великі, нам обоєм сподобалося розташування та планування будинку. Я не бачив підвір'я, крім того, що воно було огорожене парканом було багато дерев.

Я навіть не підозрював, наскільки це місце буде для нас захоплюючим.

Кошенята повільно тягнулися до нового дня в нашому новому житті, але Дівчинка Грей все ще намагалася з'ясувати, чи можна їй якось піднятися в той димар. Вона ходила туди-сюди перед дорожньою сумкою та пересувною коробкою-бар'єром, як сконструював Крестофер, підсунула лапи під край і подивилася на це, наче була вченим могла зрозуміти проблему.

«Цей маг я сильна. Будьмо обережні — вона може щось вигадати поза».

Крестофер чомусь знав кошенят краще за мене. Він мав з ними якийсь зв'язок, який мене зачарував. Коли він сказав мені, що, на його думку, вони думають, це мене зачарувало.

Приїхала наша транспортна бригада, всім бажаючим роздали каву. Їх було близько дванадцяти, молодих чоловіків в дивчач, як працювали на роботі Крестофера. Ми тримали кошенят у кімнатах з закритими дверима, до кінця дня все було безпечно в призначеній кімнаті. У нас всюди були ящики, але фургон був порожнім. У нас горіло світло милася тепла вода. Нам вдалося залишити Дівчинку Грей усередині та здебільшого щасливою — більше жодних витоків у каміні для цієї малечі.

Був початок життя в нашому дивовижному містечку було навіть кращим, ніж ми планували. Місто, яке ми залишили, також було маленькою красивою прибережною громадою, але змінилося за роки, коли ми там були. Це місто було недалеко від міста, наш сусід почали мчати свої будинки; лють на дорогах стала постійною, новою справою. Обидва вони вказували на межу небезпеки для мене.

На противагу цьому наше нове місто було таким чарівним; було тихо. Машин було небагато, ми в дразну помітили, яке чисте повітря. У нас був великий ганок у стилі внутрішнього дворика, одного вечора ми з Крестофером відпочивали там на калюхах старовинних дерев'яних садових кріслах. Меблі в основному були на місці, більша частина переїзду була завершена. Протримавши їх удома кілька днів, наш кошенята були в безпеці та щасливі у своєму великому дворі та новому домі. Сонце тільки починало сідати, кінець робочого дня був спокійним. Коли з теміти ми почули спів. Очевидно, це була група людей, а потім ми почули сміх плескання. І вгадайте, що ми почули далі? Дзвони дзвонять!

"Що це?"

Ми гуляли по нашому району побачили різьблений дерев'яний знак історичного театру просто неба. Тож ми трохи знали про вистави на латинській сцені неподалік, але не мали жодного уявлення про те, коли вони почалися чи що це буде.

Потім ми почули, як група дітей кричить: «Я вірю у феї!»

Крестофер почав сміятися так мило, що я любив. «Я знаю, що це таке, це П'єтер Пена». І знову задзвонили дзвони.

Він щось робив, коли дарував мені листівки на день народження або солодкі записки. Він би підписав своє ім'я та написав «Прямо до ранку», посилаючись на П'єтера Пена, а потім намалюйте знак нескінченності в сім'ю.

«У цьому місці дійсно є якась магія».

На заході сонця ми слухали те, що, як пізнали, було театральною постановкою П'єтера Пена в нашому сусідньому театрі. Дзвони були Тінкербелл. Він знаходився в місці приблизно за півтора кварталу від нашого дому. Він був в'ючий як «Лісовий театр», один з найстаріших театрів просто неба на захід від річки Миссиссіпі.

Треба було багато чого досягти, щоб оселитися в нашому новому місті та відкрити свій бізнес. Незважаючи на те, що я продовжував майже щодня думати про ще одного кошеня, новий стрибаючий, бігаючий, грайливий член сім'ї став мрією на майбутнє.

Мати новий будинок — ну, він був старий, насправді, оскільки він був побудований приблизно в 1924 році — означало ми могли додати своє творче натхнення, оскільки наш бізнес полягав у будівництві та проектуванні будинків, було дуже весело працювати з майже столітнім будинком.

Ми зробили нові доріжки з м'якого каменю в нашому саду та посадили рослини квіти. Всередині ми оновили дерев'яну підлогу та додали нове освітлення. Крістофер любив галогенні освітлювальні прилади, як звисали на кабелях, а я любив кабелі з будь-якої причини, тому наш новий дизайн став сумішшю старовинної давнини та високотехнологічних елементів. Більше початкового освітлення довелося вмикати тими старомодними тяговими ланцюжками, ми зустріли нових друзів у місті, як виготовляли підвішені кристалеві прикраси саме для цієї мети. Тож майже в кожній кімнаті у нас було багато кристалів, як вловлювали сонячне світло та розбрикували призми на стіни. Ми поставили на підвіхах освітлювальні прилади, як виглядали так, ніби вони були створені для ельфів. Наш новий будинок, безперечно, набував чарівної особистості.

Наближався кінець зими, через кілька місяців, коли виникла думка завести кошеня стало таким голосним у моїй уяві, що я мусив звернути на це увагу.

Я почав свій пошук з телефонування до притулку в SPCA та ветеринар в поручі нашого дому, включно з нашим, але в подальшому завжди була однаковою: «Занадто рано; немає кошенят, як шукають дівчата». На той час у мене було майже два місяці безуспішних пошуків.

«Я викреслюю Крістофера. Я не можу знайти нашого кошеня. Вона в моїй свідомості, я навіть відчуваю її в своєму серці, але я не можу її знайти».

«Це станеться, не хвилюйтеся». У Крістофера був довголітній спосіб життя. Не кажучи багато, він покладався на Творця Всесвіту зберігати тиху віру.

«Вона весь час у мене на думці».

«Вона її?» Його очі танцювали.

"Може бути. Схоже на це. Ми побачимо. Якщо я колись її знайду!"

«Ти знайдеш її; вона дзвонила тобі».

Рано ввечері я подумав про невеликий базар неподалік від нас. "Гей, пам'ятаєш той магазин корму для домашніх тварин біля Spencer's Stationery?"

«Так».

«У них є дошка спільноти з усіма видами повідомлень для суспільства, можливо...»

«Хочеш спуститися вранці?»

«Ми можемо прийти зараз?»

Я не так добре знався, як він. Крістофер щодня зустрічався з новими людьми та займався баченням. Але я бачив цей магазин, тепер це було дуже ясно в моїй пам'яті.

Я тільки побачив її фотографію на плакаті з двома іншими восьмитижневими кошенятами, я зрозумів, що це Мистер. як? Я поняття не маю.

«Це вона!» Я був щасливий, ніж щасливий. «Ходімо додому подзвонимо їм».

Це були дні, коли ще не було мобільних телефонів, але до дому було всього кілька хвилин їзди.

«Привіт, я дзвоню з приводу немовлят на плакаті. Вони у вас ще є?»

«Привіт, так». Вона почала задавати ряд питань: «У вас зараз є коти? Є собаки? Ви раніше ростили кошенят? Скільки ви шукаєте?» Питання про нашу котятку с'ю, наш двір нашого ветеринара.

«Я знаю вашого ветеринара», — додала вона. «Я працюю поінший бік торгового центру в днього. Він хороший ветеринар».

Вона, мабуть, схвалила мої вадовід: «Хочеш зустрітися з ними завтра? Я Стів, мій чоловік Браянт. Зачекай. . .» На мить настала пауза. «Чи не могли б ви зайти до нас додому близько другої години дня?»

Я подивився на Крестофера, який слухав нашу розмову по гучному зв'язку. Він кивнув так.

ТАК, ТАК, ТАК, ось що я хотів кричати! «Так, двоє — це чудово», — сказав я. «Ми Крестофер Ембер».

«Ми обоє будемо тут, побачимося завтра».

Того вечора я забрав Навара, Срудину та Гекльберр.

«Здогадалися, малята? Завтра ми з твоїм татом зустрінемо нову дитину. вона може бути твоєю новою сестрою! Це захоплююче?»

Дівчинка Грей мовчки спостерігала за нами, наче щось вираховувала, а потім потерлася головою обою руку. Мені було цікаво, чи знає вона, що я кажу. Гекльберр шов геть, а Навар подивився на Крестофера на мене своїми величезними зеленими очима.

«Як ти думаєш, він знає?»

Такими брудними були Крестофер Навар. «Він щось знає».

"Я не можу чекати." Я погладив дівчину Грей і сказав їй, що люблю її. «Ой, мені треба заспокоїтися щоб я могла спати».

Наступного дня двері відчинив Стів. "Привіт! Браянт деє тут. Заходьте, як справи?"

«Я так схвильований».

Брайант приєднався до нас, вони обидва мені в дразу сподобалися. Я побачив, що у них є пара котів, лежав у своїй ватильні, але я не бачив дитини.

«Це Пенелопа й Оскар, а чорна, що ховається, — Жасмин. У нас є ще двоє, але вони у дворі. Ти читав сторінку про кошенят?»

«Стів виховував їх вручну, коли їм було один день», — сказав Брайант з почуттям гордості. «Вона взяла їх з собою на роботу. Годувала їх цілодобово, охороняла. Вона чистила їх, тримала в теплі, навіть коли їхні очі ще були закриті від народження».

«Справді, це вражає; у вас, мабуть, є досвід роботи з такими маленькими кошенятами». Згадала власний досвід з новонародженими. «Це нелегко зробити».

«Ми отримуємо найбільше поранених тварин: цуценят і кошенят», — продовжив Стів. «Ці троє народилися в День Святого Валентина, їх знайшли засунутими в поліетиленовий пакет, викинутими в смітник».

"Що? Я читав, що ви написали, але це звучить набагато гірше, коли ви це говорите».

«Я був останнім волонтером, який усе ще працював — наприкінці довгого дня — коли Тварина Поспів шив контролер з розплідником лаванди та настійним проханням врятувати новонароджених кошенят. Вона сказала, що приголомшений санітарний працівник бурчав весь день, коли почув їх. Того вечора я взяв їх з собою додому».

«Їм був один день? Чи знаєте ви щось про їхню маму-кицю? Я не можу уявити, що вона відчувала. Це був один з тих великих комерційних контейнерів?»

«Так».

«Як вони їх почув? Ці вантажівки створюють багато шуму».

Крестофер поклав руки мені на плечі. «Він слухав наші вухами».

«Я не знаю, коли чого не знав про їхню маму. Вони дійсно милі; ти хочеш зустрітися з ними?»

"Так."

«Вони вклялися для кошенят; ви обоє можете зайти поспілкуватися з ними». Стів вів нас коридором. Коли ми відчинили двері, то побачили три крихітних пухнастих обличчя, як дивилися на нас. Вони гралися різнокольоровими грашками для кошенят і зупинилися, щоб спостерігати за нами.

Коли ми сіли на диван, кожен з них піднявся, щоб сісти на нас.

«Хіба вони не милі?»

«Такий маленький». Одну з них я взяв собі в руки.

«Залишайся, скільки хочеш». Стів посміхнувся. «Ви сказали, що хочете?»

Ми з Кристофером перезирнулися. «З нашими трьома котами. Один буде чудовим».

«Звідки я буду знати?»

«Ти знатимеш, який твій». Стів знову посміхнувся й зачинив двері.

Маленькі мавпочки лезли по нас повсюди. Кристофер узяв одну з їхніх хвостиків на шнурках всього троє кошенят хотіли зловити мишку на кінці. Вони переслідували один одного у світлій тунелі, а потім лякали один одного, стрибаючи та ховаючись. Вони були чарівними.

Сидячи з трьома крихітними цокливими кошенятами, я мовчки молився, щоб їхня котятка мала мир. Її дитини були в безпеці, я молився за її щастя та безпеку.

Приблизно через двадцять хвилин двоє інших кошенят втекли й пішли досліджувати разом, але маленька дівчинка, яку я впізнав на фото, продовжувала лазити по нас. Вона заповзла на мій светр на моє плече. Потім вона пішла до плечей Кристофера. Вона ходила туди-сюди, наче не хотіла залишати нас. Інші двоє все ще гралися і ганялися. Я знав, що вона моя.

Нам з Кристофером не потрібно було про це говорити. Я в дразну полюбив її, я міг сказати, що вона теж.

Коли Стів повернувся, я підняв маленьку хутрянку кульку, яка сиділа на плечі Кристофера. «Це дівчина?»

«Так, на фото вона Трес».

«Я впізнав її, коли побачив ваш фотографію. . . . Інші двоє схожі, але вона виглядає. Її новий в дрізнєється в дніх. Вона була в моїх думках. Протягом багатьох років. Я навіть вже назвав її. Ім'я . . . Mystere».

«Це цоклива назва. Це звучить мистично».

«Як ти думаєш, що будуть робити інші наші кошенята?»

— Ти знаєш Нейв, — усміхнувся Кристофер. «Вона збирається доглядати за нею».

Я знав, що саме так зробить Навар.

«Я думаю, Гекльберр захоче пограти з нею. А дівчина Грей? Нам доведеться почекати і подивитися. Вона може просто захотіти поспостерігати за нею з безпечного місця».

Ми вніесли цей маленький пух у вантажню, і я поговорив з ними обома. «Велике спасибі за порятунок цих немовлят».

«Я буду сумувати за нею. Я знаю, що вона поїде в хороший день, але я все одно буду думати про неї сьогодні ввечері».

Брайант поклав руку на руку Стіву. «Вона любить усіх наших дітей-рятувальників».

«Я подзвоню по вранці, як у неї справи», — пообіцяв я.

«Ха! Її збираються обіймати багато цилувати сьогодні ввечері», - сказав Крестофер. «Я дуже радий, що ми познайомився з вами, хлопці, дуже дякую за любов до неї».

У мене була переноска з м'якою ковдрою всередині, але я її туди не поклав. Вона була щаслива, згорнувшись калачиком у своїй новій ковдрі на моїх руках. Навіть коли Крестофер заводив машину, вона просто муркотіла ховалася в м'якості».

Як обіцяв, я зателефонував Стіву трохи пізніше. «Вона така гарна. І наш коти просто круті. Вони роблять свою справу і дозволяють їй грати».

«Я можу сказати, що у неї буде щасливе життя. Ой... добра людина зв'язалася з нами щодо Уно та Доса, тому, схоже, вони матимуть спільний день. Дякую, що зателефонували».

«Дякую, що любив їх і підключався про них, коли вони були такими маленькими».

2. Чи може це бути правдою?

У т перш тижн Навар дбав про те, щоб в н завжди був поруч з нею.

В н не торкався її, не спав нав ть не грав. В н просто залишився там, де м г бачити, що вона робить. Вона не в дходила далеко, тому нод в н стрибав на спинку дивана, де м г спостер гати за нею у в тальн та соляр і. В н також сид в на лавц на нашому зручному ганку, поки вона ганялася за садовими жуками. Коли вона була на двор , в н п шов за нею, а пот м л г поруч. Здавалося, в н др має, але це не так. В н завжди знав, де вона.

У перш к лька дн в у своєму новому дом Гекльберр часто дивився на своє кошеня. В н здавалося, в н не заперечував, що вона була там, в н просто не хот в, щоб вона п дходила надто близько

Д вчина Грей любила її. Спочатку вона вивчала нового котика. Вона спостер гала за нею з безпечної в дстан , а пот м, через пару дн в, вони ганялися по дому. Інод Брамблберр Роза пересл дувала Д вчинку Грей, а пот м вони оберталися, Брамблберр б гла якнайшвидше, щоб втекти в д своєї старшої, ср блясто-с рої сестри.

Я хот в з брати багато її дитячих фотограф й взяв якомога б льше для її альбому. Вона була такою чар вною; було легко отримати гарн її фотограф і.

Вноч вона зал зла на мою подушку спала, приклавши своє крих тне личко до мого. Це було так зворушливо н жно. Її вуса лоскотали мен н с, в д чого часом я будив. Інод вона спала мен на голов , через що я неодноразово сумн вався в її безпец .

«Ви можете пов рити, що вона продовжує це робити?» Я запитав Кр стофера через к лька ночей.

«Ну, ти її ще не роздавив».

До того, як ми отримали Брамблберр , Нейв був нашим н чним супутником б льш сть ночей, але п сля її прибуття в н був там щовечора. Здавалося, в н хот в стежити за своєю молодшою сестричкою нав ть уноч .

«Дякую, що п клуєшся про наших д тей, великий хлопче».

Навар заплющив свої велик зелен оч й в дкинув голову назад. В н виглядав велично.

Одного вечора, коли Кр стофер працював у своєму оф с , вона гралася з пухнастим м'ячиком-дзв нчком на нашому л жку. У затемненому св т нн телеекрану я бачив лише її силует. Мене це здивувало

тому що в тіні вона виглядала як одна з моїх попередніх кошок — моє перше кошеня Земля, яка жила з мною багато років до того, як я зустрів Крестофера.

Земля була незвичайної краси надзвичайно розумна. Незважаючи на те, що вона була чистокривною абссіною, вона була небажаною в тому сенсі. У неї був вигляд, який її заводчик вважав небажаним, таким чином вона стала моїм кошеним. Червона, або рум'яна, Земля мала проникливий зелений очі, а обличчя було круглим, а не трикутним. Мені сказали, що деякі заводчики хотіли, щоб їхні абссінці мали великі загострені вуха, розташовані більше збоку в ділової кота. Її вуха були більш типовими, ніж загостреними, були розташовані на маківці, як у більшості котів. Але найкращими частинами вух Землі були темні пучки на кінцях, як надавали їй трохи дикого вигляду, вони мені дуже подобалися в ній. Часом я думав, що ті дикі шматочки хутра робили її схожою на дитинча риса.

Коли вона підросла, я дізнався, що Земля буде ганятися за зеленим виноградом, який я катав по підлозі. Зелений колір винограду поєднувався з зеленню її очей, це було так гарно бачити — як випадковий творчий мистецтва — коли вона тримала його в роті. Вона повертала мені виноград, ніжно тримаючи його в зубах. Вона робила це кілька разів, щоб перекрутити, поки, нарешті, не з'їла. Мені тоді було цікаво, скільки котів це зробили.

Земля була моїм найкращим другом порадником. Я дуже любив цю кошку, вона була з мною багато чудових років. З нашими друзями-тваринами все завжди закінчується занадто швидко. Коли вона перейшла, щоб бути з ангелами, Земля залишила мені повний кошачий цінний життєвих любовних уроків. Найважливішим подарунком, який мені подарувала Земля, було те, наскільки приємно було відкрити своє серце для любові до тварини. Вона дізналася, що тварини можуть бути нашими справжніми друзями як легко їх берегти завжди бути добрим до них.

Що ж, у тому новому зображенні Брамблберр Троянди була схожа з Землею, це сталося знову через кілька тижнів. Чи був зв'язок між тим, що я бачив, тим, що я відчував, коли вперше тримав у руках Брамблберр Троянду? Я запитав: «Чи може це бути правдою?»

Коли це сталося вдруге, Крестофер знову працював у своєму офісі.

«Пам'ятаєш, я розповідав тобі, як побачив обличчя Землі в тіні Брамблберр Троянди?»

"Привіт Любов." Він креслив проект будинку, я бачив, що він глибоко задумався, тому я поцілував його. «Запитай мене ще раз».

«Ха, вибачте. Ти пам'ятаєш, як я одного вечора побачив Землю й Ожинину на нашому ліжку?»

"О так."

«Це знову сталося. Ми грали, раптом мені здалося, що я дивлюся на Землю, а не на Брамблберр».

Крестофер нічого не сказав. Він знав більше про езотеричні дисципліни, я подумав, можливо він чув про щось подібне.

«Це р ч?»

«Як ти думаєш, Земля до тебе в гост ?» — запитав Кр стофер.

«Н би вони однаков . · · що? Це взагал можливо?»

«Я чув, що тварини можуть повертатися п сля смерт , тож, можливо, Земля ре нкарнується?»

3. Будь ласка, ні!

Крестофер хотів оновити наш чудовий ганок, тому він організував це для нашого друга Лорен, яка вміла працювати з деревом і каменем, і вона йшла допомогти.

Був прекрасний ранок, тепло, і ми з нею клали в підлогу старовинну червону цеглу на дерев'яний настил, що вставили до наших віконних дверей. Ми з Лорен зосередилися на обертанні цегли на широких дерев'яних дошках. Люди, які жили в будинку до нас, вирішили зробити круглий отвір у дерев'яній поверхні діаметром майже сорок дюймів між віконними дверями. Жоден з нас нічого не бачив, коли дивився в цю темряву. Ми виміряли і виявили, що цегла покриття його повністю. Брамблберр, або Крихітка Брамблс — одне з її нових прізвиськ — було кльма м'яцями, вона була дуже дорогою. Вона розважала нас, поки ми працювали на сонечку.

У неї був товстий животик, ноги, які почали подовжуватися, і різні смужки по всьому дитячому шубці. Вона досі джувала все: лазила по меблях, ховалася за листям горщикових квітів і втілювала з усіма садовими жуками, коли їх знаходила.

Зовсім раптово без попередження мене охопило відчуття, що моє кошеня опинився всередині небезпека. Я озирнувся і ніде не побачив, щоб вона грала.

«Ви бачили Брамблберр за останню пару хвилин?»

«Вона щойно була тут, але ніде. Куди вона поділася?»

«Ви бачили, як вона пішла? Хтось з інших котів з'явився?»

Вхідні двері були відчинені, щоб вона могла зайти в будинок. Навар згорнувся калачиком на килимку біля входу. «Ви знаєте, де Брамблс? вона заходила всередину?»

Навар не здавався стурбованим.

«Крихітка Брамблс? Ожинова троянда?»

Нічого, жодного звуку.

Я пройшов через будинок, Лорен стояла на веранді, і ми обоє кликали її ім'ям.

«Гей, Брамблберр, можеш повернутися додому, будь ласка?»

Я ніби посміхнувся, але мій живіт почав опускатися. Я повернувся на ганок і зазирнув за кожен предмет меблів в кожен глиняний горщик. Я зайшов за рідку будинку. «Крих тька Брамблс? Ожинова троянда?»

Я подивився на вулицю, яка весь ранок була здебільшого тихою, мовчки сказав: «Будь ласка, ні!» Але я нічого не побачив, коли пройшов через ворота і обшукав обидві сторони вулиці.

Я подумав про темряву під тим вирізом у колоді, в дчув бажання дізнатися, чи вона була під будинком.

Що це за відчуття? Коли твоє серце бере верх і веде ноги ходити?

«Я підумав про тебе під будинком, повні дом мені, якщо побачиш її».

Коли я відчинив трифуртові двері, що вели на ґрунтову підлогу та порожнистий простір під нашим будинком, до мене прибігла моя маленька троянда. Вона була щаслива бачити мене так само, як і я її. Поцілувавши її крихтне заповишене личко і стільки, скільки вона мені дозволяла — приблизно три поцілування, — я відійшов назад на ганок.

«Вона в мене!»

Лорен глибоко вдихнула і відчувала полегшення. «Де вона була?»

«Під будинком. Там доволі темно; Я не знаю, як вона туди потрапила!»

Ми з Лорен дивилися на круглий отвір у палубі.

— Думаєш, вона туди стрибнула?

«Ха. О Боже мій. Якщо так, то вона наполовину мавпа». - сказала Лорен.

«Давайте прикриємо це про всяк випадок...»

«Більше ніж якихось націях, крихтко». — сказала Лорен, простягаючи руку, щоб погладити верхню частину свого заповишеного маленького голова.

Ми замурували її аварійний люк і тримали її поряд з собою.

Навар прокинувся і приєднався до нас, дивлячись на нас, ніби хотів запитати: «Друзі, ви в порядку?»

Ми не могли стримати сміху.

Кілька днів тому Лорен сказала мені, що бачила речі, схожі на мій зв'язок з Брамблсом між матерями та їхніми дітьми, але не з тримся кошеним. Сказати, що я любив Брамблза, здається абсолютно неадекватним; стало зрозуміло, що між нами є зв'язок, якого я раніше не знав. Любов була частиною цього, але були й інші потужні та таємничі зв'язки.

З нами у дворі жив рідний зоопарк. У нас було стільки рудих сорок, як влаштували гнізда в наших витончених каліфорнійських дубах, ворон, як прилітали великими групами, влаштовуючи різний галас, кілька єнотів, як бовталися в наших 100-футових соснах, багато пташечки, як сповали та розважали наших кошенят нас.

Самі дерева були справжньою красою: на нашому подвір'ї росло понад двадцять 100-літніх величезних дубів. Удень вони виконували роль парасольки, захищаючи нас від сонця, але вночі в плямистому місячному світлі вони здавалися мудрими, мистичними стотами. Ймовірно, це були вартові.

Один дуб, який рос у нашому дворі, розгалужувався на шість окремих дерев, виростав з-під нашої кухні. Будинок був побудований прямо над деревом, дерево, здавалося, не заперечувало.

Ці дерева були дуже близько до нашого дому, дали нашим кошеним кілька систем доріг через наш двір. Вони могли б грати стрибати з дерева на дерево на наш дах, не торкаючись землі. Який чудовий звук був усередині, коли кілька блоків чи кошенят бгали нашим дахом. Це звучало як дружня група тваринок. У більшості наших кімнат були великі прозорі мансардні вікна, іноді вранці здавалося, що хтось маленький схожий на блоку грав на них у сліп-енд-слайд. На схилі мансардних вікон були відбитки лап дуже довгі сліди від ковзаня.

Було щонайменше дванадцять 100-річних сосен. Вони досягали кінця свого терміну служби, тому що їх посадили приблизно в той час, коли було засновано наше місто в 1902 році. Одна з тих високих сосен була сховищем для зберігання жолудів. Були сотні, а може, й тисячі отворів, просвердлених у корі, з усіх боків вгору донизу, напханих жолудями, а також кілька отворів в стовбурі, де влаштували гнізда жолудевих дятелів.

Це була нічим не примітна тиха неділя — після звичайного цирку пташиного сповування блоків — саме на початку дня я раптом усвідомив, що минуло кілька годин, відколи я бачив Брамблберр.

Вона гралася на вулиці з іншими дітьми, але повернулася в будинок пізно вранці, я не пам'ятаю, щоб вона знову виходила.

Йдучи до офісу Крестофера, я зазірав у кожну кімнату.

«Ви бачили Брамблса?»

«Ах. . . н , не з ранку. Навар тут?»

Я знайшов нашого великого чорного хлопчика, який др мав у калюж сонця в наш й соляр і.

«Нейв , ти знаєш, де Брамблс?»

В н в дкрив свої зелен оч й подивився на мене, але н чого не в дпов в.

Я уважн ше оглянув кожну к мнату. Я оглянула весь будинок — п дл жками, у шафах, на полицях, за дверима, скр зь, де вона могла бути.

«Ожина!»

«Ожикова троянда».

"М с Б."

«Крих тка Б.»

Я називав майже вс її мена намагався виманити її з укриття, брязкаючи м'якими пакетами, у яких були її ласощ , але я не м г її знайти.

Двер у дв р не були в дчинен , Кр стофер майже весь ранок був у своєму оф с , читаючи, тому я припустив, що вона також не виходила з тих дверей.

Гекльберр лежав б ля одного з високих в кон, що виходили у дв р, д вчина Грей др мала в тунел , а Брамблс усе ще був у самовол .

Я знову почав обшукувати к мнату за к мнатою, тримаючи в руках пакет з частуваннями. П дл жками, в шафах, на полицях, я нав ть заглянув усередину якихось пухнастих черевик в. . . але не Baby B.

Я вир шив вийти на вулицю переконався, що вх дн двер за мною закрит .

«Ожина!»

«Крих тка Брамблз. Крих тка Б.» Я тихенько кликав її, трясучи її м шечок з ласощами. . . але я цього не зробив побачити її будь-де.

Вона була не на ґанку, не в пташин й лазн , не спала в тр сках кори. Її не було на даху, в мене в шлунку ставало вузлом. Мен довелося нагадати соб дихати. П сля, здавалося, тривалого безусп шного обходу нашої власност , я вийшов через дерев'ян ворота ручної роботи з вир зом у вигляд серця, яке зробив для мене Кр стофер, на ледачу вулицю перед нашим будинком. К лька сус д в насолоджувалися п зньою ранковою прогулянкою.

«Ви бачили маленьке, чар вне, с ре кошеня з золотистими смужками та плямами?»

«Ні, ти втратив кошения?»

«Ой, я не можу її знайти».

"Скільки їй років?"

«Пара місяців».

«Ой, вона ще маленька. Вона вийшла з дому?»

«Я так не думаю». Мабуть, було очевидно, що я хвилююся.

«Подивіться туди, де, на вашу думку, вона не буде. Вони можуть сховатися в шкарпетку, коли вони це мало». Вона свідомо поспіхнула, наче була там, де я. «Ти знайдеш її».

Мені дуже сподобалися мої гарні нові сусиди.

Я повернувся всередину. «Ви бачили її?»

«Ні, я перевіряв пральню та все навколо свого столу». Крістофер був стурбований, але не засмучений.

Я наближався засмучений.

Я почала витягувати речі з шафи, кіннату за кіннатою. Взутися було легко, оскільки я міг бачити в них, але валізи, ковдри та все інше вийшло.

Після, здавалося, години розкладання я підняв верхню частину стосу складених ковдр у шафу в кабінеті Крістофера вгадайте що?

Поміж шарами, без жодного шепоту її хвоста чи лап, без жодного звуку, я знайшов Брамблс, згорнувшись у теплий клубок, м'яко спала. Вона була закута в теплу м'яку повністю вилетіла. Сумніваюся, що вона чула, як я клікав її на ім'я чи брязкав її споклиливими пакетиками.

«Я її маю!»

Я підхопив її поцілував, але їй це не сподобалося. Можливо, вона думала, що якщо вона піднесе свої маленькі лапки до мого обличчя, я зупинюся.

Крістофер приєднався до нас, ми зробили бутерброд з кошеним, а вона поміж нами. Вона метушилася трохи запротестував, але внаслідок лував її крихтне личко трохи засм'явся, ніжно докоряючи її. «Шкода, крихтко. Не ховайся знову». Він розпушив хутро на її маківку рукою. «Твоя мама так хвилювалася за тебе».

Він знову поцілував її, торкаючись пальцями її підборіддя, а потім поклав її на підлогу.
Ми спостерігали, як вона втекла коридором.

«Ха! Яка вона маленька розумна негідниця». Я сказав.

«Дивно, як добре вона ховалася».

Дівчинка Грей, Гекльберр та Навар навіть не прокинулися від цього видовища.

4. Добре . . . Деякі люди приводять своїх собак, чи не так?

Брамблберр подобалося жити в нашому незграбному будинку з дощок дощок у центр Кал форн і узбережжя. Так багато дверей — м ж к мнати та надв р — багато великих в кон.

Будинок розташовувався на трьох д лянках, здеб льшого обгороджених тим ун кальним м сцевим парканом, тож коти були захищен в д собак; проте їм довелося боротися з єнотами жолудев дятлами. У нашому район в Саутленд наш коти под лилися своїми грашками з єнотами. Вони сид ли на ганку й дивилися, як граються єноти, але з якоїсь дивної та нев домої причини тут, на Центральному узбережж , дик тварини були наче божев льн й могли вбивати кот в. Тому котам дозволяли виходити вдень, але коли наближався веч р, їх ус х повертали.

Навар Стар намагався контролювати розум з котами, як намагалися проникнути на його територ ю, але в наш новий д м — оск льки наш будинки були побудован набагато дал один в д одного, оск льки ми мали крони кал форн йських дуб в зам сть пальм — в н також не м г бачити вулиц . С льський дерев'яний паркан ворота також не дозволяли б льшост нших кот в проникнути.

Коли Гекльберр не був поруч з своєю подругою-кошечкою Анною, в н любив спостер гати, як Брамблберр грається з своїми грашками та б гає по дому. Д вчинка Грей проводила багато часу в тиш , спостер гаючи за нею, але також пересл дувала її та грала з нею в хованки.

Це були наш спок йн м сяц ; щасливий безтурботний.

Брамблс отримав ще одне нове пр звисько; М с Б — це був Кр стофер найб льше любив. У неї було так багато барвистих грашок для кошенят майже в кожн й к мнат нашого будинку. Ми з Кр стофером навчилися ходити, човгаючи ногами. Якби ми цього не зробили й ходили нормально, ми могли б випадково розплющити її грашки.

У кот в була одна вежа, щоб розважитися в моєму оф с ; це було майже п'ять фут в заввишки, с квартири для др мання, стовпи для дряпання, жердини для шпигування та пандуси для лаз ння. Менша ялинка у наш й в тальн мала чотири р вн зелених килим в ш сть гнучких, обтягнутих джутовою шпагатом рукояток з смугастими кульками-дзв ночками, по яких можна було стукати. Це було трохи схоже на восьминога. Брамблс Грей могли п днятися на нього та грати в тетербол з кульками-дзв ночками.

Зелений восьмин г був улюбленцем Baby B. Одного вечора Кр стофер посм хнувся, подивившись її гру. «Це її К тт У. Йй точно подобається».

Я вплела вс ляк п дв сн грашки, п р'я з нашого двору та р знокольоров стр чки в с ткою довшого тунелю для котячого манежу та заповнив один його сегмент купою зморшкуватого б лого цигаркового паперу. Брамблберр та д вчина Грей ганятимуться одне за одним у тунель. Вони

в дбавався в д барвистих гойдалок, а Брамблберр нод ховався п д купами паперу. Вона чекала, чекала, а пот м кідалася якомога ближче до Д вчинки Грей чи Гека й взагал тероризувала їх кошенятами. Вона була такою маленькою, що ховалася в з м'ятому коричневому паперовому пакет , а пот м — без звуку — простягала лапу й дивувала їх, коли вони проходили повз. Коли вона зробила це з Наваром, в н повернувся втупився в неї своїми величезними зеленими очима, н би хот в сказати: «Я знав, що ти там. Ти мене не обдурив».

Св тл частини хутра Брамблберр були б скв тного кольору — дуже схож на шерсть на кон Палом но м й улюблений кол р на тваринах. На нашому подв рї не було бетону, коли вона лежала на стружц кори, її кольори зливалися. Поки вона не переїхала, її не завжди було легко знайти.

«Перед тим, як вона народилася, хтось, хто любив її в котячому раю, допом г їй одягнутися її земний одяг». Кр стофер сказав з блискучими очима: «Я думаю, вони подарували їй виготовлений на замовлення камуфляж».

«Я думаю, ти правий! Б'юсь об заклад, що це була Д ана — вона так любила кошенят».

Д ана так довго була нашим другом. Ми познайомилися з нею та її чолов ком-греком одного вечора, коли вечеряли в Саутленд . А пот м ми д зналися, що вони живуть по вулиц в д нас. Вона любила Кр стофера досить довго допомагала в його б знес . У неї завжди були один або два чудових кота. Вона п шла на небеса незабаром п сля того, як ми переїхали на Центральне узбережжя.

У мене був м'який шк ряний рюкзак ручної роботи, я подумав, що Брамблберр Роуз може захот ти подорожувати з мною. Я засунув її в нього в дн с до магазину натуральних продукт в. Вона не надто заперечувала, але я не думаю, що їй сподобався стук т продуктових в зк в б ля галькового входу. Тод я подумав взяти її на одне з зас дань нашої м ської ради. Побудована в 1913 роц наша ратуша була зареєстрована як сторична буд вля. Вона починалася як єпископальна церква Вс х Святих у нашому маленькому м стечку була такою приємною буд влю для проведення з брань. Вона мала поручн , зроблен вручну, у форм дерева, як вздовж сход в вели до широкого, гостинного ганку, стару -дерев'яний нтер'єр з високою похилою стелею, я тримав перед собою рюкзак дозволяв Брамблсу озирнутися, поки наша м ська рада обговорювала важлив громадськ питання.

«Що в твоєму рюкзаку?»

«Не що, хто? Її звати Брамблберр Роза.

«Боже, вона мила».

Хтось ще п д йшов подивитися, що в дбувається.

«Ти прив в свого кошеня на зустр ч?»

"Добре . . . деяк люди приводять своїх собак, чи не так?"

Брамблс дуже не хот ла, щоб її гладили, люди хот ли доторкнутися до неї, але вони ставилися з повагою. Вона була непереборною.

У нас мером була ж нка, собака якої приходила з нею на зустр ч коли вона зустр чалася Брамблс, вона пустотливо посм хнулася. «Ти прин с свого кота в рюкзаку?»

Я посм хнувся.

«Звичайно, так». І вона п шла, посм хаючись, розмовляючи з своїм маленьким б лим пухнастим песиком. «Давай, м стер Хмара».

Поки вона була ще маленькою, ми водили її ще на к лька зустр чей. Вона, здавалося, не любила це, але й не заперечувала. Я швидко зрозум в, що якщо я впустив к лька ласощ в на м'яку замшеву шк ру всередин , вона була дуже щаслива.

Наш ветеринар був м'яким об знаним чолов ком, в н любив наших малюк в. Здавалося, в н мав над йн та р зноман тн знання про те, як за ними доглядати. В н розпов в мен про деяк малов дом , немедичн способи л кування моїх малюк в. П д час одного з її огляд в я запитав доктора Томаса, як в н став ветеринаром.

«Я вир су Н дерландах, м й д дусь був ветеринаром, в н доглядав за с льськогосподарськими тваринами, зокрема котами та собаками. В н мав велику оранжерею вирощував ус ляк трави, рослини та кв ти. В н виготовляв л ки для тварин. Я навчився у нього».

«Ого. Це старосв тська база знань. І втрачене мистецтво. У нього, напевно, був такий душа».

«У своєму м ст в н був у велик й пошан ».

«Ви повинн сумувати за ним. Мен казали, що не вс л кар ц лител — тод я не був знати, що це означає. Здається, тв й д дусь був неймов рним ц лителем».

В н пом тив, що в м ру зб льшення т ла Брамблберр її хв ст продовжує рости. . . зростаючий . . . зростає.

«У Бремблс є к лька додаткових хребц в у хвост . Це дає їй розтягнутий хв ст. Це також дає їй незвичайне в дчуття р вноваги. Вона дуже мила, — додав в н з блиском в очах, — має один з найдовших хвост в в стор ї домашн х кот в».

«Троянда Бремблберр заходить до к мнати, а через п'ять хвилин з'являється її хв ст». — з милою посм шкою заявив Кр стофер.

Вона закінчила Кітті У до дерев у нашому дворі. Спочатку вона просто підбігла до них, схопила їх, наче борючись, але незабаром навчилася орентуватися на цих великих, звивистих гілках, як росли вбік. Оскільки наше подвір'я було вкрито столітніми каліфорнійськими дубами, у нас було багато тих прилеглих до землі, звивистих набіжних локів, які ідеально підходили для того, щоб кошеня побігло.

Усаші коти лазили по деревах, але коли Брамблберр був ще маленьким, почали відбуватися нові речі. Вона почала стрибати. Вона вміла стрибати з гілки на гілку, як мисливський привид, як жили у нас у дворі. Її брати і сестра не могли цього зробити. Вони сиділи на землі й дивилися на неї.

Коли вона трохи подоросла, вона піднялася вище і почала стрибати з менших гілок на дах нашого будинку. Що було примітно в цьому, так це те, що гілка відсувалася вліво, де вона вривалася, коли вона стрибала з неї. Я бачив це кілька разів, коли працював у своєму офісі. Одного дня Крстофер був удома вдень, коли вона почала лазити по деревах у нашому дворі. Я подумав, що вона може знову зайнятися чарівним польотом.

— Крстофере, тобто, мабуть, захочеться прийти подивитися на Брамблса. Він зайшов до мене в кабінет і спостерігав, як вона піднялася вище, ніж жінки нашого кошеня. «Вона збирається стрибнути». — сказав я тихо.

Вона балансувала на горизонтальній гілці на відстані близько трьох дюймів від стіни мого офісу.

Вона пильно подивилася на дах і дуже завмерла.

Тоді вона запустила!

Все, що ми бачили, це її хвіст, який зник над карнизом. Ми почули, як вона побігла до хребта нашого скатного даху, вона зникла.

"Ого. Я ніколи не бачив нічого подібного». Очі Крстофера були широко розширені від здивування. «Вона надзвичайна».

Дивовижна речі у паркур її кошеня полягає в тому, що вона була майже на двадцяти футах від землі, вона вимрювала не лише відстань, яку могла бачити, але й відстань, яку створювала своїм стрибком. Вона була точною та елегантною. Вона була унікальною просто неймовірною, латаючи в повітря, як досвідчена повітряна артистка.

«Ти знаєш, що це?» Я запитав.

Він подивився на мене, але не відповів.

«Це Mystère».

"Ти маєш рацію." Він вигукнув. «Її м'я точно Брамблберр Троянда, але її дух — Мистер».

Тодні в нашій приморській громаді, населення якої становило приблизно 3000 осіб, були на вулиці в будь-якому місці, де ми жили раніше. Наш дім знаходився в двох лінійних кварталах в місті: ми могли піти до ранкової кави, до парку, до будинку в деяких наших друзів до театру просто неба. Будинки не були схожі один на одного. В основному їм було близько 100 років, вони були розміщені на великих ділянках. У дворах була не трава, а квіти, сади, лавки з дерев, тротуарна кора. Поширеним матеріалом для огорож були справжні виноградні лози з виноградників. Двори були обгороджені крученими дводюймовими квадратними, світло-сірими, вузлуватими палицями, встромленими прямо в землю, близько трьох футів заввишки, з випадковими діагональними опорами. Коли там, де засновники хотіли вулицю, виросло дерево, вони обійшли дерево. Вулиці були криві, на них не було нілхтарів, ні тротуарів. У нашому дворі біля будинку були маленькі лхтарі в стилі тиффана, але коли сонце зайшло, на нашій вулиці було темно.

Це було наче жити в простіші часи давно. Нам з Кристофером це сподобалося більше ніж у будь-якому іншому місці, де ми жили раніше — як ви, мабуть, пам'ятаєте, дорогі читачі, ми жили в чарівній прибережній громаді на південь від Лос-Анджелеса, прямо на березі океану на північному березі О'аху, Гаваї.

Більш ніж раніше в нашому маленькому пляжному містечку починалися з'являтися птахи. У нас було так багато видів птахів, що ранковий хор мистив різноманітні голоси тривав близько години. Спостерігаючи за ними, ми знали деякі види птахів, але у нас був таємничий птах, який звучав як балакання мавпи. Я поняття не маю, що це був за птах, але він видав звук, схожий на джунглі. Ми рідко чули чайок, незважаючи на те, що знаходилися за кілька кварталів від пляжу, але наша пошта зграя великих красивих чорних ворон, здавалося, услашалася на галках досить близько до того самого часу. Це звучало так, наче вони кричали, було так цікаво почути та спостерігати. Якщо наші коти були на вулиці, коли це сталося, вони зникли. Вони не втекли — раптом їх просто не стало поруч.

Були блакитні калфорнійські сойки, як дружили з нашими білками, бурими птахами як стрибаючи в трісках, розставивши пальці на ногах, яскраво-зелені колібрі, жовто-сірі очеретянки, як видавали найприємніші стрекотання, маленькі сирені милашки, яких, як ми дізналися, називали чубчастими синицями та мали загострені голови. Вони всього порозумілися, але у чорно-білих дятлів були інші плани. Вони хотіли всю їжу собі. Вони відганяли інших птахів. Саме вони вкрили наш сосні маленькими дірками, як заповнили жолудями. Вони були вражаюче образотворчими та мали дуже чітке чорно-біле забарвлення з яскраво-червоним капелюхом на потилиці, як єврейська ямака.

Одного разу, сидячи з Крстофером на кухні, ми побачили групу дятлів, як шпигували на наших друзів блячок. Здавалося, вони збирали розвідані про продовольчу ситуацію. Кілька з них скрикнули, на деревах з'явилося ще кілька дятлів, а потім вони застрибали по гілках дерев, щоб підійти ближче до місця, де були наші друзі-блячки. Раптом, ніби за якимось безшумним сигналом, вони почали бомбити з підрування рудих блячок, як ілі чорне насіння соняшнику блячка нашої кухні.

Це виглядало як скоординований маневр польоту, схоже на авіашоу, де ми були присутні.

«О, чоловіче. Наші блячки постраждають». Я підвівся, щоб підійти на наше підвір'я й побачити перешкод для них.

«Це виглядає як війна. Ці хлопці виглядають як Нуль!»

«Що таке нуль? А де наша зграя ворон, коли вони нам потрібні?»

Обличчя Крстофера було скуто в гримасу. «Зеро — так ми називали японські лотари, як лотарі під час Другої світової війни». Можливо, ви пам'ятаєте, дорогі читачі, що Крстофер був в'язнем полотом, а його тато служив у Європі під час її війни.

«О, так, що мають червону крапку на крилах?»

«Так, збоку в дилі така. Ці птахи схожі на тих бойових птахів. Ой, чи ти знаєш, як називається зграя ворон?»

"Скажи мені."

«Вбивство».

«Вбивство ворон? Серйозно? Це те, що нам зараз потрібно. Наша банда прийде з думкою про вбивство. Чи знаєте ви, як називається група котів?»

"Наша родина?" На його обличчя була дурна усмішка.

«Я теж люблю тебе, дитино. Групу котів називають клаудером».

Я м'яко зрозумів, не дивлячись на нього, що він усміхається, з того дня ми називали дятлів вбивцями Нулями.

У мене на задньому ґанку стояли два сільські глиняні горщики, як я наповнив опалими сосновими шишками, як я підбрав, коли прогулювався по нашій власності. В одному горщику були тугі зелені соснові шишки, а в іншому — коричневі, як були бляшки й розкрилися. Я назвав їх бомбами та кулями. Кулі були менші, їх можна було добре прицільити. Бляшки з них виглядали бляшки загрозовими, коли я вдарив їх у повітря. Я досить добре вмів цільити ними в гілки, де любили сидіти Зеро. Я не впевнений, що вони сприйняли мене всерйоз, але вони підійшли після того, як я послав пару, яка злетіла прямо в їхню галасливу групу.

Сонячна квітнина в нашому домі стала моїм чудовим офісом, а Брамблберр Троянда складала мені компанію більшу частину днів, поки я працював. У нього були широкі вкна вздовж найдовшої стіни, як не вкривалися. З кожного боку було два класичних старомодних вкна, як вкривалися для провітрювання, всі вони виходили на парковий лоток. З іншої довгої сторони були внутрішні вкна та французькі двері, як вели в нашу ванальню. П'ять коней мали глибину приблизно дев'ять дюймів і були зроблені з такої ж червоної кедрової дошки та рейкової конструкції, що й стіни та стеля. Ця квітнина не була побілена, як ванальня. Це справді було схоже на перебування в будиночку на дереві та одному з улюблених місць Брамблберр в нашому домі. Було так тепло, а вкна були достатньо широкими, щоб кошеня могло заснути. Вона була там, нагорі, з птахами в той квітнатий.

Саме в один з тих днів я підвів очі побачив, як моє кошеня хитається з уступу одне з тих широких п'ять коней з шнуром на її шиї. Брамблберр насилу виплутувалась. Її маленькі ніжки брикалися. Передніми лапами вона намагалася дотягнутися до шнура, як її душили. Вона не могла видати жодного звуку, бо не могла дихати.

Я не міг рухатися досить швидко! Я підскачів з-за столу, схопив її й тримав. Тримав її.

«О милий Господи, дякую, що дозволив мені бути тут». Я намагався відновити серцебиття десь близько норми. Я мав. був. В жаху!

Я не хотів думати про те, що могло б трапитися, якби мене не було вдома або я просто був в квітнатий. Мені здавалося, що це був принаймні другий раз, коли вона могла прийти додому, щоб бути з кошеням Ангелами.

Крестофер був на робочому місці, але я все одно йому подзвонив.

«Брамблс ледь не загинув».

"Що? Дозвольте мені перейти в інше місце, де я краще вас чую. Що сталося?"

«Я працював у своєму офісі, мабуть, вона гралася з пластиковими кульками на кінці шнура в шторки. Вони були зв'язані разом, Боже милий, утворили петлю на її шиї. Крестофере, вона хиталася з уступу, намагаючись звільнитися!»

«Вона в порядку?»

"Здається."

"Ти?"

«Я думаю, що мені потрібен шоколадний торт».

«Ви знаєте, я закінчу тут приблизно через сорок п'ять хвилин. Якщо хочеш, можемо піти до кав'ярні».

«Мені це подобалося. Я буду тримати її, поки ти не прийдеш сюди. . . дякую, я люблю тебе».

«Я теж люблю тебе. Поцілуй її».

Зайве казати, що я розв'язав кожен з цих шнурів, вони так залишилися.

Приблизно в цей час Бремблс вирішила, що їй не подобається моя камера, пішла геть, щойно побачила, що я підходжу до неї з нею. (Так, дорогі читачі, за днів до того, як камери мобільних телефонів замовкли.) Якби я спробував сфотографувати її сплячу, вона почула б клацання затвора й прокинулася б; вона вставала й йшла, тому я отримав багато фотографій її хвоста.

Коли Брамблберр було близько семи місяців, дні були довгими, а ночі теплий. Ми з Крестофером побачили щось дивне на краю нашої території.

"Крестофер!" Це був напівшепот, напівкрик. Він був у ватах, поруч з моїм кабінетом, була рання ніч, на вулиці темно.

"Як справи?"

«Подивіться, близько другої години! Здається, на краю нашої власності».

«Ой. . . Господи».

"Що це?" Мій голос чомусь охрип. Великі зелені очі, здавалося, були приблизно на три фути від землі, здавалося, дивилися на нас. У нашому дворі так далеко не було світла.

«Я думаю, що це рись».

«Вони всього тут, правда?»

«Так, викликайте поліцію».

«Справді?» Я б до цього не додумався.

«Так».

Так я зробив. Ви, мабуть, пам'ятаєте, що ми жили в дуже маленькому містечку, були розташовані за кілька кварталів від поліції та пожежної частини. Дізнавшись, де ми живемо, диспетчер подякувала і сказала: «Одразу приїде патрульна».

Я схопив Брамблса і посадив її на карниз в кімнату, щоб побачити її реакцію. Вона пішла на повну увагу; не рухаючись, її очі стали величезними й зосередилися на зелених очах, як і завжди, здавалося, дивилися на неї. Шерсть уздовж її спини піднялася, вуха дивилися вперед, а хвіст був розпушений.

Звісно, за кілька хвилин ми побачили, як дуже тиха патрульна поліцейська машина проїхала повз наш будинок і продовжила темною вулицею. Крістофер увімкнув і вимкнув світло на під'їзді. «Це дасть їм зрозуміти, що дзвонили ми».

А потім знову прокотилися повз. Вони були в стелс-режимі.

За кілька хвилин прийшла додому двоюрідна сестра нашої сусідки Діанна. Він приїхав на тиждень з іншого штату. Ми бачили, як він припаркувався біля їхнього під'їзду, спостерігали, як увімкнулося світло на доріжці в саду, коли він підійшов до їхніх вхідних дверей. Я дав йому кілька хвилин, а потім подзвонив на їхній домашній телефон.

"Так?"

«Гей, це твій найближчий сусід. Ти сьогодні ввечері щось бачив у своєму дворі?»

Його голос трохи похитнувся. «Так, я бачив зелені очі, як стежили за мною, коли я йшов стежкою! ЩО ЦЕ БУЛО?»

«О, боже», — це найкраще, що я можу зробити.

Він закричав: «Як у вас тут ТВАРИНИ?»

«Це могла бути рись». — сказав Крістофер. У мене був дзвінок по динаміку, а він не зміг допомогти трохи поспіхнутися.

"Ти в порядку?" Крістофер хотів допомогти, якщо це було потрібно. «Поліція була поруч».

"Гаразд. Але я НЕ піду туди знову сьогодні ввечері!"

«Гарна ідея», — поспіхнувся Крістофер. На його щільному робочому місці були рисі.

Очі зникли, ніхто не постраждав, всі наші кошенята були в безпеці. Брамблс сидів замерзлий на карнизі. І вона не хотіла, щоб її брали на руки чи гладили.

Я тихо промовив молитву вдячності ангелам нашої киці: «Дякую за попередження».

Наступного ранку ми зустрілися у сусідньому дворі з двоюрідною сестрою Діанною та поспіхалися з цього приводу, але нас насторожили. Небезпека була реальною.

5. Подивіться на цю дитину! Це схоже на маленьку рись

Коли Брамблберр Роуз було близько десяти місяців, сталася ще одна незвичайна реч. Навар Стар вранць вийшов у наш двір повернувся додому з укусом передньої ноги. Як я вже згадував раніше, він не бився навпроти не підходив до інших котів.

«Нейв поранений. Зацілюйте його.»

«Давайте виведемо його до доктора Томаса. Чи можете ви зателефонувати йому попросити, що ми в дорозі?»

Під час поїздки Крістофер запитав: «Як це сталося?»

«Це загадка, чи не так?» Оскільки він був таким м'яким чуваком, любив бути поруч, я тримав Нейва на колінах.

Молодий милий ветеринар ввійшов перед нами вхідні двері: «Лікар буде з вами хвилину. Ви можете почекати в середній екзаменаційній кімнаті».

Поки ми були там, ми побачили кошеня, яке сиділо в одній з будок. Це було схоже на дитинча рисі. Це був темно-коричневий тигровий смуг з білою молочною пащею.

«Бачиш того кошеня?»

«Подивіться на цю дитину. Це схоже на маленьку рись».

«Яке миле кошеня!»

Доктор Томас оглянув лапу Навара і сказав нам: «З ним все буде добре; це просто маленька рана. Я одягну його і дам йому антибіотиків». Він перевернув його лапи Нейва. «Він раніше не був тут через травму. Що сталося?»

"Гарне питання." Крістофер тримав руку на голові Нейва; Навар був його особливим кошеням любові. «Це вперше. Вийшов на двір повернувся отак. Ми нічого не чули».

«Це не укусу кота», — сказав доктор Томас. «Це від тварини».

Крістофер подивився за межі екзаменаційної кімнати на маленьку дикувату дитину. «Це точно а миле кошеня».

«О, так, їй потрібен дім».

Я не думав, що це вар'янт. Я в'їждив, що всі тварини в його клоні мають домашню владу. Тоді ж я дізнався, що доктор Томас був волонтером у багатьох місцевих організаціях порятунку тварин. Він також рятував собак і котів.

«Коли їй було шість тижнів, у неї були зламані обидві задні лапи. Наш місцевий друг тварин знайшов її та подзвонив мені. Я привіз її сюди вже двічі, її оперували. Вона стабільна, але все ще заживає».

«О, — продовжив він, — її звуть Меллі».

Ми з Кристофером презирнулися. «Ти хочеш ще одного кошеня?»

"Так."

Він в'їждив так швидко, що я був здивований. Було ясно, що ми обидва закохалися в неї.

«У неї є дві», — сказав Кристофер доктору Томасу.

Це не те, про що ми думали, що станеться того дня. Шановний читачу, чи думаєш ти коли-небудь, що все трапляється з причини?

«Ви можете забрати її після рздвятих свят».

Наступного дня був Святвечір, я знав, що його офіс заплановано закрити.

«Ми могли б забрати її пізніше сьогодні?» Я був дуже схвилюваний, щоб привести її додому. Не було так хотілося залишити ту красуню за ґратами на три дні свята. Для мене не мало значення, наскільки дружним люблячим місцем вона була.

«Мій персонал повинен утримати її сьогодні ввечері».

Він вийшов з екзаменаційної кімнати, щось обговорив зі співробітником, а потім повернувся. «Чи можете ви прийти за нею завтра близько полудня?»

І ось у нас з'явилося п'яте кошеня. На Святвечір.

Нам потрібно було місце для нашого нового кошеня, ми вирішили залишити частину її менш незручною. Ми спробували декілька варіантів. Оскільки вона не могла ходити, як інші наші кошенята, але ми в'їждив, що колись вона це зробить — на Землі чи на зорках — Кристофер запропонував Галлея. Ми приземлилися туди після найвищої падаючої зорки, комети Галлея. Я написав на листочку — Хейл.

Я не міг не подумати, що якби Навар Стар не вкусили, ми б не були того дня в кабінеті доктора Томаса. Оскільки ця екзаменаційна комісія виходила на тижні розплати, якби ми були в одній з інших екзаменаційних комісій, ми б її не побачили. Ми подумали, що Нейв привів її до нас з певної причини.

Роза Брамблберр одразу полюбила свою нову сестричку, як і наш дід. Брамблберр Хейл гралися і спали разом. Брамблберр була найкращою старшою сестрою. Брамблберр Роуз Хейл народилися в один рік з рідницею в сім'ї, і вони були схожі один на одного.

Іноді ввечері Грей спала поруч з Гейл, і вони захищали її від чогось, чого ми з Крестофером не могли бачити. Це був перший раз, коли ми бачили, як Грей робить це, оскільки вона зазвичай трималася осторонь більшу частину часу.

Часом ми називали наше нове кошеня «Хейл», «Хейл», «Хейл», а з її билим ротом вона була така мила; вона постійно виглядала так, ніби щойно допила молока.

Брамблс була ще маленькою та дорогоцінною, але вона була рідшею. Я думаю, що це був Tortitude частина її спадщини. Як тільки вона зосередиться на чомусь, її не завадить. Крім того, включно з маленькою Гейл, вийшли на вулицю ввечері, я викликав їх усюди до того, як стемніло. Але Брамблберр почав залишатися на вулиці після заходу сонця, і він жонгливав наші коти.

Ну, звичайно, цього не сталося.

Останнє, чого я хотів, це втратити кошеня. Щодня я не спав після заходу сонця, дзвонив їй, поки вона не пробігла крізь кущі.

Оскільки вона, здавалося, сповнена рідшею брукати, я вирішив в дні її чепу для ідентифікації до доктора Томаса. Коли мої переговори з нею виявилися безуспішними, я почав залишати її вдома після обіду. Ця зміна в розкладі її не порадувала. Але оскільки її записання було чимось новим, я заспокоїв її, що їй дозволять знову вийти на вулицю з братами та сестрами.

«Пам'ятаєш твій зелений очок, як ти бачив? Мені потрібна, щоб ти був у домі, коли надвор темно. Обцяю, я дозволю тобі знову бродити, коли буде безпечно».

Вона повернула в дід мене обличчя.

«Обцяю тебе, мила, ти знову будеш на вулиці».

Під час одного з вечорів, коли я тримав її всередині, я вирішив пограти з нею в нову гру. Мені було цікаво, чи візьме вона грашку, тож я зм'яв папір у кульки й кинув їх, але вона не зацікавилася. Я кидав їй грашки-миші, але після того, як вона ними лупцювала, вона просто кусала їх і трясла. Одного вечора я катав по підлозі зелений виноград — а вона бігла за ним. Я не міг повірити в те, що бачу. Коли він побачив виноград, Навар Стар не зацікавився.

Гекльберр Мун Д вчина Грей б льше ц кавилися спостер ганням за б гом Брамблберр , н ж гонитви за зеленими плодами. Гейл байдуже спостер гала. Вони ганялися за грашками, як я кидав, але не за фруктами.

Але Брамблберр Троянда поб гла по п длоз , п дняла круглу виноградину в рот й принесла її мен . Звичайно, я думав, чи зробить вона це знову. Коли я знову покатав виноград, вона поб гла за ним знову принесла його мен .

Кр стофер був удома. «Хочеш побачити щось круте, крих тко?»

В н зайшов до нашої в тальн .

«Подив ться, що вона робить».

Брамблберр Роуз знову зробила це — вона ганялася за зеленим виноградом по килиму у в тальн повернула його мен в рот. Було так красиво бачити її незвичайн кольори з н жною зеленню в рот .

«Брамблберр краще справляється з апортуванням, н ж деяк собаки, з якими я працював». Усм хаючись, в н додав: «Ц каво, чи допоможе вона мен в майбутньому, якщо я навчу б льше собак виводити?» Ран ше у своєму житт , окр м власних собак, в н також дресирував к лькох собак-поводир в для сл пих.

Ожина погналася ще за к лькома виноградинами; було зрозум ло, що вона знала, що це робити. Але як? І так, зелень її золотисто-зелених очей чудово пасувала до зелен винограду. Вона їх не їла; вона просто продовжувала приносити мен кожну виноградину для ще одного кидка, доки виноград не роз м'яли, вона захот ла нову.

Я спробував ще раз, але н хто з нших наших кот в н чого не прин с.

«Я знаю, про що ти думаєш. Я пам'ятаю, коли ти сказав, що у тебе таке в дчуття знав її ран ше».

«І тод я побачив цю р ч, схожу на обличчя Земл , накладене на обличчя Бремблза».

«Як ти думаєш, вона могла бути Землею?»

"Не знаю. Чи траплялося з вами щось под бне?»

Кр стофер ненадовго приклав руку до рота, подумавши: «Н , не знав, але це справд нше! Щось сталося».

«Вона несе з собою ц лий всесв т. Хто знає, як далеко це минуло?»

«Справа нав ть не т льки в цьому — у вас двох дивний чудовий зв'язок. Є щось особливе в Brambleberry».

Він виглядав так, ніби вираховував щось важливе: «Можливо, ти знав один одного раніше. Можливо, вона була вашою кращою раніше чи в минулому житті? Зрозуміло, що є глибока любов».

«Ну, це нове; Я не відчував цього раніше — не бачив, не чув про це».

Пізнав, що я подумав: серйозно, скільки котів дивяться зелений виноград?

У нас була наймиліша котятча родина, всі ладнали. Було так весело мати п'ятьох кошенят. Як очі кувалося, Навар Стар був захисним старшим братом. Йому сподобалася наша нова маленька дитина. Він не бавиться з нею; як я вже згадував, він не грав. Це був не його стиль, але він спостерігав за нею, коли вона заходила занадто далеко в наш двір — надто близько до краю, — він ніби кружляв перед нею й розвертав її. Це було щось прекрасне спостерігати. Якщо ви не знаєте котів, ви можете пропустити це, але ми з Крестофером надбачили, як він заганяв її.

Якось пізно вдень ми сиділи на ганку.

«Він робить це знову». — сказав Крестофер.

Хейл побрела через наш пішодільний шлях до луску з великими дубами та високою травою позаду. Вона навіть не підозрювала, що ми бачили там зелені очі до її прибуття. Навар ніби ковзнув по верху пішодільного доріжки біля широких воріт, не звертаючи уваги на те, що робить, став між нею та межею двору. Це було надзвичайно дивитися.

«Чи знає вона, що він це робить?»

«Я не думаю, що вона знає. Я думаю, що вона просто бачить його обертається. Вона знає, що він не буде з нею грати».

Тож вона побігла назад на пішодільному доріжку, де була в безпеці, а Навар піднявся на ганок увійшов у в'їзний через вхідні двері.

Гекльберр був просто спокійним, йому всі подобалися, любив Навара, здавалося, що він дуже щасливий хлопчик. Він все ще відвідував свою подругу-кіцю Анну. Вона не приходила до нас додому, але Денна розповідала мені, як Багз просто блукав туди, а вони вдвох гралися й сиділи разом на ганку.

Одного сонячного весняного ранку, коли я працював у своєму офісі, я поглянув на схожу на парк зону поруч з моїм офісом побачив, можливо, двадцять білок, як копалися в деревній стружці. Це було м'яке, де ми паркували машини, тож воно було великим, не мало насаджень. Раптом один з них почав стрибати, потім інший почав стрибати, вони почали перевертатися.

«Крстофере, ти повинен це побачити».

Ми сиділи й дивилися, як бляки копають, а потім починають поводитися так, ніби вони є галюцинації. Їм було так весело ганятися один за одним, дуже швидко бігати по дубах, а потім стрибати вниз. Ми щодня спостерігали за бляками, це було щось нове.

«Ти знаєш, що вони роблять?»

«Здається, щось викопують, напевно, жолуді... можливо, на них у сезон дощів росте грибок, внаслідок якого вони п'яніють. Вони немовлята».

«Як ви можете сказати? Вони всі виглядають менш однаково».

«Тільки, хто це робить, менш...».

Ця розвага тривала кілька годин, здається, бляченим вона сподобалася.

Ймовірно, потривав би принаймні ще один сезон білок, перш ніж я зможу впізнати блячених, але було справді весело спостерігати, як вони бігають, стрибають і перевертаються.

Брамблберр Роуз, дівчина Грей Гейл, поділилася з нами однією будиночком. Звук їхніх лап, що стукали по паркетній підлозі, був радостним галасом. Іноді Брамблберр Роуз Гейл каталися й билися на килим у ватині.

Ми з Крстофером пішли в наш улюблений зоомагазин і купили Хейл повну сумку нових грашок; кульки-дзвончки, жувальні речі та штучні миші, яких вона могла назвати своїми.

Хейл спостерігала, як Грей грає свою музику з різнокольоровими плюшевими ведмедиками, коли Грей пішла до неї, щоб перевірити, чи це та грашка, з якою вона хоче погратися. Вона поклала свої великі рукавиці в кошик і пересунула банки з ведмедиками — вони видавали свій чарівний, майже музичний звук, але Гейл, мабуть, вирішила, що це її не цікавить. Вона втекла шукати свої нові грашки.

Вона спала й гралася в тунелі для кошенят, лазила на котячу вежу своїм власним унікальним способом, шмагала кульками-дзвончками по дереву, все було спокійно. Вона, з її дитинчачим Bobcat, Брамблс, схожою на рись, були гарним видовищем, що проходило по дому.

Одна нога Хейл чудово зажила, а друга залишилася прямою.

«Це не згинання в колінах». Доктор Томас обережно рухав її ногою, щоб перевірити, чи згинеться вона. «Я поставив туди шпильку, кістки навколо неї зажили. Це може заважати згинати коліно»,

«Ми повинні щось зробити?»

«Ми могли б видалити шпильку. Вона стабильна, це може працювати. Можливо, ні».

Ми з Крстофером вирішили спробувати. Тож їй зробили ще одну операцію, поки вона одужувала, ми придбали для неї коляску. Це було схоже на тунель для кошеня, з темно-зеленою стіною по всьому ньому, це було дуже корисно, тому що я міг вивести її на подвір'я, їй не потрібно було навантажувати свою закутану ногу. Крстофер назвав її Kitty RV. У неї була м'яка закрита схованка з круглим вікном позаду та відкритим «переднім ганком», де вона могла сидіти й спостерігати за всіма тваринами у нашому дворі.

Коли вона не була на вулиці й спостерігала за птахами та бджолами, я міг від'єднати частину коляски з коліс і поставити на наше ліжко. Протягом дня, коли він був удома, Крстофер заходив до нашої кімнати, щоб погладити її та принести їй ласощі. Він часто будив її одного разу, погравши з нею, запитав: «Ви помітили, що вона позхає аж до вух?»

Після часу, який знадобився для її загоєння, доктор Томас розгорнув її ногу, але операція не спрацювала. Хейл не могла ходити чи стрибати, як інші наші коти. Її нога мала залишатися нерухомою протягом усього її маленького життя.

Вона розвивала свій власний спосіб лазіння — робила це передніми ногами тими її великими рукавицями. Вона дуже швидко бігла в будинок. Завернувши за рідг, вона викинула пряму ногу позаду й побігла на трьох ногах, як згинаються. Вона видавала неповторний звук на паркетній підлозі.

«Вона викидає цю ногу за собою, як кермо. Вона використовує його, щоб керувати собою». Крстофер сказав.

«Коли вона зрештою прослизне узви Землі туди, де живуть зорки та комети, вона ходити просто так, як їй призначено».

«Це правда, тепер вона так», — сказав Крстофер. «В її дусі вона бігає, стрибає грається, як усю кошенята, як не були поранені».

«Що ви думаєте про те, щоб додати «SkyWalker» до її імені?»

«Гейл СкайВокер?» Усміхаючись, він сказав: «Це ідеально. Це їй підходить».

Вона спостерігала, як її брати й сестри лазять на дерево біля нашої кухні, а потім зробила найнесподіванішу річ. Вона навчилася хапатися за кору то однією, то іншою передньою лапою. Дивно було бачити, як вона маневрує, як маленька котятка альпійської стілки з котятчими кошачками. І вираз її обличчя був цілковито зосередженим з 100% присутністю. Ось як вона м'язами піднялася на дерево під виступом сідла на цій полиці, на яку могли так граціозно стрибати її брати, сестри та всі наші друзі-бачки. Майже неймовірно рідко досягненні Гейл, яка кинула виклик грав таці їй, полягала в тому, що стовбур цього дерева викривився в її будинку, вона піднялася всередину під ним — її задні ноги навіть не могли торкнутися стовбура.

«Я ніколи не бачив нічого подібного», — сказав Крстофер одного дня, дивлячись це унікальний спортивний маневр. «Я думаю, що це одна з її суперздібностей».

Ми годували наших блоків на тій чудовій дерев'яній полиці, яку зробив Крстофер. Всі наші кошенята стрибали на нього з величного дуба, що розкинувся за ним. Щоб повернутися до нашого дому, вони також ступили на наш кухонний стел з її полиці. Коли вкрито було в дчинене, вони виходили на ту полицю, а потім стрибали на нижчі гілки дуба спускалися на землю. Часом хтось з них сидів на полиці й дивився, як пташки й блочки весело лтають, бгають стрибають у нашому дворі.

Приблизно в цей час я помітив, що поведінка Гейл СкайВокер по відношенню до Брамблза потроху починає змінюватися. Вона почала з того, що сиділа й спостерігала за Брамблсом — вона раніше цього не робила, — а потім, з часом, вона, здавалося, розлютилася. Це взагалі можливо?

Одного вечора я запитав про це Крстофера: «Ви бачите вирази її обличчя?»

«Я можу зрозуміти, коли вона злиться».

«Ви бачите це?»

«Так, її очі напівзаплющені, а вуха приплющені, вона відкидає їх назад. вона створює страшну атмосферу».

Мені так сподобалося, як Крстофер розповідав про наших дітей.

Але потім вона почала бити Брамблса. Спочатку здавалося, що це більше роздратування, але воно загострюється. Досить скоро, коли вона вибила Брамблса, здавалося, що вона хотіла завдати їй болю.

Ми з Крстофером намагалися її вгамувати. "Гей, ти. Маленький негідник. Залиш свою сестру». Крстофер не міг стриматися в думку, але він був серйозним.

«Гейл! Припини це ЗАРАЗ. Хейл?» Я теж це мав на увазі. Як ви думаєте, наскільки добре це спрацювало?

Ні

Після цього після операції огляду я запитав про це доктора Томаса. «Здається, вона не любить Брамблса. Це можливо?»

«Так, це може статися».

«Це зможуть повернутися до того, як було?»

Він подивився на нас поверх окулярів. «Ну, це може вирішитися само собою, але Гейл має сильний маленький дух, вона дивчина. Щойно дітвчата-кшки приймають рішення, вони рідко його змінюють».

Ми з Крстофером презирнулися.

«О н», — запитав я вголос. «Що нам тепер робити?»

«Чи можете ви тримати їх окремо?» Доктор Томас запропонував: «Якщо вам потрібно її здати, то люди, як врятували її, заберуть її назад».

«Добре, дякую, але я хочу залишити її. Це просто означає, що нам доведеться тримати Гейл подал від Брамблса. Тримай її всередині, чи що!»

Я був розчарований, але сподівався, що Гейл сумуватиме за своєю свободою і прийме участь у програмі швидко.

Але стало гірше, здавалося, що Хейл була зла. Тільки до Брамблса. Вона все ще грала з Гекльберр та іншими з дівчиною Грей. Тому я почав тримати її вдома, а іншим дітям дозволяв виходити на вулицю. Я не міг залишати відкриті двері в дивчинини, тож кошенята не могли приходити та йти, як їм заманеться — якщо тільки Хейл не стояла принаймні за одними зачиненими дверима.

Стало зрозуміло, що одне гарне фото, на якому ми спали разом з двома нашими найменшими дітьми, може бути єдиним, яке я зроблю.

Якби я вам не сказав, шановні читачі. Крстофер спроектував побудував надзвичайно красивий, custom homes, я працював з ним як дизайнер інтер'єру для наших проектів. Нас публікували, ми отримували нагороди та будували в дом проекти, зокрема скайбокс для професійної бейсбольної команди в місті, звідки ми переїхали. Я отримав професійне визнання за успіхи моїх освітлювальних установок. Я знав, як створити зони для високотехнологічного середовища та інші для робочого освітлення, щоб усе це виглядало красиво та легко.

Крстофер був геніальним дизайнером. Я бачив, як він робив з деревом, сталлю та склом те, чого інші не могли. Я не раз стояв на будівельному майданчику і чув, як інші будівельники та архітектори запитували його: «Як ти це зробив?»

Що ж, причина, чому я згадую про це, полягає в тому, що йому подзвонили, один з його приголомшливих будинків в поблизу нашого колишнього рідного міста був номінований на звання «Дім року». Він повернувся до того маленького прибережного міста, щоб зустрітися з комитетом, який ухвалював рішення.

Поки його не було, наш сусід, Стівен, зупинився. «Гей, що з твоїм чорним? Кт?»

«Чому?»

«Я ніколи раніше не бачив, щоб він сидів на вашому ганку; він дивився на відкриті ворота. Він дивився на мене, коли я входив. Він трохи лякає».

"Забавно. Я не пам'ятаю. Можливо, це тому, що Крстофера більше немає».

«Ваш кот більше схожий на собаку».

"Дякую. . . Я вважаю. Я чув це раніше — це мило. Я дам Кристоферу знати, що він має сторожовий кот».

У нашому районі в Саутленд наш сусід по нашій стороні вулиці, Девід, психіатр, його чарівна дружина Карол на влаштували неймовірно чудовий вечір. Зазвичай я допомагав їй налаштувати для гостей, а після вечері бляшаста з нас сдала на задню палубу.

Ми насолоджувалися вечором розмовляли, а з темряви ми чули звук, схожий на нявкання, але починався в ніз Р. Схоже на рев. Приблизно так: Ооооо! Вгадай, хто це був? Наш великий чорний кот пішов за нами, забрався на їхній дах приєднався до наших веселощів.

«Ваш кот більше схожий на собаку, ніж на кота», — зауважив Девід. Він вказував на великого чорного kota на даху й казав нашим у груп: «Це їхній кот».

Це було дуже цікаво для їхніх гостей. Навар залишився там, розмовляючи, поки ми не повернулися через вулицю наприкінці ночі. Він так швидко пішов за нами, я так не побачив, як він спустився, але він побіг за нами. Ми також не були впевнені, як він піднявся на дах, але це було те, що Кристофер я плекали кожного разу, коли він це робив.

Коли він повернувся з Південної землі, Кристофер був дуже щасливий, Навар Стар поїхав повернутися до свого звичайного збору розведувальних даних про кошенят.

«Ми зрозуміли! Ми дізнаємося! Ми ж гарною реставрацією нами було однакове голосування, тому вони в ддають його нам обом. Це вперше для журналу».

«О, це захоплююче. І будинок. . . це вражає. Втаємно!»

«Через два місяці ми будемо опубліковані в журналі. Хотите спуститися за церемонією нагородження?»

"Так. . . Боже, хто подбає про цих маленьких негідників?" Я запитав.

«Хтось дуже сміливий».

Технічний помічник, який допомагав з Хейл та знав нашу команду, погодився наглядати за ними. Вона дзвонила нам двічі на день, поки нас не було. Це пройшло досить гладко. Вона не хотіла випустити нікого з них, я погодився, але кошенята були цьому не в захваті. Мабуть, дали їй ставлення. Вона була в нашому домі, коли ми повернулися.

«Ваші кошенята так виховані, коли ви їх приносите в офіс, але вони, здається, такими є злилися на мене. Не Гекльберр чи дівчина Грей», — додала вона. «Здавалося, їм подобається тиша. Але ніш були неспокійними».

«Як вдалося тримати Хейл та Бремблза окремо?»

«Гейл люта. Вона дуже хотіла потрапити в Брамблс, здавалося, розлютилася».

Похитавши головою, я запитав: «Ви бачили це?»

"Ну так. Її лице."

«Так, це наша Кат з тисячею облич».

«Можливо, вона сердиться, бо в неї немає чудового ягідного мена».

Крестофер щойно повернувся до нашої в'язниці. «Ха! Чудово! Давно не чув цього слова. Бідна Гейл».

Коли вийшов журнал з оголошенням про переможця, один з наших близьких друзів, преподобний Роб, написав на нашому веб-сайті: Крестофер має дар повільно розвиватися, але майже вичерпний дизайн. Такий талант.

Я погодився з Робом приблизно в тисячний раз сказав Крестуферу: «Ти геній».

Я знав, що він почув мене, коли я це сказав. Думаю, він мені поверив.

Ми стали краще тримати молодших дівчат окремо, здебільшого це спрацювало. Всі двері в нашому столітньому будинку, що були повернені до минулих часів, стали нашими помічниками.

«Ми повинні думати про це так, як про логістичну операцію на п'ятому човні», — Крестофер сказав. «Ми повинні постійно тримати двоє дверей закритими між ними. Гейл серйозно хоче дістатися до Брамблса. Іноді вона сидить біля дверей, коли вони відчиняються, перш ніж встигну до неї підійти, вона вривається. Маленький бандит».

«Гаразд, це хороший план». Те, що він сказав, було смішним, але це також мене збентежило, тому що я відчув, що Брамблс не в повній безпеці у своєму домі!

У нас добре спрацювало застосування «Операції «П'ятий човен». Це було приблизно в той час, коли Хейл отримала нове м'яке... Монстр Гейл. Коли вона була вдома, у неї було багато грашок, вона могла спати в будь-якому з пухнастих котятчих ліжок. Іноді вона сиділа в одне з вікон дивилася, що відбувається у нашому дворі. Якби вона побачила ожинину, вона впала б на передні лапи, відтягнула б вуха назад, надула хвіст, лякаючи ним по вулиці. Ставало зрозуміло, що вона не впустила цього. Але Брамблс була в безпеці надворі — коли вона хотіла бути вдома, я могла дозволити Гейл вийти. Оскільки вона не була поганою кіцею, Брамблс завжди мала перше місце у дворі.

Через кілька тижнів, коли я думав, що Хейл в безпеці, вона вийшла з своєї частини будинку в наш двір. Брамблс випадково йшла крізь високу траву, Гейл вигнала її через щілину у воротах на вулицю. Це було жахливо. У ту саму мить Брамблберр кинувся по звичайно безлюдній вузькій смузі асфальту, повз промчав автомобіль. Машин на нашій вулиці було небагато, та й їздили вони зазвичай не так швидко. Я думав, що втратив кота. Моє серце мало не зупинилося. Я шукав її на узбіччя дороги. Після того, як я повернув її маленьку сестричку в ув'язнення всередині нашого будинку, за двома дверима, я покликав її, але там все ще не було жодного сліду Ожиникової троянди.

Приблизно через сорок хвилин Брамблберр повернувся додому. Звичайно, я пригостив її, поцілував і стежив, щоб вона не поранилася.

Я також подякував її кошеняттам-янголам-охоронцям за захист.

6. І вона все ще пішла

Наприкінці листопада, до того, як їй виповнилося два роки, Брамблберр Троянда знову почала залишатися на вулиці пізно. Я зробив усе можливе, щоб утримати її всередині, але любий читач, можливо, ви пам'ятаєте всі ці двері. Вона стала художницею втечі, змогла Гудіна вибратися, все пізно почала залишатися на вулиці.

Однієї тихої, теплої ночі вона пішла, ... Ну, я був на вулиці всю ніч і дзвонив їй. Наступний вранці, коли проміння сонця торкнулося неба, я все ще дзвонив, а її все ще не було.

Моя пильність виявилася ефективною щодо Гейл, тому я знав, що вона була всередині, не спричинив прогулу Брамбла.

Я дзвонив і кликав її. Я брязкав її м'яким шечком з ласощами.

Був ще ранній ранок, коли я повернувся додому, я був засмучений. «Крестофере, я в жаху».

«Викличте зооконтроль у поліцію. . . .»

Я зателефонував до нашої місцеві поліції, щоб дізнатися — о, ой, я не хотів робити цей дзвінок —

«Привіт, можна поговорити з нашим спеціальним з контролю за тваринами?»

Я був такий засмучений, що майже забув про свої манери. «Будь ласка?»

«Крест сьогодні тут. Ви можете потримати?»

У мене в животі закрутилося, поки я чекав, поки вона вийде на лінійку.

«Привіт, Крест, вибачте, що вам це потрібно сказати, але мій кот пропав. . . . Мені важко запитати: чи знайшли ви поранених або мертвих котів у моєму районі? Я бля Лівого театру».

«Ні, я був там сьогодні вранці».

Ого, я знову знайшов своє дихання. «О, слава Богу!»

«Як виглядає ваш кот? Як довго її нема? Вона чипована?»

«Її звати Брамблберр Роза; у неї темно-с р смуги золот плями. Її не було ц лу н ч , так, вона зламана».

«Ви обходили своє майно?»

«Так, я її не бачив. Я дзвонив їй, в дколи вона п шла».

«Ви можете принести мен її фотограф ю? Я її шукатиму. До реч , миле м'я».

Це подарувало мен посм шку. «Дякую, дякую. Я принесу його п зн ше сьогодні , якщо вас не буде Я залишу це на стол ».

Я зробив лист вки з її зображенням роздав їх ус м нашим сус дам, а один залишив для Кр ст н. Того вечора я знову покликав її. Ми з Кр стофером ходили по сус дству, шукаючи її та питаючи людей, чи бачили вони її.

У моєму св т не було н чого, кр м тиш . Я загубився. Я знав, що вона десь там. Я знову був на вулиц м ж другою та четвертою ранку, йшов тихими темними вулицями, кликаючи її м'я. Звук мого голосу так добре лунав у темн й тиш , що я був упевнений, що вона мене почує.

Я зателефонував кожному ветеринару в м ст , включаючи доктора Томаса, а також SPCA. Її н в кого не було, я пов домил а їм її м'я та те, що я її шукаю, вона була ч пована, , будь ласка, негайно зателефонуйте мен , якщо хтось її принесе.

Я знав, що маю подзвонити Ст в та Браянту, але боявся цього. Це був сумний дзв нок, коли я сказав Ст в : «Бремблса б льше немає. Мен дуже шкода, я втратив дитину, яку ти виховав любив».

Д знавшись про подробиц , Ст в впевнено сказав: «Я розпов м своїй рятувальн й груп ми промовимо молитви вдячност за безпечне повернення Брамблберр ».

Минуло два дн , а про неї н де не було й шепоту. Я дякував Богу що у мене є нш кошеняти, про яких треба п клуватися любити. Їхня повед нка не зм нилася, за винятком того, що, можливо, Гейл стала щаслив шою. Ми весь час тримали її всередин . Якщо я випущу її хоч на хвилину, а Брамблс прийде додому, вона може прогнати свою сестру-прогульницю. Ця думка була жахливою неприйнятною.

Я стояв на сходах переднього ганку кликав Брамблса, коли ми перейшли вулицю Сус д, Ст вен, вийшов до його будинку.

«Гей, хлопц , ви в порядку?»

«Ст вене, я втратив свого кошеня».

"Який?"

«Бремблс, черепаховий».

Я розповів йому те, що ми знали, він був однаково стурбований. «Мені дуже шкода, я подбаю про неї».

"Дякую."

«Мій двір повністю огорожений, тож якщо вона туди потрапить, принаймні буде в безпеці».

«Це втрати, дякую».

«Якщо тобі колись заохочеться компанією, я прогуляюся з тобою рано вранці. Просто дайте мені знати.»

«Я буду, дякую, Стівене».

Крістофер повернувся додому пізно ввечері.

"Щось?" запитав він. «Я знаю, що я був би вашим першим дзвінком... просто цікаво».

«Крістофере, мені так сумно. Вона має повернутися додому».

«Я зупинився біля маленької каплиці в місці, помолившись, повертаючись додому. Ти хочеш спуститися туди?»

— Думаєте, ми можемо її там знайти? Я не був нахабним.

«Ти робиш чудову роботу, Ембер. Ми повинні довіряти. Творець дав її тобі одного разу, це не було помилкою». Він підійшов ближче й обійняв мене. «Ми повинні довіряти любові Творця, щоб повернути її додому дати її тобі вдруге».

"Дякую тобі. Я так сумую за нею. Так, давайте підемо на кілька хвилин до М'єсїї». Я відчував, що повинен бути поруч щохвилини, якщо вона повернеться, але я міг витримати короткий час, щоб помолитися.

Я схопив дві миски для кошенят, залишив їх на ганку, одну з котячими гранулами та інше з водою. «Я залишу це на випадок, якщо вона повернеться. Дякую, Крістофере».

Дні минали без жодного побачення. Я був повністю зосереджений на тому, щоб повернути її. Я знав, що вона не зникла. Насправді мені стало легше знати, що Крістофер не дивиться

для неї кожен день не телефонував мені. Оскільки її десь не знайшли мертвою, я почав відчувати, що вона ще жива.

Насправді я знав, що вона жива. Я відчував її у своєму серці так само, як коли вона була зі мною. Тоді я дійсно знався, що знаю ризиком жити, щоб мій кіт був живим мертвим. Ожинова троянда була жива. Можливо, вона якось просто загубилася або хтось випадково зберіг її у своєму будинку чи гаражі. Завдяки мій кроці, який був поміщений під її шкуру, я знав, що якби хтось її знайшов в день до полудня чи ветеринара, її повернули б нам. Я був дуже вдячний за цей ідентифікаційний комп'ютеризований чип дуже хотів, щоб це був пристрій відстеження.

Серце боліло за нею; все в моєму житті було пов'язано з пошуком її. Я не міг спати всю ніч, бо її не було. Незважаючи на те, що на той час Брамблберр була майже дорослою, вона все одно спала біля мене щонайменше — так само, як у дитинстві, згорнувшись калачиком обличчям до мого. Можливо, ви знаєте, як це, коли їх немає: ми сумуємо за всім, що пов'язано з ними. Я навіть сумував за її вусами, які лоскотали мені ніс і будили мене.

Крестофер приніс додому шоколадний торт. «Я думаю, що це може допомогти тобі почуватися краще».

«Ну, так буде, дякую. Дякую, що ти моя скеля. Дякую, що любиш її».

Я сумував за її м'якою шерстю та красою її золотисто-зелених очей. Кожна година була повільною катуванням.

Ми з Крестофером знали про тваринного комунікатора, який працював поблизу нашого майданчика в Південній землі. Багато років тому ми говорили з нею про нашого кота.

«Давайте домовимось про зустріч з Сьюзен», — запропонував Крестофер.

Ми дізналися про неї, коли вона допомагала з'ясувати, чому слони в місцевому зоопарку поведуться агресивно по відношенню до своїх доглядачів без видимих причин. Сьюзен запитала слонів, чому вони не люблять своїх доглядачів. Виявилось, що коли поруч нікого не було, один з людей, чия робота полягала в тому, щоб підключатися до них, навмисно завдавав їм болю. Встановили слон-камеру, зняли кривдника та звільнили; Проблема була вирішена, історія була опублікована в нашій місцевій газеті.

Через кілька днів у Сьюзен відбулося відкриття. Я все ще був на прогулянці вранці кожен день щодня роздавати плакат Брамблса в розшук.

«Як довго її не було?»

«Близько тижня».

«Вона цього раніше не робила?»

"Немає."

— І хто нічого не бачив?

«Ні, мої інші кошеня, здається, не засмучені».

Сьюзан замовкла, поки ми з Крестофером чекали. Мені довелося пам'ятати про дихання кожного разу пару хвилин.

«Брамблс блокує мене. Я не можу до неї додзвонитися. Вона не хоче спілкуватися».

"Що? Це поширене?"

«Ні, це незвично, але вони можуть це зробити. Ти живеш у місцевості, схожій на ляс?»

«Так, багато дерев».

«Добре, я отримую зображення високих дерев, кльох видів, трави, деякі високі. Так виглядає ваш двір?»

"Так."

«Добре, я бачу, як вона йде між деревами, дивлячись на високу траву, а потім спалах білого світла! І вона пішла».

"Що це означає?" Я думав про те, що Сьюзен сказала спочатку про блокування Брамблса
її.

«Мені дуже неприємно це вам говорити, але вона могла померти».

"Ні!!!"

Я сказав це швидко, ніби м'яко щось змінили. Крестофер схопив мене за руку з стурбованим виразом обличчя.

«Ні», — повторив я. «Вона не мертва! Я відчуваю її в своєму серці; вона жива».

«Добре, оскільки ти знаєш, що це за відчуття, залишайся з цим. Все, що я можу вам сказати, це те, що я бачив. Якщо вона жива, то це дуже могутня стота. Вона хоче цього. Для неї це важливо».

«І немає способу дізнатися, чи вона повернеться?»

"Немає. Вибач!»

Ми з Крестофером кілька хвилин сиділи, просто вбираючи почуте. Я обернувся, щоб подивитися на нього.

«То хто такий Брамблс?»

Ранше ми обоє визнавали, що Навар має надзвичайну здатність контролю над розумом, Хейл мала власну надзвичайну здатність лазити двома лапами, кидаючи виклик гравця, а тепер у нас був ще один малюк, який, здавалося, був не просто котом.

«Я виходжу подзвоню їй. Подивимося, чи зможу я її повернути».

Я вирішив зателефонувати нашому другу, Вільям, який був учителем духовних концепцій і інтуїтивно зрозумілий. Він мав здатність бачити й чути те, чого ніхто — у тому числі й навіть Крестофер — не могли. Ранше я не питав його поради, але думав, що він може нам допомогти.

Він знав про нашу котячу родину та про те, як я люблю Брамблса, слухав Крестофера розповідати йому всю історію.

«Вона повертається», — сказав він.

«Вау». Ми з Крестофером перезирнулися. «Вона поранена?»

"Немає."

«Її тримають проти її волі?»

"Немає." Він мовчав пару хвилин. завтра». · · «Я не відчуваю, що це станеться

«Ми можемо щось зробити?»

«Привести її додому? Так, ви можете молитися. Це вбереже її». Він сказав це з такою впевненістю, я був трохи здивований. Я не знав, як він вправді у силу Творця Всесвіту, але я повірив йому на слово і почав молитися кілька разів щодня за її безпеку та швидке повернення.

Кілька днів потому, коли я йшов центром міста до пошти, я побачив Крестофера за кермом свого милого маленького електричного польського автомобіля. Вона зупинилася, коли побачила мене, зупинилася біля тротуару. «Ви щось чули?»

«Ні, ти?» І саме тоді я помітив, що вона приклеїла мій плакат «Брамблс розшукується» на панель її автомобіля. «Боже мій, вона з тобою».

«Щодня. І я її шукаю».

"Дякую тобі."

Через кілька днів, коли я показав їй листівку в нашому місцевому поштово-відділенні, справді мила жінка вигукнула: «О, вона повернеться». Мені сподобалася громадська дошка на пошті, майже плакат з розшуком Brambles виглядав дуже мило на стіні. Ви здогадалися: це було за роки до того, як усі почали публікувати листівки в соціальних мережах.

Коли я блукав нашими околицями та спілкувався з людьми, роздаючи їм чарівну фотографію, я чув стільки сторінок про людей, чиї тварини повернулися додому. Я навіть не підозрював, що стільки створень вирушили на прогулянкові пригоди.

П'яний дядько, який працював у сусідньому домі нашої сусідки Діани, розповів мені про свого собаку Джетро, довготелесого чорного лаборанта, який був з ним на роботі в маленькому містечку на північному заході нашого. Одного дня після чого Джетро просто пішов.

«Звичайно, я думав, що він повернеться. Але він цього не зробив, мені довелося йти додому. Я подзвонив йому, шукав його кілька кварталів всю дорогу додому. Я був так засмучений. Коли я повернувся наступного дня, я сподівався, що він буде там, але його не було. Так тривало три дні. Наступного дня він просто з'явився вдома. В долину!»

«Він був у порядку?»

«Він був добре, здоровий. Він не постраждав».

«Ви знаєте, куди він пішов, що робив?»

«Ні, ніякої підказки, це загадка. Але тепер він більше сидить вдома, не ходить з мною на роботу».

«Він проти?»

«Неважливо, моя дружина йому не дозволить!»

Я не втримався від сміху. Я так зрозумів.

Наша подруга Саманта розповіла мені історію про Мілтона, її чорного кролика. «У мене був дуже гарний кролячий будиночок для нього на задньому дворі, одного дня він утік. Він пішов! Я думав, що втратив його. А одного дня, через пару тижнів, зник наш кіт Скаут, який був другом Мілтона. Ну, я думав, хтось викрадає моїх домашніх тварин». Вона засміялася, але вона це мала на увазі.

«Але тільки ніч Скаут повернувся. Потім він почав виїжджати щодня протягом дня. Тож одного разу я пішов за ним і вгадав що? Він вів мене до Мілтона».

"Що? Де?"

«Один з наших сусідів на тій самій стороні вулиці побудував новий будинок для Мелтона, він був там, він був щасливий».

«Я дозволив Мелтону залишитися в його новому домі, тому що йому там сподобалося, він був у безпеці; майже передвечірні місячними тломи було тільки стільки днів в Скаут-йшов. Він пішов вулицею в гостинці в паркани біля нового будиночка кролика Мелтона. Він залишався там, доки сонце не зайшло, а потім повертався додому».

Це здавалося мені дивовижною стороною. Я подумав, якщо вона знайде свого кролика, я зможу напевно знайти мого кота.

Я чув кілька сторінь про котів, яких не було кілька днів; одного не було місяцями до того, як вона повернулася.

Одна співчутлива сусідка розповіла мені історію про свою пташку, золотисту кореллу. «Оборки мали великий шпаківню всередині, але ніхто не залишав її двері відкритими, дозволяючи їй літати в будиночку. Одного разу вона просто вилетіла з нашого під'їзду. Я побіг за нею. Я бачив її на дереві, але вона не хотіла повертатися!»

Я мовчав, сподіваючись, що ця історія закінчиться добре.

«Через кілька днів в Рафлз з'явився на під'їзді влетіти назад в будинок!»

«З нею все гаразд?»

«Так. І здавалося щасливим знову бути вдома».

Як я можу не реготати? «Це історія!»

Я сприйняв цю історію як повідомлення в дилігентного Всесвіту про те, що Брамблберр знайде свій шлях до нас. Мені все ще було страшно, але я також мав здорову дозу довіри. Я думав, що ми живемо в цивілізованій місцевості, де друзі тварин можуть брати тварини у відпустку та бути в безпеці.

Я все ще відчував її серцем врівноважену, що вона жива, коли ми зв'язалися з місцевим представником тварин.

«Я вірю, що вона жива», — сказала Аманда.

«Ви знаєте, де вона?»

Мені подобається, як читач мовчить, щоб слухати.

«Вона поруч. Мені здається, що вона під будинком, можливо, квартал на два від вашого місця проживання. Це виглядає як будинок, який має ганок з сходами. Ганок вищий за двері — вона там внизу».

«Ви бачите як сь кольори на будинку?»

«Я бачу світло-блакитний колір океану, але я не можу бути впевненим у цьому. Я вірю, що вона жива».

Я хотів залишитися в такій безпечній хвилині з читачем. Я не хотів, щоб читання закінчувалося.

«Як ти думаєш, вона наближається?» Я запитав Крестофера, наче він міг знати.

«Ходимо погуляємо». Він був готовий привести її додому.

Був один будинок на вулиці позаду нашого, за квартал ближче до міста, який підходив до опису. Коли ми прийшли туди, я назвав її м'ям. Я пригощав її з нами, брязкав мисками, але жодної відповіді.

Ми повернулися пізно вночі, коли їй подзвонили знову. Але все ще мовчало.

Днями ночі перетворилися на тиждень, незабаром минули місяць без неї. Я все ще роздавав листівки на пошту та оновлював її фото на дошці громади та у ветеринарних кабінетах. Я все ще ходив вулицями майже щоранку. Я щохвилини сумував за трояндою Брамблберр хотів її повернути. Я зусилля говорив про неї. Під час тих ранкових обшуків я все одно називав її м'ям молився за її безпеку.

Я все ще вірив, що вона жива. І оскільки я вірив у це, я також вірив, що зможу її знайти.

У нас був тридцять один самотній день тривожної ночі, коли мені приснився сон. Я рідко пам'ятав свої сни, тому вважав це важливим. Увечері побачила Ожикову троянду — вона знову вдома! Вона спала, згорнувшись калачиком, але була меншою.

Майже кожного ранку нашого спільного життя Крестофер казав: «Минулої ночі мені снився сон», тож коли я сказала йому, що мені снився сон, він знав, що відбувається щось нове. Він довіряв своїм мріям використовувати їх у своїй роботі.

Через кілька годин мені зателефонувала Крестина: «Здається, я знайшла Брамблберр. Чи можете ви зустрітися з мною біля 7th Saint Junipero?» Я був у дорозі, перш ніж поставити телефон. Незважаючи на те, що це було всього за два квартали від місця нашого проживання, я їхав на своїй машині.

«Сусід почув її плач зателефонував нам».

Оскільки вона була співробітником в дідлуолці, Крестина сказала мені, що може отримати номер телефону власника. Їх не було в місті, але, поговоривши з ними кілька хвилин, вона знала, як потрапити в закриту зону під палубою.

І це була троянда Брамблберр !

Мабуть, це був другий раз у її житті , коли хтось чув, як вона більше говорить ніж я мав. Я бачив трохи під будинком. Оскільки вона просиділа там у пастці кілька днів, було темно, вона була меншою, я спочатку її не впізнав.

«Ожина . . .» Я сказав це тихо, глибоко вдихнувши не в дривав погляду в дні свого кошеля.

Вона підійшла до мене дозволила мені її забрати. Вона була набагато меншою!

«Дякую, дуже дякую, Крестні! У мене навіть немає слів».

"Дякую тобі. Ти ніколи не здавався!» Крестні була щаслива майже так само, як я. «Ваша сторінка з Brambleberry Rose — це особливий досвід для мене — один з найкращих моїх як місцевий інспектор з контролю за тваринами. Це такий хороший день для мене. І ти . . . вона!» Вона посміхнулася, її очі заблищали.

Коли я повернувся додому, я зателефонував Крестній. «Я маю її! Чи можете ви в це повірити?»

«Я вже в дорозі, дайте мені кілька хвилин. Ти вдома?"

— Я подзвоню доктору Томасу й залишусь тут, доки ти не прийдеш. Їдь обережно. Я тебе люблю!"

Одразу після того, як я знову поцілував її — я зателефонував нашому ветеринару з чудовою новиною. Крестній прибув за кілька хвилин.

Я тільки доктор Томас оглянув Брамблса та повторно зволожив його, сказавши внізши широкою посмішкою замінюючи занепокоєння: «З нею все буде гаразд».

Я знову мого дихати перехрестився. Крестній загорнув мене у свої руки поцілував мене. «Дякую, що врятували мене».

У доктора Томаса була така добра посмішка, його очі засяяли. «Ви можете взяти її додому. Тримайте її вдома весь час, вдень і вночі, давайте їй невелику їжу, часто, дайте їй завжди доступну воду».

«О, Господи, дякую. Вона буде в безпеці, я буду з нею щодня. Дякую тобі!"

Я тільки ми повернулися додому, я зателефонував Стіву. Вона була така рада почути, що Брамблс був таким знову додому добре.

Брамблберр Роуз була настільки виснажена, що не могла стрибнути з підлоги на сидіння стільця. Вона була нашим лідером, але тепер її посадили. Вона була страшенно худюю — я чув це раніше. Тепер я це відчуваю. Вона годинами сиділа біля своєї тарілки з водою. Вона робила це днями. Іноді вона просто сиділа дивилася на свою воду.

Я був такий, такий щасливий, мого знову розслабитися, тому що вона повернулася вдома. Доктор Томас мав сказав, що може знадобитися кілька місяців, щоб вона знову була на 100%. Після більш ніж місяця постійного догляду вона виглядала краще, могла легко ходити по нашому дому, але у нас ще було чим зайнятися. Вона не була такою сильною, як раніше.

Одного дня ми з Крестофером сиділи на кухні, я підняв її та поклав на стіл. Вона могла бачити наше підвір'я та унікальний дерев'яний виступ, який зробив Крестофер. Вона сиділа в кріслі, а потім підняла лапу, ніби запитувала, чи можна їй відкрити.

«Ні, дитинко, мені так шкода. Ти знову будеш на вулиці, я обцяю!» Я нахилився поцілував її.

«Хочеш відкрити вкрито, щоб вона відчула запах зовні?»

Я відкрив його приблизно на дюйм, вона сунула носа туди, куди пробивався в терець. Вона хотіла вдихнути аромат ранньої осені. Вона сиділа там кілька хвилин. Я побачив тиху мудрість у її характері. Я мав відчуття, що вона погодилася з обмеженнями. Крестофер теж спостерігав за нею.

«Вау, вона прекрасна. Тепер вона сильніша... схоже на Навар. Це вражає!»

Тоді вночі вона побігла коридором підскочила до стільця, а потім до нашого ліжка. Вдвоє вона прийшла додому, я брав її на руки й поклав на ліжко. Коли вона це зробила, я подивився на Крестофера; ми обоє посміхалися.

«Ми на шляху до нормального життя».

«Гарна робота, ти. Це зайняло силу духу кишечника. Гарна робота!»

У той перший день, поки вона була ще такою слабкою, наш котик дали їй простір, але коли вона зміцніла, вони знову були поруч. Дівчинка Грей залишалася біля неї більше, ніж раніше, а Гекльберр був його милим янголом, подорожуючи з нею вдень.

Коли я допомагав їй оговтатися після подорож, у мене виникла глибока повага до моєї Ожиникової троянди. Я часто думав, де вона була, хто її годував дорогою. Може, вона мишею ловила?

«Як ви думаєте, можливо, Брамблберр Троянда прийшла в це життя частково, щоб зробити це? подорож?» — запитав Крестофер одного вечора. «Як для корінних американців, можливо, для неї це був духовний пошук — тому вона приїхала жити з нами тут».

«Я про це не думав . . . може бути.»

«Вона могла знати, що тут буде безпечно, ніж у нашому місті на півдні. Тут тихо, не так багато людей».

"Ти маєш рацію. Я б загубив її там!»

Мені було цікаво, тому я знайшов квест духовного бачення: надприродний досвід, у якому андидивіду прагне взаємодіяти з духом-охоронцем, як правило, антропоморфною твариною, щоб отримати пораду чи захист. Я зрозумів, що поряд з її красою, радістю, яку вона приносила мені, глибоким коханням між Брамблберром мною, в ній була глибина, яка перевершувала те, що я знав або навіть міг повністю зрозуміти.

Вона могла загинути, заплутавшись у шнурах шторок. Вона могла померти під час своїх духовних пошуків, але цього не зробила. . . знову. Здавалося, це була нитка в її житті, я задумався, чи є зв'язок між тим, як вона народилася й залишила в тому поліетиленовому пакеті на смітнику, тим, що я дзвоню, щоб знайти її.

«Це може здатися очевидним. . .»

Я муркував вголос, а Крестофер терпів.

" . . . але я не збирав це досі. Пам'ятаєш нашу першу зиму тут, коли я телефонував усю місто, намагаючись знайти її?»

«Так, ти теж не здався».

«Це був той самий час, коли Стів її виховував. Як ви думаєте, вона сплукувалася з мною? Якби я не був готовий до неї чи не міг її знайти, чи міг би цей смітник стати її стратегією виходу?»

Крестофер звів брови й подивився вдалину, наче шукаючи відповідь.

«Хто цей кіт?»

Я хотів, щоб Брамблберр був з мною. Я просто хотів, щоб вона була поруч. Вона продовжувала одужувати, доктор Томас дозволив їй проводити активний відпочинок. Моменти нашого життя складаються назад у впізнаний шаблон.

Минуло кілька тижнів, перш ніж я випустив її, але коли я це зробив, я дозволив їй трохи зголодніти. Коли я покликав їх, вона втекла всередину з рештою котів, вона залишалася ближче до мене більшу частину часу протягом дня.

Вона втратила вагу, яку втратила, а потім трохи більше, що було цікаво, оскільки вона була такою спортивною та худорлявою до того, як вийшла на прогулянку.

Одного дня я здивував її, коли вона лежала на сонці на нашій кам'яній стежці. Вона повернулася до мене обличчям, показуючи дику сторону, якої я раніше не бачив. Це було справді приголомшливо. Вона дивилася на мене й тихо гарчала, відтягуючи губи, щоб показати свої кіла.

Я відчував, що вона мене попереджає.

Здавалося, мій милий домашній кіт став могутньою стотою.

Я також зрозумів, що вона справді була схожа на дитинча рис. Це справді вражало.

Поведінка Гейл Скайуокер щодо троянди Брамблберр все ще була проблемою, мені довелося це зробити тримайте Брамблс подалі від її маленької сестри. Здавалося, Хейл все ще хотіла, щоб вона покинула планету! Я не був певен, чи боїться вона Брамблберр, чи не хоче, щоб вона повернулася в будинок. Можливо, Гейл звикла до її відсутності?

Незважаючи на те, що Гейл була меншою, я відчував, що, якщо вона вдарить Брамблберр, вона завдасть їй боляче через велику силу верхньої частини тіла. Але завдяки операції «Двері під двоного човна» я зміг утримати Гейл Скайуокер в одній половині будинку, а Брамблберр Роуз — в іншій.

Це просто означало, що ми з Крестофером повинні завжди пам'ятати, що двері зачинені. Нам вдалося зачинити одну двері, перш ніж вдатися наступні в коридор, де з'єднувалися дві сторони будинку.

«Нам потрібно щось зробити, щоб зробити Brambles більш безпечним».

«Можливо, ми могли б спробувати поставити монстра Гейл під будинком».

Ви, напевно, пам'ятаєте, дорогі читачі, коли Брамблс зникла в цьому просторі печери протягом перших тижнів в зимі.

«Пам'ятаєш, ми посадили Гекльберр туди?»

«Він не ловив мишей. . . н ; він вийшов приблизно за дві хвилини!»

— Думаєш, вона вийде?

Ми разом віднесли Гейл на задній двір, вона не заперечувала. Коли ми закрилися двері, ми сказали їй, що любимо її, а потім спостерігали в передній частині будинку на кілька отворів, з яких вона могла вийти. Вона була неяккою. Через кілька годин ми відчинили двері, назвали її м'я, до нас підійшла Гейл. Не працює.

«Її там подобається!»

Перш ніж знову посадити її туди, ми знову спробували це з Геком. Ми зачинили двері, але він вийшов до того, як ми підійшли до будинку. Ми не знали, як Гек вибрався, але думали, що Хейл, можливо, не зможе нахилитися, як він, через її ногу. Таким чином вона стала власницею власного приватного святилища.

Наш будинок був побудований без належного фундаменту, мав кілька місць, де під будинком було видно денне світло. Були також екрани над прямокутними отворами приблизно дванадцять на шість дюймів, щоб вона завжди мала свідомість, щоб могла бачити надворі. Це була суцільна ґрунтова підлога така велика, як наш будинок, і я був майже впевнений, що там унизу є маленький дик тварини, як становлять її компанію. Жодна кішка не захотіла б туди зайти, тож це все було її, а не покарання.

Тож Брамблберр була в безпеці в нашому домі — знову у нашому дворі — а Гейл безпечно зачинили в гарному місці, яке належало їй.

Одного вечора Крестофер з любов'ю зауважив: «Ха! Вона у в'язниці Хейл».

Брамбл чудово одужував і знову стрибати та лазити. Деколи по обід вона спала, згорнувшись калачиком, у незаповненій кам'яній пташиній ванні, яка була майже на чотирьох футах від землі. Свого часу ми наповнювали його для наших птахів у теплий день, але не залишали воду в ньому на ніч, наскільки милі маленькі єноти перетворювали його на умивальник, ймовірно, перекидали під час цього. Але побачивши, як вона згорнулася калачиком, я залишив її незаповненою та купив підставку для ванни для птахів для наших пернатих друзів. Кам'яна пташина ванна стояла на кованій основі, і я не міг зрозуміти, як вона туди піднялася, не перекинувши її.

Ми не бачили, як вона летіла крізь дерева, але вона могла знову стрибнути.

Вона й досі рідко говорила, можливо, раз на три чи п'ять тижнів, її голос усе ще був лише «а». Маленьке пискляве нявкання.

У випадковий теплий полудень, коли Крестофер був удома, він влягався на дивані. У той день вона, здавалося, була переконана, що дружити з ним — її обов'язок, згорнулася калачиком біля його обличчя. Він любив це.

У нашому домі та на подвір'ї знову був мир, всі наші кошенята були щасливі.

Одного прекрасного, ясного, теплого ранку, коли ми годували наших бляк на лівому виступі, завітала наша подруга Діанна з сусіднього дому. У своєму дворі вона залишила для них арахістичні ласощі, але не мала полиці для бляк. Вона прокоментувала, як їй подобається спостерігати, як вони сидять на цій гарній платформі та їдять свої чорні насіння соняшнику та арахіси.

Раптом одна з маленьких рудих бляк злізла з дерева і стрибнула на нього полиця — єдина рідниця в тому, що ця прийшла з подарунком! Вона несла великий...

майже такий великий, як вона — шматок м'якого зеленого моху в рот . Вона впустила його на карниз, покрутила хвостом туди-сюди, а потім знову побігла на дерево.

Ми всі переглянулися і почали сміятися.

«Це було навмисно!» сказала Денна.

«Це було неочікувано». додав Крестофер.

«Як ти думаєш, вона дякує тобі за частування?»

«Я дуже радий, що ми всі це побачили, вау!»

Пізніше я вирішив трохи дослідити те, що ми щойно побачили. Я дізнався, що бджілки та інші тварини були зареєстровані як альтруїстичні. Але чи це був спосіб подяки нам, чи те, що запропонувала Денна?

Бджілки використовують мох, щоб вистилати свої гнізда та згрівати своїх малюків, тому я взяв його як подарунок для наш будинок. Яке ж це було особливе задоволення мати цей гарний шматок м'якого зеленого моху.

Одного ранку я спостерігав, як «Зеро» з підірвання бомбили наших особливих друзів-бджілок, як носять подарунки. Я помітив, що вони йшли за схемою польоту. Вони злітали з дерев і атакували з горизонтальних позицій. Тож я подумав, що можу перервати їхній шлях польоту, загородивши найдовший кінцевий полицький для бджілок. Обійшов наш двір і знайшов дубову гнізду діаметром близько одного дюйма, може бути, три фути завдовжки, з прямою основою та густою верхівкою. Я прибив його до кінця полиць. І дивився. Це повністю спрацювало! Наші друзі-бджілки все ще могли сидіти на полицях та насолоджуватися своїми ласощами, не перериваючи погляду, наші коти все ще могли стрибати на полицю та з неї, а ті мерзенні Нулі не могли до них дістатися.

Ми з Крестофером любили влаштовувати вечір просто неба. Ми б розпалювали вогонь у нашому вогняному рингу та чудово проводили час надвором з друзями. Хейл була в безпеці у в'язниці Хейл, я залишив вхідні двері відкритими для наших гостей, котам це сподобалося. Навар, дівчина Грей, Гек і Брамблс могли бути на вулиці у нашому дворі, лазити по деревах пізніше, ніж зазвичай, а потім заброджувати всередину на вечерю, коли їм заманеться. З такою кількістю людей у нашому дворі вони були в цілковитій безпеці.

Більше наших друзів знали наших кошенят, насолоджувалися їхньою компанією, хоча коти здебільшого спостерігали з безпечної відстані.

«Ваші коти так весело лазять по деревах і дахах, дивляться на нас!» один друг сказав.

«Їхн і чорний к т б льше схожий на собаку». Ст вен звучав весело.

Кр стофер посм хнувся, його оч затанцювали в д задоволення: «Якщо ти повернешся як тварина п сля того, як перетнеш, ти повинен повернутися як одне з кошенят Ембер. «Її коти отримують найкраще — найкращ страви, приготовлен своїми руками — вони живуть таким незвичайним життям».

Інод , коли ми були на подв рї п зно ввечер , ми дивилися на наш сосни й бачили червон оч , як дивилися на нас. Спочатку ми не знали, кому вони належать, але пот м з'ясували, що там нагор сидять спостер гають за нами єноти, яких ми р дко бачили. Це було так мило, тому що там було п'ять чи ш сть пар маленьких, червоних, сяючих очей, вони рухалися, коли ми ходили нашим двором.

Можливо, я згадував, що нам з Кр стофером подобалося жити в ц й книз опов дань, майже л совий м крорайон. Ми бачили рись лише один раз, тепер, коли Хейл та Зеро утримали, ми та наш кошенята жили мирно. Кожен. День.

Через пару рок в, в одну з таких спок йних субот, Брамблберр Роуз повернулася п сля ранкових розмов з птахами та досл дження нашого двору, я пом тив, що вона шукується. У нед лю їй стало краще; пот м у понед лок їй знову стало г рше. Ми з Кр стофером зателефонували на ранковий прийом до доктора Томаса.

П сля огляду в н сказав: «У Бремблберр роз рвана передня хрестопод бна зв'язка або ACL. Зазвичай це трапляється з спортивними котами. Ви бачили, як вона особливо високо стрибає або ганяється за одним з кот в? . . чи дуже швидко б жить?»

Я думав про те, що Хейл пересл дувала її, але оск льки вона б льш сть часу була у в'язниц Хейл , я н чого под бного не бачив.

«Хммм, є . . . » Я пошукав св й розум. Пот м я подивився на Кр стофера, але в н не пом тив що додати.

«Ой. . . ц два коти-брати. . . пам'ятаєш?»

«Ах. . . це в рно!»

Я розпов в про них доктору Томасу. «Два коти-брати переїхали до нас по сус дству; вони чорн , б л , вони велик коти, вони прокрадаються до нашого двору».

«Вони схож на кот в-хул ган в», — додав Кр стофер.

«Якщо хтось з них пересл дував її, вона неправильно стрибнула або неправильно приземлилася, це може статися».

Я подумав, що Навар Стар, мабуть, була всередин чи в нш й частин двору, коли сталася ця жахлива под я, в н не м г захистити її в д них.

— Добре, що ти так швидко її привів. Сьогодні я можу зробити їй ортопедичну операцію та усунути пошкодження».

Подивившись один на одного, ми з Кристофером кивнули в знак згоди.

«Після операції вона залишиться такою, якою була?»

«Це підкидання монети. Деякі коти чудово заживають, а інші не так, як після операції. Вам доведеться тримати її всередині протягом шести місяців».

Знову ми з Кристофером перевірili один одного.

«Так, я можу це зробити», — сказав я.

Тоді доктор Томас розповів нам про решту її одужання. «Не дозволяйте їй лазити чи стрибати тут шість місяців».

Він говорив тихо вимовляв слова так, ніби замовляв обід, але Кристофер знав, що вони означали для мене. Він обняв мене за плечі.

Я думав, Серйозно? Мій дорогий ний л таючий кат? Моя Mystere?

Моє серце розбилося за неї. Я знав, що її пристрасть у цьому житті — стрибати й латати через дерева.

«Мені доведеться над цим попрацювати! ой . . .»

«Після операції, — продовжив доктор Томас, — ми почнемо приймати їй пероральні ліки, щоб вона не захворіла на артрит коліна. Чим більше ви будете тримати її на землі, тим більше її шанс внаповне одужання».

Я поцілував її дорогий голівку, ми залишили її в найкращих руках, у найкомпетентнішому догляді, який ми тільки знали. Коли ми пішли, Кристофер знову обняв мене.

"Як справи?"

«Це страшно боляче».

"Мені дуже шкода."

«Чи можемо ми зупинитися в Мисі дорогою додому помолитися за неї?»

«Ой . . . чудова ідея, так, давайте».

Пізнше того дня д-р Томас зателефонував нам, щоб повідомити, що наша прекрасна троянда Брамблберр добре пройшла операцію, ми зможемо вивезти її додому наступного ранку після неї екзамени.

Я зателефонував у наш місцевий ветеринарний лікар і запитав, чи можу я якось зробити, щоб захистити своїх котів у їхньому власному дворі. Вони знову зв'язали мене з Крістін, нашим улюбленим спеціалістом з контролю за тваринами.

«Як Брамблс?»

«Привіт, Крістін, вона чудово одужала, дякую, але тепер у нас інша проблема», — я пояснив, що сталося.

«Мені дуже шкода це вам говорити, але котів вважають природними мандрівниками. Ними не можна керувати, як собаками, ви повинні знайти спосіб жити з ситуацією. Я не чим не можу тобі допомогти. Мені дуже шкода! Ви знаєте, хто їх власник? Чи можете ви щось з ними домовитися?»

"Може бути. Я постараюсь. Дякую, Крістін».

Наступного дня Брамблс прийшла додому, я був надзвичайно щасливий, що вона повернулася. Я також знав, що попереду нас чекає подорож, яка вимагатиме багато терпіння з її та мого боку.

«З тобою все гаразд», — сказав я їй. «Ми з твоїм татом дуже тебе любимо. Я тут з тобою кожен день, крихотко. У мене є ти!»

Оскільки вона погано ходила, я приніс їй їжу та воду, а потім вийшов до лотка. Це добре спрацювало в перший день. Після цього ми прилаштували її коліно, яке лизувалося, сходинками, щоб вона могла підійти до нашого лотка, не стрибаючи вниз.

Я поговорив з кількома членами нашої місської ради, щоб дізнатися, чи можу я щось зробити, щоб захистити наших кошенят. Вони погодилися з Крістін, сказали, що насправді нічим не можуть мені допомогти. Наш хороший друг, Ентоні, був особливо стурбований, тому що він знав її з дитинства, коли вона приходила на засідання місської ради в моєму школярському рюкзаку, він любив котів.

«Вона красуня, — сказав він, — ти так добре про неї дбаєш. Мені б хотілося, щоб я міг вам у цьому допомогти. Звісно, якщо щось знадобиться, телефонуйте!»

Власник чорно-білих котів вихуляганів жив приблизно через два під'їзди та через перехрестя мікрорайону з тєї самої сторони нашої вулиці. Я постукав до її дверей і запитав, чи є у неї час поговорити.

«Звичайно, що трапилося?»

Коли я розповів їй, що сталося, що сказав доктор Томас, вона опустила погляд хитала головою з боку в бік. «Здається, ваш котик б'ють інших котиків».

«Мені дуже шкода Брамблса. Я чув це від інших сусідів».

«Справді? Ви можете щось зробити, щоб утримати їх?»

«Хммм... Я можу спробувати. Звичайно, я залишу їх побачу, як це працює».

«Дякую, сподіваюся, це допоможе. Я не хочу, щоб більше моїх котиків постраждало».

Я пішла зі сльозами на очах за мою прекрасною дитиною та надією на мир у нашій країні.

Життя Брамблберга Троянди змінилося, як моє.

Оскільки я здебільшого працював вдома, перебування з Брамблсом не було жертвою. Вона була солдатом, дозволяла мені доглядати за нею, приносити їй ласощі та розповідати їй історію про те, як вона повернула собі життя.

Уперше я побачив її, яка сиділа на моєму комоді й дивилася майже на чотири фути вгору верх нашої шафи, я обережно відмовив їй.

«Ой, крихтко, ще ні. Я знаю, у твоїх думках ти все ще стрибаєш так високо, як хочеш. Але дитинко, почекай поки вилікуєшся. Гарзд? Я тебе люблю.»

Вона не відповіла, але вела себе так, ніби зробила те, що я просив. . . зараз.

Я зробив усе можливе, щоб її розважити. Я відніс її до її улюблених місць у дворі сидів, тримаючи, на сонечку. Ми купили нові грашки, я грав з нею вдома весь час спостерігав за нею.

Вона часто дримала в кінці нашого ліжка, де у нас була м'яка пухнаста овчина. Можливо, ви вже знаєте, що у неї та Крестофера були приємні стосунки. Незважаючи на те, що він не розумів наших думок так, як я дивувався, була одна розмова між Брамблсом і ним, яку він постійно пропускав. Він любив торкатися її пишного хутра, зайшовши до нашої спальні, побачив її сплячою, не втримався. Одна домашня тварина була прийнятною, дві — на межі — хоча я з любов'ю попереджала його — він думав, що третя тварина буде вдатися. Це не так! Спочатку вона мовчки кусала його, а якщо він намагався погладити її ще раз, то натикався на нього тільки лап, скільки вона могла, з висунутими кігтями, попереджаючи, щоб він не намагався цього знову!

Щоразу було те саме. Він відтягував руку, хитаючи головою.

Так багато разів!

«Вона кошеня з двома тваринами, це все, що ви отримуєте з нею». Мене смішило кожного разу, коли він це робив.

Іноді в її очах дивився вдалений, майже дикий погляд, а я знав, що вона думає про те, щоб стрибнути кудись, куди я не хотів, щоб вона стрибала, або спуститися з лавка чи дивана, а я направляв її до сходів.

Спостереження за її акробатичними вчинками, як не могли б отримати наш кошеня, було так весело. Утримати її в момент стрибка було надзвичайно важко. Але зрештою ми з нею вирішили це, врештешт я втримав її на землі.

Під час нашої останньої зустрічі з доктором Томасом він сказав: «Ще одна хороша робота. Ви можете дозволити їй вийти у свій двір, якщо хочете. Вона стабільна, тому нехай вона розповість вам, що вона може зробити зараз. Ми будемо тримати її на лапах від артриту; вона повинна бути безболісною до кінця свого життя».

«Чи повинна вона бути катанною шкою для її безпеки?» Я запитав.

«Здебільшого коти у вашому районі безпечні, якщо їх привозять уночі. Якщо ви хочете залишити її вдома протягом дня, зробить це, але Брамблс, як мені здається, має бути на вулиці. Деякі коти за своєю природою є катанними. Вона не. Але це залежить від вас».

Ми з Кристофером чекали, щоб побачити, як вона буде орієнтуватися у своєму світі, чи зможе вона стрибати та лазити.

Я дозволяв їй ходити куди завгодно в будинку, не стежачи за нею. Я також мав п'яти на годину чи більше, не відчуваючи провини. Я поставив котят сходи біля широкого підвіконня в своєму кабінеті, щоб вона могла піднятися спостереження за зовнішнім світом.

Минуло кілька днів, Кристофер запитав: «Ти дозволив їй вийти сьогодні на вулицю?»

«Ще ні, я все ще тримаю її всередині. Думаєш, пора?»

«Я думаю, це ваш вибір. Доктор Томас сказав, що все гаразд, але я залишаю це на ваш розсуд. Ви будете знати, коли це правильно».

«Хочеш бути тут вперше?»

«Так, я б хотів це, звичайно!»

Через пару днів я сказав йому, що настав час, тож ми домовилися, коли він буде вдома.

Був ранній вечір, коли я відчинив входні двері. Вона не вибігла на вулицю. Навар був на ганку, а Брамблс підійшов до дверей, визирнув. Кристофер вийшов, обернувся, щоб побачити, чи підійде вона за ним. Я все ще був усередині, стояв у дверях.

Вона підняла обличчя до неба кілька разів коротко вдихнула. Свобода . . виглядало так, ніби вона була дихання.

А потім вона просто вийшла. Вона підійшла до сходів, униз до саду, стояла, дивлячись на рослини. Міз Крстофером начебто пішли за нею, вона обійшла сад, а потім зайшла далі в наш двір. Її нога не працювала так, як раніше, але вона, здавалося, була щаслива бути надворі. Вона не бачила не тільки на дерево. Вона просто тинялася своїм садом.

Ми не знали, чи спричинить Хейл проблеми чи спробує вибратися з в'язниці Гейл, якщо побачить Брамблса, але вона цього не зробила.

Брамблс пробув близько півтори години, а потім повернувся в будинок. Я приготував їй вечерю, вона піднялася на наше ліжко й заснула.

«Ну, це було нормально. Ти збираєшся знову випустити її завтра?»

«Я так думаю, так. Я буду тримати вхідні двері відкритими, перевіримо її, але я думаю, що з нею все гаразд».

«Ви бачили тих поганих котів?»

«Ні, тихо, в доки я поговорив з їхньою мамою».

Тому наступного ранку я випустив Брамблса рано, вона була в порядку. Вона навіть піднялася на кілька футів вгору з похилених каліфорнійських дубів. Вона не зайшла далеко, перш ніж стрибнути вниз, але дерев'яна тріска дозволила їй м'яко приземлитися.

Кілька разів виходив на вулицю, поки вона була на вулиці, вона добре проводила час у своєму дворі. Одного разу вона навіть згорнулася калачиком задремала у високій траві. І з кожним днем ми з нею ставали все більш розслабленими, оскільки вона знову була кошеням на вулиці.

Ми з Крстофером спостерігали за нею, поставили між дерев'яні лавки, як слугували сходами, у всіх її улюблених місцях у нашому дворі.

Вона добре впоралася з котячими кроками всередині, з кожним тижнем вона збільшувала впевненість. Брамблберр Троянда все ще могла проводити дні на сонячних місцях надворі. Вона могла піднятися до своїх безпечних місць по дроби. Вона почала бачити подвір'я, як наш кот, підбачила до мене, коли я її покликав. Вона вночі заскочила на наше ліжко. Єдиною рзницею були ці маленькі котятка східці та лавки, як думали як сходи для неї всередині та зовні. Брамблберр впорався з ними незабаром почав латати через будинок двір, а не крізь дерева.

У мене ще не було такого травмування кота. Навіть через рік здавалося, що вона назавжди змінилася. Коли я дивився на неї, було зрозуміло, що вона вже не така акробатка, якою була. Її діапазон був обмежений. Вона все ще могла лазити, як наш кот, але вже не могла латати. Це мене дуже турбувало. Політ крізь гілки дерев був значною частиною того, ким вона була, не кажучи вже про неї

що це було щось особливе, щоб спостерігати. Було так чудово бачити, як вона впевнено прокладає свій шлях по тонших гілках.

Здавалося, що наш спокійні дні позаду.

7. Орео, Панда та Солодка

Життя йшло, як життя.

Наше вбивство ворон усе ще захоплювало наш двір пару разів на рік; наш друг -б лочки були в безпеці в дивовижних нападах в Zeros; Гекльберр все ще проводив час по сусідству з Анною; час в дивовижному ми бачили колекції червоних очей єнота в наших соснах, злих котів в поруч не було, тому більше не було травм для Брамблберр Роуз.

Вона була такою великою частиною мого серця нашого життя. Поки я працював, я вийшов з французьких дверей у моєму офісі, незамкнений замок плений ланцюговим замком. Вона могла легко відчинити його й увійти, коли захоче. Щодня, коли вона поверталася з нашого двору, я бачив, як вона йде коридором до мене, казав їй, яка вона гарна й смілива, що я кохаю її навки.

Брамблберр не в дивовижно; вона все ще ледь видавала звук. Я почав думати, що вона втратила свій голос у той перший день свого життя, у поліетиленовому пакеті — кричала про порятунок.

Одного вечора ми з Крестофером сиділи на ганку переднього двору. Брамблс був у дворі, я запитав його: «Чому, на вашу думку, це сталося? Вона невинна. Чому вона повинна втратити сутність свого духу?». . чому мій флаєр буде заблоковано?»

«О, хлопче, це питання навіки. Я не маю відповіді; не хороший. Я думаю вона добре справляється, але це втрата, я не можу відповідати на ваш запитання. Як би я міг, вибач!»

У нас з Брамблберр був ритм чи щось подібне; ми були синхронізовані. Після її травми я вирішив більше часу проводити вдома; мої подорожі тривали коротше. Я вирішив проводити з нею якомога більше часу, мені подобалося бути з нею.

Коли ми з Крестофером святкували п'ятий день народження Брамблберр Роуз, Навар Стар було більше дев'ятнадцяти років. Він був залишається могутньою силою та патріархом нашої котячої родини.

Як ви пам'ятаєте, Крестофер був дуже близький з Наваром, проводив з ним більше часу, ніж зазвичай. Одного вечора він сказав майже пошепки: «Настав час для нього вирушити за межі свого простору».

Доктор Томас оглянув Навара кілька тижнями тому, сказав нам зателефонувати йому, оскільки Навар наближався до кінця своїх днів. Він сказав, що ми дізнаємося, коли, що він прийде до нас додому, щоб допомогти Нейві перейти на Той бік.

«Ви можете потримати його», — сказав доктор Томас, коли він прибув. Він показав Крстоферу сити на лажкобля його улюбленого кошеня.

«Ви можете поговорити з . . . Мені потрібно, щоб ти показав шлях, як я дам йому першолки, але ним, поки що залишайтеся з ним».

Ми обоє цілували нашу кохану Наварську зрку. Ми сказали йому, як сильно ми його любимо, що ми були завжди будемо с'єю, що ми побачимо його знову. А потім ми залишили його з Dr. Томас. Коли він покликав нас назад у спальню, Навар спав, згорнувшись калачиком, був нерухомий, як безм'ячна нч. Ми трохи посиділи з ним, щоб останнє попрощатися, перш ніж доктор Томас мав його забрати.

«А що, якщо ми приведемо його до вас приблизно через годину?» Я запитав.

«Звичайно. . . вибачте, хлопці».

Ще через годину чи більше наших розмов з нашим великим чорнявим хлопчиком погладжування його товстого, темного хутра, ми в'їхали його до доктора Томаса.

Янколи не бачила Крстофера таким сумним за всі роки, що ми були разом. Як я вже згадував раніше, він був особливо близький до свого чорного великого кота. На його обличчя глибоко закарбувався сум, пізно ввечері він почав планувати церемонію прощання з своєю заповітною Наварською Зркою.

Наше вогняне кільце мало природне коло насаджень, як оточували його на частині нашої власності, Крстофер хотів, щоб там був меморіал Навару.

«Чи було б добре, якби я посадив для нього дерево біля вогнища?»

«Мені б це подобалося. Про який тип ви думаєте?»

«Подивлюся, чи є в наявності дорослі червоні японські клени».

«Мені дуже шкода, Крстофере».

«Він досі з мною. Тепер він справді великий!»

«Його все ще звуть Навар?»

«Тепер він Багра».

«О, як «Книга джунглів»?»

«Це так круто. Хотів би я побачити його».

Можливо, ви не знаєте, але Крестофер народився в Англії виховувався дуже англійською матір'ю. З дитинства він був знайомий не тільки з П'єтером Пенном, а й з оповіданнями «Книги джунглів». Особливо він любив Багряну, чорну пантеру, яка подружилася з «людиною-дитинчам» Мауглі. Багряна була захисницею та наставницею осиротілого хлопчика, тому цілком доречно, що Навар у ролі Багряни тепер став духовним супутником Крестофера.

Наступного дня Крестофер деякі друзі-ландшафтники посадили у нашому дворі витончений японський клен Red Dragon на честь нашого коханого хлопчика. Крестофер фактично допоміг викопати новий будинок для прекрасного дерева.

Через пару днів, після того, як ми забрали прах Нейва від доктора Томаса, кілька друзів прийшли на нашу священну церемонію, ми запалили вогонь у нашому вогновому кільці. Коли сонце зайшло, ми сіли в коло навколо вогню й попрощалися з нашою улюбленою Наварською зіркою.

«Він був величезним котом», — сказав один друг. «І такий спокійний».

«І з тобою так довго», — запропонував інший.

«Ой, чоловіче, ці зелені очі!» — сказав наш друг Стівен.

«Він був моїм найкращим другом». Крестофер здавався порожнім. Я не бачив цього раніше. «Він все ще з мною. Він ніколи мене не покине».

Для мене було новим переконанням, що його великий чорний кошеня все ще з ним.

Вся наша котятча родина, здавалося, сумувала за Навар Стар. Вони здавалися сумними. Вони б тільки спали, не дуже хотіли гратися. Він був з нами тільки рік — наш діти знали його все своє життя стали залежати від його захисту.

«Чи наш діти будуть у безпеці надворі? Навар б тільки не може їх захистити. Ожикова троянда, Дівчинка Грей, Гекльберр Мун, наш маленький жах Гейл Скайвокер — усі милі маленькі дітки. Я не хочу, щоб вони постраждали».

«З ними все гаразд, але зараз наша робота — забезпечити їх безпеку, ми повинні доглядати їхніх кошеним-ангелам». Ось як це бачив Крестофер. «Наступного разу я залишусь з нашим кошеним, потримав їх, поки вони перетнуться. Я не хочу залишати ще одного з наших маленьких під час цього переходу. Щоб це не було, я впораюся. Мені потрібно бути з ними».

Я проплакав тиждень, а потім у своєму серці відчув, що з нашим стоїчним хлопчиком, якого з любов'ю називають Фонз, усе гаразд, він мовчки пішов туди, куди вони йдуть, коли залишають нас.

Дівчина Грей Гекльберр Мун кохали одне одного; вони все ще дримали разом кілька днів просто часто бовталися поруч один з одним. Гек усе ще зникав пару разів на тиждень, щоб побувати з своєю подругою-кицею Анною, яка була по сусідству. Гейл все ще мала намір переселитися до Брамблберр, але, оскільки ми тримали їх окремо, у нашому домі був мир.

Одного вечора я вийшов на наш ганок і почав спускатися сходами. Це було просто перетворюється на гарний захід сонця. Згодом наших дерев'яних сходів вийшов великий, пухнастий, чорно-білий скунс. Я перестав ходити.

Дівчинка Грей Гекльберр були надворі, я не мав уявлення, що станеться, якщо вони зустринуть скунса. Вгадайте, що сталося далі, любий читач? Набагато менший скунс показався за першим скунсом. А потім ще один маленький. Я не зробив жодного руху весь час. У мене було відчуття, що я дивлюся на маму та двох її немовлят, мені стало цікаво, чи є вони більші.

Ім утрюх, здавалося, було комфортно в нашому дворі; вони не ховалися, а йшли прямо на стежку, що вела до сходів нашого ганку, тож я мусив повернутися, що це для них не було новим. Приблизно в той час Гек підійшов до воріт з нашого під'їзду. Він повернувшись назад дуже швидко загальмував! Він зупинився не рухався хвилину або близько того, а потім просто тихо зайшов до нашого будинку. Я залишив відкриті двері в дчиненими, оскільки планував повернутися за кілька хвилин, а Гек зник у нашій в'язальні.

Через кілька хвилин Крестофер підійшов до дверей. «Гей, яке гарне небо. Схоже, у нас може бути ще один нагороджений захід сонця. . . Ну . . . що відбувається?»

На той час він міг побачити скунса. «Ого, подивіться на них! Скільки їх?»

Я розвернувшись назад, щоб побачити, куди я йду, повільно повернувшись до нашого будинку. «Дівчина Грей все ще надворі. Можливо, я подзвоню їй через чорний хід».

Крестофер зачинив нижню половину наших відкритих дверей і стояв, дивлячись на них. "Я думаю вони були тут раніше. Вони корчуются, здається, їм зручно».

«Що таке корчування?»

«Вони риються в землю передніми лапами в пошуках личинок комах».

Ми спостерігали за трьома нашими новими сусідками, коли сонце почало сховатися. У нашому саду спалахнули ліхтарі, Дівчинка Грей підійшла до неї самою боковою стежкою, якою показав Гекльберр. Крестофер відкрив її відкриті двері. Вона серйозно не хвилювалася.

Більше днів Дівчинка Грей проводила час сама, спостерігаючи за нашими немовлятами, або за нашими пташками, або за блячками. Це здавалося дуже цікавим заняттям; ніби вона робила подумки нотатки. Вона все ще гралася з маленькими консервними формами для плюшевих ведмедиків у кошику, який я тримав у в'язальні. Було приємно проходити мій день чути цей майже музичний звук. Вона все ще не дуже любила грашки-дзвоночки, але любила інші звуки.

Їй сподобалися нові грашки-м'ячки, як ми їй купили. Вона не хотіла їх переселювати, але вона сиділа на них погладжувала їх на місці — здавалося, вона хотіла почути звуки, як вони видають. Подумки я бачив її в пурпуровому гострому капелюсі чарівника з блискучими золотими зірками та п'ямсяцем. Вона виглядала непомітною, дуже мудрою, потойбічною стотою.

Їй, здається, сподобалося смейство скуснів. Після того першого вечора ми побачили, що вони показали більшості вечорів. Вони були такими привабливими, мали чорне хутро та ефектні довгі бляшайфи, через які їхні хвости виглядали як свято. Дівчинка Грей ніколи сиділа на сходах ганку й уважно розглядала їх. Жоден з інших наших котів цього не зробив. Вона була спостерігачем, вона спостерігала. . . так багато речей. Деякі навіть не бачив, але це змусило мене спробувати зрозуміти, на чому вона зосереджена.

Я читав про скуснів і був упевнений, що вони не збираються обприскувати, тому що вони не люблять зробити це — мій найкращий таємничий кот не становив загрози. Злякавшись, вони стикалися з своїм агресором тупотіли своїми маленькими чорними нігками. Я бачив, як вони робили це раз чи двічі, коли Гекльберр дивувався їм. Це було наймилоше так дорого. Іноді, повертаючись з Анні в гості, забігав до нас у двір. Не знаю чому, лише одна з його речей.

Спочатку ми назвали маму.

«Що ви думаєте про Орео?»

“Ідеально!”

Поспостерігавши за ними одного вечора, я вирішив назвати малюка в Панда та Солодка.

«Один з малюків сміливий за нього. Назвемо її, Солодка. Вона йде набагато ближче до нашого дому, ніж байдуже, що Грей надворі. З одного боку, Панда більше сидить у глибині саду й розпушує хвіст, коли Гек розбиває їхню групу, що збирає корч».

Таким було наше життя, ми його любили, воно просто котилося з дня на день.

Через кілька років дівчинка Грей було майже сімнадцять років. Вона прожила таке приємне, довге життя з нами, настав її час приєднатися до Навар Стар, її котячої сім'ї та її гавайських предків на тому боці. Доктор Дженн, помічник ветеринара в офісі доктора Томаса, яка працювала з нашими кошенятами протягом кількох років, хотіла допомогти Грею залишити нас і поїхати в рай.

Доктор Дженн була такою милою: вона приходила до нас додому багато разів протягом останніх місяців, щоб допомагати дівчиною Грей мав з нею особливий зв'язок. Крестофер назвав її «Jennyandots» на честь кота Гамб з мюзиклу «Коти», заснованого на «Книзі практичних котів старого опосума» Т. С. Елота.

У день її переходу ми з Крстофером поставили вази з живими квітами, в т.ч лавандовий бузок, який так чудово пахне, на нашому чудовому ганку. Ми розмістили Улюблена ковдра Грей Грей, намисто, яке я зробив для неї, квітка її улюблених грашок поруч.

Коли доктор Дженн прибула, я тримав дівчину Грей на колінах. Ми з Крстофером продекламували мена з майже тридцяти котів, яких вона могла шукати на тому боці — кожного з своїх братів і сестер. Декого вона знала, поки була тут, а інших зустріла вперше прибув.

Коли вона пішла, доктор Дженн сказала: «Це нормально — сидіти на сонці й тримати її на руках. Якщо ви бачите або почуєте щось, будь ласка, скажіть мені».

"Гаразд." Мені було цікаво, чи знає вона щось таке, чого я не знаю. «Чи є тварини ангелами?»

Вона тихо засміялася. "Чому ти так думаєш?"

«Вони здаються такими мудрими та люблячими».

«Ні, вони не ангели. Вони здаються такими, бо живуть серцем. Вони є тут з нами, щоб показати нам любов. усмішка. Вони мають почуття, як і ми, хочуть бути такими любив».

Після цього ми мовчали. Через кілька хвилин я побачив дівчинку Грей в душі: вона виглядала як те саме, тільки її м'яке, сріблясте-срібле хутро було довгим пухнастим.

«Я бачу її». І я розповів доктору Дженн, яка пухнаста дівчинка Грей.

«Ви можете побачити більше?»

Минуло ще кілька хвилин. . . . «З її хутра вилітають блискітки».

«Я бачив це раніше. Бачиш, як блискітки?»

Ми ще кілька хвилин сиділи під м'яким пообіднім сонцем, не розмовляючи, а потім я відчув себе у своєму серці, що я бачив у своїй свідомості: «Іскри — це любов, яку ми їй подарували. . . . вони так гарні. . . . все це кохання виблискує з її хутра».

«Це має сенс, вау!» Доктор Дженн посміхалася.

А потім нашої тихої, мовчазної дівчини Грей не стало.

Раніше вона сказала нам, що ми можемо або вивезти дівчину Грей до клініки, або взяти жінку забрати її наступного ранку, хто вивезе її на кремацію. Ми вирішили мати її транспортували, тому доктор Дженн сказала нам залишити її в ліжку цієї ночі.

Я не робив цього ранше, був невпевнений. Коли я подивився на неї з піднятими бровами запитаннями в очах, вона заспокоїла мене: «Все буде добре, не хвилюйся. Нічого поганого не станеться. Просто згорни її калачиком у лажку, з нею все буде гаразд».

Я засунув Грей у її улюблене м'яке фланелеве л'яшко на сидіння біля вкна свого кабінету й зачинив французьку двері. Наступного ранку, коли я перетнув в'ятальню, щоб відкрити їх, я побачив М'сяць Гекльберр, який сидів на одному кінці дивана, який був біля тих дверей. Він був якомога ближче до м'сяця, де лежала дівчина Грей. Я зрозумів, що він просидів там цілу ніч, щоб бути поруч з нею. Він влаштував своє приватне чування за улюбленою сестрою.

«Хочеш посадити для неї квіти?»

«Чи можемо ми посадити те, що росте на Гавайях?»

Крестофер думав і думав: «Я не можу пригадати жодної квітучої рослини, яка могла б жити в обох м'сяцях, але як щодо вогняних квітів у нашому дворі? Я можу їх пересадити, щоб вони розповзлися».

«Ой... це чудова ідея. Вона так любила Пеле».

За кілька днів з'явилася його команда, яка перевезла деяких наших високих помаранчевих уродженців в квітучі рослини в спеціальну зону навколо основи чудового японського клена Red Dragon Navar.

«Їй так подобалося бути в цих високих травах». Крестофер сказав: «Це були її особисті джунглі. Вона почувалася там як вдома».

«Здавалося, що вона була там невидимою».

Ми сиділи навколо нашого вогняного кільця і проводили для неї священний обряд. Гек Брамблс пройшов сидів з нами кілька хвилин. Це було особливо красиво.

Один з наших давніх місцевих друзів згадав про вогняні квіти. «Чому ви вибрали саме їх?»

«Її маленький гавайський дух любив богиню вогню Пеле, ми думали...»

"Вгадай що? Ці квіти ростуть там, де була пожежа. Вони є одними з першими виростають рослини, оскільки вони високі, птахи прилітають, щоб допомогти повторно заселити зруйновану територію».

«Тож, сам того не підозрюючи, ми вибрали «рослину Фенікс» для нашої мовчазної таємничої дівчини Грей».

«І це те, що вона робить духом — повстає з попелу. Ого!"

«Це справді красиво», — тихо сказав Крестофер.

Сумно було в дпускати Грея; вона була такою м стичною та таємною красунею. Мої сльози тривали близько тижня, а потім вона теж мирно беззвучно пішла в д нас, так само, як її старший чорний брат раніше.

Одного вечора, після прогулянки в нашому саду вдячності, Крстофер увійшов і сказав: «Я думаю, що її дух повернувся на її улюблену батьківщину Гаваї».

«Ого... це добре. Дуже здорово.»

«Можливо, вона возз'єдналася з Пеле».

«Богиня вулканів вогню... як чудово для неї».

«І духи її острівних предків». Крстофер усміхнувся.

«Сподіваюся, коли вона знову стане нашим кошеним».

Було сумно, що наші діти залишали нас, але я знала, що в них обох було надзвичайне та чудове життя. Крстофер любив їх. Вони знали членів сім'ї своїх котів і мали незвичайне та чарівне місце для проживання. Це було гарне життя для них обох, тепер вони були в безпеці на Іншому боці — це допомогло мені.

Одного дня я познайомив наших дітей з новим другом: «Це наш хлопчик Гекльберр — Brambleberry будинком Rose десь тут. Це наш змисл ягоди. Я люблю М'сяць кажучи це». Я посміхнувся. «А це ще один маленький монстр. Вона у в'язниці Хейл».

Вони були молоді: Геку було близько чотирнадцяти, а Брамблберр та Гейл — близько п'яти чи шести. Я любив їх і любив проводити з ними час.

Гейл Скайвокер все ще була особливим маленьким створінням, вона все ще була поганою. Вона також мала найкращі лапи з усіх наших котів.

«Хочеш побачити її чарівні рукавиці?» — запитав я одного вечора Крстофера.

"Звичайно." Сказав він, трохи посміхнувшись.

Вона була в цей час на кухні, а Брамблс був у безпеці в нашій спальні. Я потряс Гейл з ласощами, вона прибігла. Поки вона рухалася, а я привернув її увагу, я кинув пару ласощів на підлогу. Як блискавка, вона пробігла по дерев'яній підлозі і спіймала їх цими великими рукавицями.

«Ой, мій. Доброта. Чи можете ви зробити це знову?»

Я кинула ще кілька ласощів, а він спостерігав за нею.

«Вона розкриває лапи й ловить їх, як бейсбольна рукавиця», — сказав він. «Це так круто! Нам слід назвати її Мисливець на сома».

«Мисливець на сома? чому?»

«Він в домашній професійний бейсбол грав багато років тому. Він в домашній тим, що зграв рекордну кількість перемог за свою команду. Вона змушує мене думати про нього».

«Мені подобається це м'я: наш маленький мисливець на сома».

Я кинув ще кілька ласощів, вона побігла за ними, зупинила їх однією з своїх великих рукавиць, а потім відкрила лапу й взяла ласощі. Вона піднесла його до рота, хрустнула й подивилася на мене, шукаючи ще.

Ми з Кристофером сміялися, а Хейл, Мисливець на сома, отримала багато ласощів, нічого.

Вона була така мила, але також часто кусала мене. У вас був кіт, який це зробив? вона ніколи не зламав мою шкіру, але її укуси все одно болять. Вона була маленьким бійцем, мені було цікаво, чи через цей бойовий дух вона змогла пережити все, що з нею сталося, численні операції, як вона пережила, будучи молодою кішкою.

«У неї ніше нове м'я», — сказав я Кристоферу, поки він грав з нею.

«Крім чарівного брата?»

«Кусий малюк!»

"О Боже. Ха! Це їй підходить».

«Я кажу це з любов'ю».

Коли настав час їхніх щорічних оглядів, я в двох з них усюди разом до кабінету доктора Томаса. Його новий помічник запитав: «Хто це милашки?»

Показуючи на Брамблс, я представив її: «Вона Брамблберр Роза, а ця Гекльберр Мун. Ми називаємо їх нашими змішаними ягодами, з ними так легко жити». Підійшовши до розплідника Гейл ближче, я сказав: «Вона Гейл Скайвокер, вона маленька негідниця».

Асистент усміхнувся: «Ну, звичайно, вона не має крутого ягідного м'яса».

Я не втримався в димі. «Вже вдруге таке чую!»

Через пару тижнів мені знову довелося прийняти Гекльберр. Це був термін новий в житті. Він прийшов одного дня, кульгаючи, я не бачив травми, але знав, що щось не так. Подзвонивши Крестоферу, я ввів його до кабінету доктора Томаса.

Доктору Томасу знадобилося не більше кількох хвилин, щоб запитати: «Чи повернулися злоти коти?»

Я був здивований. «Я їх не бачив. Але це не означає, що їх немає поруч. Їх утримувала мама».

«У нього травма в діжку на задній частині п'яти», — продовжив доктор Томас. Це вказує на те, що він посварився з п'яним котом, коли Гекльберр повернувся, щоб попити, п'яний кот вкисив його».

Я був так засмучений. Як я міг пропустити, що вони можуть повернутися?

«Такий тип травми надзвичайно болючий, я думаю, що злоти коти повернулися. Вони діють як котячі терористи. У природному порядку котів, коли одна кішка вступила в сварку, повертається, щоб попити, агресор також повинен попити. Це не те, що сталося!»

"О БОЖЕ МІЙ!"

«З ним все буде добре, але поки що тримайте його вдома. Я даю йому антибіотики. Ці коти не дотримуються природних котячих правил, вони полюють на інших котів, щоб завдати їм шкоди. Я ввічливо, що вони здатні вбивати інших котів».

Що робити з цією інформацією?

Коли я повернувся додому, я вже збирався поговорити з мамою поганого кота.

Того вечора я зайшов і запитав про двох її котів.

«Вони хороші, але я не можу тримати їх усередині», — сказала вона. «Вони дичавіють у хаті, плакала біля гала в двір до двір. Тож я їх випустив».

«Як довго ви випускаєте їх?»

«Пара днів».

Я розповів їй про свого милого хлопчика Гека. «Тож поки ви їх тримали, мої коти були в безпеці».

«Боже, вибач!»

«Ви можете надіти на них нашішники-дзвоночки?»

«Так, я спробував, але вони обидва їх поцупили. За хвилини!»

Коли я ввійшов, я хитав головою. . вголос. . «Що нам тепер робити?» Я запитав себе

Пізнавши того вечора, коли Крестофер повернувся додому, я запитав, чи є у нього яксь дівка.

«Чи телефонували ви в SPCA раніше? Можливо, у них є дівка».

«Я можу спробувати їх ще раз».

«Хочеш завести собаку?»

«Ого. . . це чудова дівка!»

«Можливо, ми могли б отримати запис гавкання собаки налякати їх?» У Крестофера була тупа посмішка.

Того вечора всі наші дівки були затишно всередині. Гекльберр хотів спати спав згорнувшись калачиком біля вхідної в моєму офісі. Брамблс Хейл були в безпеці з свого боку від дверей, ми знали, що вони в безпеці.

«У мене завтра зустріч з Маком, стереосистемою — він сказав, що, можливо, зможе нам допомогти».

«З собакою, що гавкає?»

«Так, я розкажу вам, що я дізнався».

Наступного ранку, коли Брамблс спав у нашій спальні, Гейл хотіла вийти на вулицю. Оскільки я був там мого спостерігати за нею, я думав, що вона буде в безпеці. Що може бути не так? правильно? Я залишив передні двері відчиненими та відкрив задні двері, щоб швидко вийти через ширму. Як тільки я вийшов на вулицю, вона насолоджувалася перебуванням на сонці та жуванням свіжої трави.

Я повернувся всередину, стояв на нашій кухні, коли почув найгучніший, найжальогідніший крик, який я коли-небудь чув. Я не зміг вийти на вулицю досить швидко, був дуже вдячний, що був так близько. Один з поганих чорно-білих котів схопив Хейл за шию!

Вони стояли приблизно за дванадцять футів від мене, я побіг до кота, кричачи: «ВІДПУСТИ ЇЇ! ЗАБИРАЙСЯ ЗВІДСИ!»

Але вгадайте, шановні читачі, він цього не зробив.

Ми трохи в дремонтували наш паркан, поруч було кілька довгих палиць паркану. Я продовжував кричати: «ВІДПУСТИ ЇЇ! ВІДПУСТИ ЇЇ! ЗАБИРАЙСЯ ЗВІДСИ!»

Коли я взяв стовп огорож, я подумав, що він вступить.

Він цього не зробив, тому я підняв його над його головою і вдарив об землю поруч. Я все ще кричав, але Хейл мовчала. Я знову вдарився об землю, і нарешті він вступив їй вступив. Але замість того, щоб падати, він просто стояв і дивився на мене! Я підхопив її негайно подзвонив доктору. Томас.

«Введи її; Я бачу її прямо зараз».

Я швидко зателефонувала Кристоферу і загорнула Гейл в одну з її м'яких пухнастих ковдр. Вона була жива, але не рухалася була дуже тихою.

Доктор Томас поклав її на свій оглядовий стіл і перевіряв, включно з її стабільною ногою. «Ще п'ятнадцять секунд, вона була б мертва. Це були буквально секунди, Ембер!»

Гейл встала на стіл і дозволила йому погладити її. «З нею все гаразд, вона не травмована. Це було один з котів-хуліганів?»

"Так!"

«Щасливо, що ти був так близько». Він подивився на мене поверх окулярів, а потім потерся під нею підборіддя. «Я чую, який ти гарний маленький крикун!» Він так ніжно торкався її.

«Ми з Кристофером думаємо поставити вуличні колонки та вибухнути в собаку, що гавкає запис. Що ви думаєте про цей план?»

«Це може спрацювати...» Він подивився вниз і вбачив, ніби думав: "І в мене є хтось, хто міг би вам допомогти".

«О, мила! Дякую, дякую, що ви тут. Я хочу подзвонити Кристоферу, але я це зроблю нехай він вам подзвонить».

«Пізнати сьогодні ввечері я можу поговорити з ним тут або сьогодні ввечері вдома».

Гейл все ще була дуже тиха. Коли я повернув її додому, вона хотіла трохи поїсти, тому я підіграв свідомо, органічна курка та додані добре варені креветки. Після цього вона заснула. Гек Брамблс уже були всередині, тому я залишив їх так.

Можливо, ви пам'ятаєте, любий читач, це був не перший мій досвід спілкування з злими котячими хуліганями. Я згадав Бутса, котячого тата Навара, як він знущався над маленькими кошенятами. Але я не бачив нічого подібного до того, що могли зробити ці двоє котів-терористів. Тепер усі троє наших кошенят постраждали від цих мерзенних створень. Мені дуже потрібно, щоб ця загроза покінчила.

Того вечора ми з Крстофером пройшли три будинки вниз по вулиці й розповіли нашому сусідові, що сталося. Я дав їй зрозуміти, що не хотів завдати шкоди її коту, але він ледь не вбив Гейла.
«Вони бояться собак?»

«О, вони б'ють, якщо чують гавк т собак. Вони йдуть за мною, коли я йду гуляти, але якщо собака гавкає, вони б'ють додому. Мені дуже шкода, що так сталося!»

Ми з Крстофером презирнулися. «Це може спрацювати!»

Тож наш кошенята залишилися всередині, за допомогою доктора Томаса Крстофер отримав кілька записів собак, як гавкають, б'ють, а одна з двох собак грає, б'ється й гарчить. Я сказав нашим дітям, що буде, щоб вони не боялися. Я тихенько програвала записи вдома спостерігала за нашими кошенятами. Усміхнулися в бік джерела звуку, але ніхто не втік не сховався. Я знову сказав їм, що собаки є їхніми друзями будуть берегти їх надворі, я дав їм ласощі.

"Як їх звуть?"

"Собаки?"

«Мені завжди подобалися «Випадок Тонь» у фільмі «Дорога додому».

Крстофер все ще думав.

«А як щодо Flash?»

"О це чудово. Шанс, Тонь спалах. Ми підідемо на вулицю покличемо їх. Повністю фейк геть цих поганих котів!»

Протягом наступних кількох днів я тихенько програвала компакт-диски та частувала наших дітей. Я сказав їм, що Шанс, Тонь Спалах — це їхня нова Наварська з'їрка.

«Вони будуть тримати вас у безпеці». І я дав їм ще ласощі.

Кожного разу, коли я програвав компакт-диски, вони ставали настороженими: їхні очі ставали великими й темними, вони дивилися на джерело гавкоту, а вуха піднімалися прямо вгору, але вони все одно не ткали й не ховалися.

Приблизно через три дні Крстофер встановив динаміки, ми підключили їх до нашої стереосистеми. Я могла програвати компакт-диски через динаміки, гавк т було чути зовні, а не всередині. Це було геніально.

SPCA запропонував мені взяти сечу великої собаки чи іншої лютої тварини, тож я замовив пляшку з розпилювачем сечі г'рського лева. Розпорошив по всій лівій паркану. Я не могла сказати, що це так

там, наш кошенята, здається, не заперечували, тож я не знав, чи це спрацює, але я планував обприскувати його кожні 4-6 тижнів після випадкового дощу, який у нас був.

Поступово ми частіше й голосніше грали собачий хор. Більше днів Гейл провела у в'язниці Хейл, тому це її зовсім не турбувало. Нога Гекльберр чудово зажила, коли вони з Бремблзом хотіли вийти на вулицю, я спочатку грав собачий хор. Я дозволив йому попрацювати кілька хвилин збільшив гучність, а потім випустив їх після того, як пройшов територію. Поки їх не було, я грав у неї з інтервалами, це їм не заважало. Ми з Крестофером щодня «кликали собак».

І, вгадайте що? Ми ніколи більше не бачили котів-хуліганів.

Наші кошенята знову були в безпеці у своєму дворі. Вони могли виходити лише тоді, коли я був вдома, але Оскільки я працював вдома, у них знову було солодке життя.

Восени того року в нашому маленькому містечку відбувалися вибори мера, наша подруга Сара, нинішня мер, знову балотувалася на посаду. Я запропонував наш дядько зустрітися, оскільки він був побудований близько 1924 року та зберіг оригінальний характер нашої громади, наш друг погодився, що він буде працювати добре. На вулицю попереду було багато легких місць для паркування, а велика в'язниця з легкими побілками чистими кедровими стінами та стелею виглядала як старий гвінський будиночок. Масивний цегляний камінь стояв у центрі каміні з широкими вклинами з кількома склопакетами, у яких ще залишалося оригінальне хвилясте скло.

День зустрічі видався сонячним теплим. Я відчинив вхідні двері, розставив стільці поклав на печиво та газону воду на вхідні стільці. Все пройшло гладко. Брембл хотіла спати, тому була в безпеці в нашій спальні. Коли ті двері коридору були зачинені, Гейл та Гек могли блукати, куди хотіли.

З'явилося багато людей, ми всі добре провели час. Коли Сара прибула, після привітання кількох моїх сусідів, вона стала перед камерою почала говорити.

Через кілька хвилин Гейл виповзла з кухні й стала в коридор, оглядаючи людей, як сиділи у її великій каміні. Потім вона кинулася з кухні, через в'язницю перед Сарою, крім вхідних дверей та надвірня, на ганок.

Було кілька сміхів. Сара продовжувала розповідати нам, чого вона досягла в нашій останній терміні, її плани щодо запропонованого нею майбутнього перебування на посаді.

Вгадайте, хто знову з'явився?

Звичайно, це була Хейл СкайВокер.

Цього разу вона кілька хвилин стояла біля вхідних дверей — ніби розв'язувала шлях крізь ворога — а потім побігла в дві вхідні дверей перед людьми, як сиділи на стільцях, до місця, де стояла Сара, всередину кухні. Пам'ятайте, що вона не могла бігати, як білшестькотя, була маленькою. Тож її пряма задня нога слідувала за нею, як штурвал корабля, її величезні рукавиці спереду, вона знову кинулася перед Сарою та назад на кухню!

Цього разу всі вклинатися. Сара якусь мить мовчала. «Що ж, мене ще ніколи не заставляли катитися хитаючи головою.

Я думаю, що Гейл отримала кілька голосів. Вона знову була нашим мером і перемогла з переконливою білшестю голосів.

Гекльберр Мун був наймилим кошеним, якого я коли-небудь знав. Здавалося, у його характер є сильна симпатична частина. У нього були великі круглі очі, білі рукавиці на передніх лапах білі чоботи на задніх. Його шерсть була сріблястою табблєтими грудьми та носом. Іноді здавалося, що повний місяць світить його обличчю. Так він отримав своє друге ім'я. Він любив усіх наших кошених — навіть Хейл. Йому було байдуже, що вона нахаба, він все одно любив її.

Він грав з нею дозволив їй залишити всі грашки та дозволив їй виграти, коли вони грали в погоню. Отже, Хейл була кошеним, але вона не була злою — за винятком Брамблса.

Через пару років, коли нашому милому хлопчику Гекльберр Муну було близько шістнадцяти з половиною років, доктор Томас повідомив нам, що нирки Гека нездорові.

«Я можу дати йому пішкуну рідину щотижня. Ви можете привести його або доктор Дженн приходьте до вашого дому».

«Ми зробили це з дачиною Грей, вона виглядала добре протягом багатьох місяців. Чи знаєте ви, як довго він ще буде задоволений цим лікуванням?»

«Звичайно, кожен катрний, але його маркери досить високі, тому я думаю, що я зможу забезпечити йому комфорт лише пару місяців».

Ми з Крестофером перезирнулися. "Добре, дякую." Ми знали цю вправу.

Оскільки після Гекльберр ми вже втратили наших двох немовлят, як переїхали з нами в це маленьке містечко, у нас залишилося лише двоє наймолодших. Це було не весело споглядати, але я знав, що він прожив незабутнє життя з своїм старшим братом захисником, Наваром Старом, своїм дуже особливим другом, Дачиною Грей, знав, що він знову приєднається до них у духовному світі.

Коли ми сказали Денні, що вона влаштувала вечірку на своєму ганку для нього та його подружки-киці Анни.

Ми давали Геку все, що він хотів, залишалися з ним на вулиці, коли він був на вулиці, щоб переконатися, що він у безпеці. Одного дня, лякаючи його, доктор Дженн сказала нам: «Він не такий щасливий, як минулого тижня».

Ми з Крестофером уже вирішили, що коли дізнаємося, впустимо його.

«Коли ви зможете прийти перетнути його?»

«Сьогодні він у порядку, завтра, тож через три дні вам поїде?»

«Я дізнаюся розклад Крестофера по відношенню до тебе».

«Мені шкода, — сказала вона.

«Я теж, але це життя, я краще їх перетну, ніж покину».

Я залишив його вдома ввечері перед зустріччю, але він хотів піти надворі, я приніс оберемки весняної трави та квітів. Я зробив гніздо з ароматних свіжих рослин. Я оточив його майже в сантиметр висотою зеленою та ніжними квітами. Він виглядав таким задоволеним, що його оточують рослини, він спав там майже всю ніч.

Як з його сестрою, яка внаслідок обійняв його. У нас був свій список усюди наших кошенят. Крестофер сів поруч з нами і сказав йому: «На вас чекає велика сім'я кошенят. Вони всі вас люблять і захочуть з вами пограти». Він почав з самого початку, за роки до того, як ми зустріли нашого маленького хлопчика Багса.

«По-перше, це Осень Земля, Місяць-Скорпіон та її діти: Хечза, Гуапо та Густо».

«Вони були моїми першими немовлятами». Я сказав.

«Тоді є Ангел Ведмідь Клер, мистецтво Боджангльс, кошеня Марлен — Йоода, чотири інших кошенят, які знайшли діти отримали свої мена в діти своїх нових сестер». — продовжив Крестофер.

Ви побачите: «Амелія Кетт Харт, Пенелопа та її три маленькі красуні: Бандит, Джек Пап і Сумба».

«Вони жили з нами незадовго до того, як ми зустріли вас». Я сказав.

«Двоє, яких ти знав, коли був маленьким: Анна Пурнавар Жасмін Роузбад».

«І. нарешт . тв й найкращий друг: Navar Star. І, звичайно, мила, мила, Д вчинка Грей».

«Ус вони — ваша родина, вони чекають, щоб пограти з вами. Ми будемо сумувати за тобою, але ми вс знову будемо разом. Ми вс як ран ше с м'я. Ми любимо тебе назавжди».

«Поза зав сами часу й простору, маленький друже». Кр стофер погладив його по голов .

А пот м нашого милого хлопчика не стало.

Доктор Дженн залишила його з нами. Вона сказала, що ж нка, яка кремувала д вчину Грей, прийде вранц , вона п шла.

Ми з Кр стофером усе ще сид ли на ганку. Я тримав Багза на кол нах, ми тихо з ним розмовляли.

І ми слухали.

«В н тут!» — прошепот ла я й потягнулася до Кр стоферової руки, коли ми сид ли в дел катн й к мнат рання полуденна тиша.

Так само, як я бачив Д вчинку Грей п сля того, як вона перейшла на Той б к, я бачив дух М сяця Гекльберр , який гуляв м'якою зеленою травою.

«В н вистрибнув з трави!» Я засм явся. «В н клацав передн ми задн ми лапами разом. Як лепрекон. В н клацає передн ми задн ми ногами разом!»

Кр стофер усм хнувся. «Який в н милий, милий хлопчик».

Пот м Гекльберр Мун п шов в д нас.

«Зараз в н возз'єднався з Анною ПурнаВар Жасм н Роузбад. . . Навар Стар його улюблена д вчина Грей».

«Це допомагає моему серцю думати так».

Т єї ноч ми залишили його закутаним у його улюблену фланелеву ковдру з рослинами та кв тами притиснутий навколо нього. Наступного ранку, коли тиха лед прийшла забрати його, я передав його їй разом з прахом д вчини Грей. Моїх наймил ших д тей кремували разом, я збер гав їхн й прах у тому самому ящику з в льхи.

«Давайте посадимо для нього м сцев трави та кв ти».

— Навколо червоного клена Навара?

«Так, ми можемо пересадити деяк з улюблених м сць Гека та створити солодку колекц ю на згадку про нього навколо вогняних кв т в д вчини Грей».

Це змусило мене посм хнутися. "Мен це подобається. Так дякую."

Знову у нас був наш священний вогонь для нашого прекрасного, дорогоц нного, улюбленого маленького хлопчика.

«Я не знав солодшої душ в котячому джем , н ж в н».

«Я пам'ятаю перший день, коли я його побачив, як в н п шов за мною в наш д м», — усм хнувся Кр стофер. «Хоча вс нш залишилися на передньому двор — а в н був лише близько семи дюйм в!»

Я подумав про те, яким в н був крих тним як в н просто мчав за Кр стофером, н би все нше не мало значення.

Брамблз мовчки приєднався до нас якусь мить сид в, спостер гаючи.

«Як ти думаєш, вона знає, що в дбувається?» Я запитав.

"Я згоден. Чи ти?" Кр стофер був так впевнений у багатьох речах, як я все ще сумн вався.

«Погляньте на неї — вона так виглядає. Який прив лей любити його. Я така рада, що в н був у наш й родин ».

«І буде в чно», — сказав Кр стофер з н жною впевнен стю.

П сля в дходу Гекльберр в нашому житт зм нилося к лька речей: наш улюблений доктор Томас п шов на пенс ю та переїхав до ншого штату, доктор Дженн зайняла його практику, а Кр стофер отримав чудову роботу проектування та буд вництва за межами штату. Це означало, що в н п де, але ми будемо сп лкуватися принаймн два-чотири рази щодня по телефону, я допомагатиму йому з проектом онлайн.

Це був великий житловий комплекс, це займе пару рок в. Кл ент був дуже ц нувати його деї та досв д. Вони залишали Кр стоферу в льно творити свою незвичайну маг ю на їхн й власност та дизайн їхнього нового будинку.

Тепер, коли у мене було лише два кота, Брамблберр Троянда стала мені ще ближчою. Я сподівався, що Гейл Скайвокер краще порозуміється з своєю сестрою; однак їй все одно доводилося проводити час самій, під будинком або в нашій частині будинку. Я похитав головою, подумавши: їй просто не подобається Брамблберр, здається, вона не хоче, щоб вона була на планеті!

З трояндою Брамблберр було так весело спілкуватися. Я любив похвалитися про неї. Я купив спеціальну ласощу Brambleberry та Hauleigh приготував їхню улюблену страву з органічно вирощеної курки та креветок, вирощених на сусідських фермах. Вранці я виніс Гейл на наш ганок, щоб почути пташиний спів, тримав її за неї, поки Брамблберр роздосліджувала наш двір. Вона пішла розбратися, але не зайшла далеко, завжди приходила, коли я її кликав.

Добре . . . нод вона змушувала мене трохи почекати. У ті часи, коли я їй дзвонив м'я, здавалося, ніби вона залишає мене повдомлення: я ще до вас звернуся, я обцяю!

8. Ваш к т виглядає дуже мудрим

П д час щор чного огляду, коли Брамблберр Роуз було ш сть м сяц в за чотирнадцять рок в, доктор Дженн сказала: «Ну, я не бачила такого здорового кота в її в ц . Її анал з кров деальний. Вона виглядає рухається, як к шка, набагато молодша за св й в к».

«Дякую, що сказали це! Можливо, мен вдасться утримувати її ще п'ять рок в!»

«Немає причин не думати так. Вона виглядає чудово».

Усе своє життя вона їла таку чисту котячу д єту; Я думав, що, можливо, це було причина. Я також годував її їжею для людей: її улюбленими вареними криветками та куркою, подр бненими паростками пир ю та св жим шпинатом, а також харчовими др жджами, зм шаними з котячими добавками. Ми не використовували пестицид в у нашому двор , а в нашому дом лише орган чн чистяч засоби. Окр м невеликої зайвої ваги та незвичайного функц онування її ноги — чи н — через травму ACL, у неї не було проблем з здоров'ям. Коти-хул гани в д йшли ран ше, тому вона була в безпец у своєму двор . Вона була красива, вона була здорова, з мого досв ду сп лкування з котами я був упевнений, що зможу утримувати її ще чотири чи п'ять рок в.

Я бачив для нас довге майбутнє, повне любов , я не м г бути щаслив шим.

Коли я розпов в йому про її спит, Кр стофер був у захват . «Ого. . . нам пощастило з Брамблсом! Я буду вдома через пару дн в п сля того, як ми зак нчимо закладати цю частину фундаменту».

Через с м м сяц в того п'ятнадцятого року я пом тив, що вона їсть менше. Це все. я дивився її к лька дн в, я її зважував, але вона не схудла. Вона виглядала так само. Вона вчинила так само.

«Як ви думаєте, хтось нший її годує?»

«Ну як це могло бути?» — запитав Кр стофер. «Оск льки б льш сть будинк в поруч з нами є вторинними дом вками, там н кого нав ть немає, окр м свят, а нод й у вих дн ».

«Можливо, я залишу її всередин подивлюся, чи щось зм ниться».

Кр стофер знову був удома, поки я тримав її всередин , ми обоє пом тили, що щось було неправильно. Тод Кр стоферу знову довелося п ти. Перед тим, як п ти, в н поц лував Брамблберр Троянду.

«Прощавай, дорогоц нна красуне».

А мені : «Не хвилюйся, все буде добре».

Пам'ятайте, шановні читачі, всього за кілька тижнів до того мені сказали, що вона цілком здорова. The наступного дня доктор Дженн оглянула її і сказала: «Є щось низького ступеня в усіх її системах».

Це сталося в понеділок. Рентген всьох зон мки не показали ушкоджень; в аналіз її крові не було нічого, що вказувало б на те, що щось не так. Я зателефонував Стіву наступного дня, коли я сказав їй, що щось трапилося, вона запропонувала мені взяти BrambleBerry Rose до ветеринара, з якими вона працювала. «У них можуть бути деякі відходи».

Під час огляду у нового лиса їй поголили живіт і виявили забій.

«Можливо, вона з'їла отруєну мишу, тому ми дали їй в'їтати К».

Поки вона була там, кілька людей, у тому числі два лікарі та пара їхніх співробітників, прокоментували її. «Ваш кіт виглядає дуже мудрим».

«Вона дуже миролюбна», — сказав один з людей.

«Вона виняткова кішка!»

«Чи знаєте ви, що Стів виховував її вручну, коли їй був один день?»

«Стів сказав нам сьогодні вранці, але не тому вона така — це в її характері. Вона рідко».

Наступного дня я зрозумів, що щось не так. Я повернув її до доктора Дженн. «Я хочу зробити їй УЗД».

Я чекав у її кабінеті. Коли доктор Дженн повернула її до мене, вона сказала: «Я зробила їй усі тести, вона весь час була такою спокійною. Вона має незвичайну мудрість... в дчуття сили тихого спокою».

Вона також сказала, що тести показали те, про що ніхто не хоче чути. «Ракові пухлини заповнилися її живітом».

Вона сказала це так тихо, що я, мабуть, був шокований.

«Чи може бути щось менш смертоносне?»

Доктор Дженн заповіла мені, що тести точні. «Це неважливий тип захворювання. Я пропоную вам зустрітися з котячим онкологом».

Це сталося в п'ятницю ввечері. Доктор Дженн поговорила з Крестофером по телефону та повідомила йому про ситуацію.

За вихідні я зробив те, що мого. Я намагався змусити її їсти їжу та пити воду. Доктор Дженн дала мені поживний порошок для травлення, який я змішала з водою, їй це сподобалося, але вона могла з'їсти лише невелику кількість. Я говорив їй, що любив її глибоко, багато, багато разів. Доктор Дженн аспірувала ділянку живота, Брамблбер здавалося комфортним.

Я зателефонував Вільямі й запитав, чи має вона якусь інформацію, яка може мені допомогти. «Вона тобі скаже, коли прийде час. Показником є те, що вона більше не може приймати ліки».

До неділя мого сказати, що ми в безпеці. Вона не могла зберегти цю чудову суміш, вона любила вниз. Щоразу, коли я ставив його перед нею, вона намагалася його випити, але, вдихнувши привабливий аромат, просто відкидала голову назад.

У понеділок вранці я повернувся до доктора Дженн з трояндою BrambleBerry.

«Мені дуже прикро повідомляти вам про це — це було честю знати її та бути її лікарем — але їй пора йти».

Пізніше того дня доктор Дженн та її команда прийшли до нас додому, щоб мирно відправити мою душу, моє серце, мою улюблену троянду Брамблбер до ангелів.

У минулому Крестофер був з мною, коли один з наших найдорожчих кохань перейшов на інший бік. Але він не міг повернутися так швидко, а Брамблберр Троянд настав час підійти до неба, тож після того, як я поговорив з ним по телефону, я зробив усе те, що ми навчилися робити.

Мене знищили. Сумний понад сумний, намагаюся бути сильним люблячим для неї. У мене була готова її улюблена ковдра, тримаючи її на колінах у нашій вільній тальні, я прочитав мена всьох котів, як чекатимуть на неї.

Доктор Дженн зробила перший укол. Але вона не змогла ввести ліки у вену Брамблберр. Здивована, вона сказала: «Вона вже пішла!» Вона подивилася на мене й повторила: «Її немає. Я не коли раніше цього не бачив». Вона повернулася до свого помічника знову сказала: «Її немає!»

Її ветеринар послухав серце Брамблберр і підтвердив, що її більше немає з нами. Команда доктора Дженн закінчила з нею роботу залишила її мені. Вони вже знали, що через деякий час я привезу її в клініку, вони зможуть відвезти її на кремацію.

Я хочу розповісти вам, що я побачив, коли BrambleBerry Rose залишив Землю, щоб знову полетіти. Навіть хоча я знав, що може статися щось чарівне, був готовий до цього після чого Я мав досвід з Girl Gray Huckleberry Moon, це мене вразило.

Тримаючи її, я відчув, як вона залишила своє тіло. Подумки я бачив, як її дух вислизнув встав перед мною. Вона була струнка, спритна й сильна. Вона повернулася, щоб озирнутися на мене, у неї було посмішка на її обличчі. Тоді я подумав: як коти посміхаються? Я відчував, що вона покидає вагу її тіло позаду. Я бачив раницю м'язам тим, ким вона була в духовному світі, ким вона була раніше тут, на землі. Це була велика раниця. Я відчув її полегшення від того, що знову стала тією, ким вона є насправді.

Вона знову була Мстерою.

Я сидів у ранньому вечірньому світлі, тримав її, гладив її пишну шерсть торкався до неї красиве обличчя. «Я дуже тебе люблю. Я буду любити тебе вечно. Колись. Так само буде ваш тато. Ви так гарно... такий сильний хоробрий».

Коли я зателефонував Кристоферу, він також сказав їй, як сильно її любить; що вона була його вчуже кохання.

Приблизно через сорок хвилин сталося щось чудове: у моїй свідомості я почув вона сказала так тихо: «Це не я, мамо». Була пауза. Вдві мене до них. Потім вона продовжила: «Ти можеш зараз».

І це був лише початок.

9. Я в порядку, мамо

Коли я сказав Стів, що наша улюблена троянда Брамблберр пішла з цього світу, вона написала п'ять фотографій Брамблберр в моїй публікації в соціальних мережах: «Мій любий маленький ангел. Стільки любові до тебе. Насолоджуйся своїми крилами».

Через два дні після того, як вона потрапила на небеса, я гуляв у яasnomy й тихому ранковому сонці у нашому дворі через майданчик, де вона спала в теплу полудню. Я назвав її ім'ям вголос і почув, як вона сказала: «Я в порядку, мамо».

Я не називаю себе мамою; У мене немає дитей, мені було цікаво, що знову ж таки, Я чув її майже так, ніби вона розмовляла з мною і називала мене мамою.

Хоча, як ви читали, я бачив шепіт з Потойбіччя багато років тому, коли двоє наших дорогоцінних кохань потрапили на Континент-Хевен, і ці кавальські випадки трапилися, поки була жива Брамблберр Роуз, я не був знайомий, щоб сказати, який щойно покинув цей світ, мовчки сплукувався з мною через мої думки.

Я сказав Вільям, що отримав повідомлення від Брамблберр Роуз. «Вона говорила з мною подумки. У неї був милий голос і чіткими, майже чутними словами».

Без вагань він сказав: «Тварини сплукуються з нами своїми думками. Вони зробить це, поки вони тут з нами, вони зможуть сплукуватися таким чином з Іншого боку».

Він додав: «Вони можуть говорити з Іншого боку».

Для мене це була нова інформація.

«Брамблберр Роуз так чудово говорить, — продовжував він, — тому що вона говорить у Небесна мова».

«Ми знаємо один одного вже досить давно — як я нічого цього не знав?»

«Ви можете завести щоденник, щоб записувати її в дві дні. Пам'ятайте, що коли ви думаєте, що вона сплукуються з вами, вона сплукуються!»

Він сказав, що вона може зв'язатися з мною різними тонкими способами, запропонував мені залишатися в джунглях, що я думав, було повідомленням від неї.

Коли я запитав Крстофера, чи знає він про те, що сказав мені Вільям, він сказав: «Я знав, що вони спілкувалися з нами подумки, але я не знав решти. Що має сенс. . . певним чином, допомагає мені зрозуміти, що відбувається з Наваром. Ти ж знаєш, що він їде з мною на задньому сидінні машини».

«Ви сказали мені про це. . . о, можливо, тепер я це розумію!»

«Коли я повернуся, я попрошу свою команду посадити для неї квартиру».

«Дякую, цікаво, що ми виберемо? Може, троянди?»

«Ти знатимеш», — це все, що сказав Крстофер.

Пізнше того дня — висловлюючись її мовчазною мовою — мені здалося, що я почула, як Бремблберр запропонувала мені піти погуляти. Я думав про це. Хм, звучить як гарна ідея. . . о, можливо, завтра. Я був втомлений і глибоко сумний. Потім я знову почув її. Тож я натягнув светр на втомлені плечі і пішов на ранній захід сонця.

Одразу за рогом вниз по вулиці чоловік вигулював красивого довгошерстого золотистого ретривера карамельного кольору; шерсть собаки була такого ж кольору, як шерсть Брамблберр на свідетельських делянках. Я привтався і запитав у нього собаки.

«Вона Шила. . . їй в смирнов».

Шила підійшла й сіла біля мене, схилившись головою до моєї ноги. У рот вона тримала яскраво-рожевий фрисбі.

«Чи можу я кинути їй фрисбі?»

«Вона любить носити свій фрисбі, але не любить ганятися за ним». Спостерігаючи за нею, він сказав: «Вона їй подобається».

Весь час, поки ми розмовляли, Шайла тримала голову на моїй нозі, а я натягнувся, гладячи її.

Ми ще трохи поговорили, Шила поворухнулася, щоб опертися всім тілом у мою ногу. Вона виляла хвостом і подивилася на мене. Мені здається, вона посміхалася.

«Ого, ти їй дуже подобаєшся!»

«Мені здається, що вона приносить мені додаткову любов, тому що мій улюблений кіт щойно потрапив до Кетт-Хевен. Може, якось вона знає?»

Він думав про це.

«Вона собака-терапевт?»

«Вона не така, але в неї є особистість, щоб бути нею. Я бачу з її любов до вас, що вона в д природи добре в цьому».

Поговоривши з ним погладив Шилу ще кілька хвилин, вони продовжили свій шлях по вулиці.

Це був мій сусід, але я його раніше не бачив. Коли я подумав про собаку на липучках. Підумав, що Шайла знав, що Шайла буде гуляти в той самий час в тому ж місці, що й я, чи це було причиною того, що я в дчував, що вона хотіла, щоб я пішов на прогулянку. БрамблБеррі хотів, щоб я отримав любов в д Шили? Любов до собаки — це така хороша любов — вона змусила мене посміхнутися — це допомогло з болем, який я в дчував.

Того вечора, коли ми з Крстофером розмовляли, він сказав мені те, про що я думав про його роботу: «Пам'ятаєш той підземний собачий майданчик, який ми будували?»

«Так, як справи?» Я не згадав Шилу, собаку-липучку.

«Ми закінчили це. Ми вирішили побудувати справді гарну, утеплену собачу будку, господар вирішив, що їхня мама-собака «Нова» може почати проводити тут час».

Раніше він розповідав мені про їхню собаку про те, як він її любив. Вона була бельгійським малюном, дуже добре навчений готується мати цуценят.

Він пам'ятає, коли я згадав, що раніше у своєму житті він виховував собак-поводирів для сліпих? Він умів дресировати собак любив цуценят. Очевидно, її власники бачили його з Новою зрозуміли, що він робить більше, ніж буде неймовірно новою йн будинки та приватні парки. Вони хотіли, щоб він допоміг з цуценятами після того, як вони прибули.

«Велике подв'я в основному закінчено, зараз ми працюємо над їхнім будинком, щоб вона могла спокійно перебувати у своєму захищеному в д погоді режимі. Їй дуже подобається її нова собача будка, вони хочуть, щоб у неї були її цуценята. Вони не хочуть їх переміщати».

У нього була своя собача сторінка, а в мене — своя. Я розповів йому про Шилу.

Крстофер допомагав чимогна відстані; він був страшенно засмучений, що БрамблБеррі Троянда пішла, незадоволений, що він не міг бути вдома, щоб допомогти мені. Він був вдячний, що поцілував її, коли йшов, сказав: «Принаймні я маю це».

Наступного вечора я знову подумав, що BrambleBerry Rose хоче, щоб я пішов погуляти. Я пішов через мостом стежкою, якою я зазвичай не їду, повертаючись додому, я побачив мерехтіння танцюючого вогню на столу ресторану двором через дорогу в д пошти. Мене нерозривно тягне до того полум'я.

Жінка розмовляла з сервером, коли я проходив повз, мені здалося, що я почув її слова щось про втрату друга тварини.

Я запитав, чи вона щойно втратила свою тваринку, ми почали розмову. Ми не були знайомі. Її звали Елзабет, вона сказала мені, що її собака Триск перейшла до Веселкового мосту того самого ранку. Коли ми розмовляли, було зрозуміло, що ми обидва приголомшені та розбиті втратою нашого дорогого друга-тварини. Ми кілька разів не могли не поплакати. Ми обнялись, наша розмова тривала до тих пір, поки на небі не залишився тільки світло, не настала ніч починає холодно.

Я помітив, що, коли ми розмовляли, я став сильнішим. Коли я пішов, я не почувався таким порожнім в дитинстві BrambleBerry Rose. Чомусь сподіювання Єлизавет допомогло зцілитися найгірший біль у моєму серці. Я знову задумався про час, якщо тільки... яка нещодавно отримала крила — привела мене до цієї випадкової зустрічі.

Кілька днів потому в кабінеті доктора Дженні я провів її прах її слід, який був було втиснуто в білу керамічну скульптуру пам'яті. Я думав, що з мною все буде добре, але не міг перестати плакати, тому, коли я проїжджав повз нашу місцеву старовинну католицьку місцевість, я вирішив зупинитися. Я хотів щоб сидіти в тихому шануванні маленької каплиці.

Подруга, сестра Саша, була там, запитавши мене, чому я такий сумний, сказала: «Я думаю BrambleBerry Rose все ще з вами».

Я намагався зрозуміти, що вона сказала, коли вона запитала: «Ти мені виріши?»

"Так."

«Але ти все одно плачеш».

«Її тут немає. Я так сумую за нею».

Сестра Саша допомогла мені відчувати себе краще. Я був здивований цими словами сестри в католицькій церкві; Я не знав, чи церква дозволяє тваринам жити після цього життя.

Через пару днів я знову гуляв по її улюбленому місцю в нашому дворі, коли почув її мовчазне повідомлення: «Дякую, мамо, Стів...» . . . вона зробила паузу. . . «мама, Ембер». ще одна пауза, . . . «за те, що ви дали мені . . . славу. . . сторіччя . . . це було моє життя.

ЛЮБОВ . . . крапка

ЗАВЖДИ. . . крапка

НАЗАВЖДИ . . . крапка."

Я зупинився й дозволив тишину ранковому сонячному світлу охопити мене. Я хотів вловити все, що спадає на думку. Я думав, що вона підпишеться. Може бути вона казала «знову» або «микрофон впав». Але ні! Вона показала мені зображення латер BBR, а права нога R була наддвогубою, закінчуючись вигнутим виступом.

Коли Крестофер почув це, він сказав: «Ха! Цей R був її хвостом!»

Є дві частини цього повідомлення:

1. Я ніколи не називав її BBR. Я навіть не думав про це!

2. В останні роки життя я почав писати її м'я BrambleBerry Rose з великої літери B в Bramble, в Berry.

Наступного ранку я знову йшов у нашому дворі на її улюбленому місці в дачі її наявності. Я вголос сказав: «Я сумую за тобою, Брамблберрі Розе».

Можливо, що я сказав, тим, що до мене прийшло: «Я в порядку, мамо», не було жодного подиху.

М'який спокій супроводжував її слова.

10. Живіть з любов'ю в серці

Щодня я проводив час там, де вона любила сидіти теплим полуднем. Майже тиждень минув без неї, сонце манило мене подивитися на калі, що розцвіли. Я думав, що вони виникли лише для неї, а потім знав, коли я подивився, що вони представляють, я дізнався, що це символи молодості та вродженості. Коли я повернувся, щоб повернутися до нашого дому, я відчув її присутність у своєму серці, чітко почув її у своєму розумі.

Ось що вона сказала:

"Я тут." Цікаво, подумав я, де це? «Я хочу, щоб ви прийшли сюди, коли перетнете тому потрібно: Пробачити. Всіх». Все».

Гаразд, я стою під якимсь сонячним світлом оскільки ранку на західному узбережжі США, майже розмовляю з мною. Виправлення: з мною розмовляє майже так, який нещодавно показав до Світла!

«Живіть з любов'ю в серці».

Вона мовчала кілька хвилин.

«Будьте в курсі. Не дозволяйте нічого образливого між вами та іншими людьми залишатися у вас серці».

Вона показала мені зображення серця, яке було схоже на прозорий кристал кварцу — воно було неважким як кристаль, просто чистий блискучий. Думки, які прийшли одночасно, полягали в тому, що коли між мною та іншими траплялися неприємні речі, вона хотіла, щоб я вирішив цю проблему. Вона не хотіла, щоб щось погане залишилося в моєму серці. Вона хотіла, щоб я просто говорив про речі. Коли вони сталися!

Частина «Живіть з любов'ю в серці» полягала не в тому, щоб любити всіх; це було б лише так, ніби вона хотіла, щоб я тримав любов у своєму серці, був любов'ю частиною того, ким я є. У мене склалося враження, що вона хотіла, щоб я думав дая для благополуччя оточуючих, включаючи стот Землю, робив це навмисно.

Потім знав, коли я думав про це, я дивувався, як я можу пробачити деякі історичні події події, про які я знав, як сталися в нашому світі. Як я міг пробачити лідерів, які завдавали шкоди та вбивали людей у величезній кількості? Я не знала, як прощати в такому масштабі. З того дня я зрозумів, наскільки складним може бути прощення найменших речей, як роблять найближчі мені люди.

Але коли я стояв у тиші ранкового сонячного світла, я відчув, як змінилися в моєму розумі чи серці — або там, де ми змінилися.

Більше за все я хотів знову бути з Брамблберр Роуз, вона щойно дала мені шлях для наслідування.

Я довіряю Творцеві нашого Всесвіту, я сказав вголос: «Я не знаю, як прощати всім. Допоможть мені, будь ласка? Навчі мене або зробіть це за мене».

Я змінив.

Той день.

На тому місці.

Для мене відбулася раптова радикальна трансформація, я відкрився в цих моментах.

11. Великий рудий хижак

Через кілька днів після того, як я дізнався про три речі, як хотіла в мене зробити BrambleBerry Rose, вона прислала крилатого в дві дувача. Вона її духовна й войовнича й натурна, це не був красивий метелик чи стрімкий милий колібрі.

Вона прислала мені яструба.

Просто за в'язкою мого кабінету.

Великий рудий хижак.

Зважаючи на його розміри та відстань, яку він знаходив в мене, я вважав, що птах приблизно два фута в висоту в діаметрі до кінця хвоста. Воно нікуди не поспішало сиділо хвилин дванадцять-п'ятнадцять на гілках, на яку вона лазила.

Хоча ми жили на цій території шістнадцять років, я ніколи не бачив у нас хижих птахів. Я відразу зрозумів, що це любовне послання в її честь. Я повірив, що вона говорила мені, що в неї все добре — вона рідко може бути незвичайна й натурна, вона все ще є воїном.

Звичайно, я подивився, що означає в дві дування яструба в духовному світі. Я знав, що це повідомлення в дієт, хто показав на той світ, з проханням звернути увагу на знаки та шепіт; вони в наших близьких, як покинули цю землю. Я повірив, що це повідомлення в дієт BrambleBerry Rose дало мені знати, що те, що я бачив чув, точно в її честь.

Буквально через день чи два після того, як це сталося, Вільям загубився, коли їхав у Рено, штат Невада, околиці, йому в зорі прилетів великий золотокрилий яструб. Він приземлився на передньому дворі, проїжджаючи повз, він якось мить дивився на нього, думаючи: «Це такий величезний птах». Чомусь він подивився на дорожній знак — речі, яку він зазвичай не робить, оскільки керується своїм GPS — побачив назву вулиці.

Це був Bramble Drive!

Приблизно в той час сталася ще одна надзвичайна подія.

Працюючи в офісі тихого ранку, я дивився на наш приватний ландшафтний парк побачив оленя. Мені не треба було того дня бути на подвір'ї, ні в місто їхати, тому я залишився в хаті дивився. Яка краса! Я не знав ні в ку, ні стат. Я був просто вражений, побачивши один так близько. в. м. й. Ярд!

Наступного дня я побачив меншу версію, ця мала роги. припустив; . або, може, роги. Так я що це дитина, хлопчик, а більший — його мама. Як ти думаєш, яким щастям я почувався?

Вони обоє були там наступного дня, тоді я зрозумів, що це справді мама та дитина, тому я назвав їх: Мама Красуня та Малюк Бак.

У нового сусіда був чудовий пухнастий рудий котик на ім'я Зігг, він почав приходити проводити час з оленями. Гейл спостерігала за ними й нітрохи не засмучувалася. Вона спостерігала за ними годинами. Олені сиділи, ходили по нашому двору, гризли рослини та спали в нашій стружці кори. Іноді на ніч.

Крестоферу подобалося слухати про Красуню та Малюка Бака, Зігг та мої пригоди з Брамблсом. Він також повідомив, що у Нови народилися цуценята. Їх було дев'ятеро з ними весь час була Нова.

Тоді Крестофер розповів мені свої нові новини.

«Я прокинувся минулої ночі. У моїй кімнаті було темно, я побачив, як двоє великих зелених очей дивляться на мене!»

«Де вони були?»

«Ну, це дивна частина. Вони були на кілька футів в нижче стелі!»

"Що? Ви знаєте, хто це був?"

«Це була Багерра. Він величезний!»

"Це дивовижно."

«Він все ще подорожує зі мною, захищаючи мене. Сьогодні вдень мені довелося піти до постачальника, я в дечув, що він пішов за мною в магазин».

«Щось сталося?»

«Це дивна частина. Це той самий магазин, у якому я купував техніку, сьогодні там був незнайомий хлопець, який допомагав людям. Він нагубив зі мною, сказав, що я не можу отримати

дверні петлі, як я хотів, я не міг зрозуміти, що відбувається. Щоразу, коли я заходив, мені допомагали жінки, яких ви знаєте, все йшло гладко».

«Ти пашов?»

«Так, я зробив. Було так багато статиків, я не міг це зрозуміти, тому ми з Багеррою пішли. Він був величезний на задньому сидінні машини мурчав, поки я їхала!»

Образ мого Крістофера з масивним чорним духом котом був чарівним!

12. Собаки мають надзвичайність

У мене не було логічного способу впоратися з жахливою втратою моєї втрати.

Як божевільний, я сумував за ідеально красивими абстрактними маркуваннями BrambleBerry Rose. Як я любила темні плями на ногах небі. Є так багато красивих котів. Я знаю про це. Але для мене вона була ідеальною. Її втрата була незрозумілою; воно вирвало моє серце, завело мене темним шляхом і побило мене.

... щодня.

Через кілька днів я почув, як вона сказала: «Коти розумніші за собак... але собаки мають надзвичайність».

Саме тоді я подумав, що мій кіт має почуття гумору. Я запитав, що вона має на увазі. Вона уточнила: «Як кішка, я думаю, що собаки можуть ходити по землі легше, ніж жоти, а собаки можуть подорожувати далі».

Вона показала мені зображення собак, як гуляють з своїми людьми через наше місто, сказала: що, як кішка, вона усвідомлювала, що не може цього зробити.

«Я тебе дуже сильно люблю... я за тобою сумую. Я не хотів залишати тебе, але я хотів піти. Були причини».

Вона закінчила словами: «Я хочу знову стати твоїм кошеням!»

Гаразд, зараз я розмовляю з своїм котом, якого не було майже чотири тижні, я починаю сприймати це.

Незабаром після її кумедного коментаря про собак я відчув її присутність у нашому домі. Майже так, наче це відбувалося насправді, я спостерігав, як вона увійшла до мого кабінету через двері з коридору, сльозами в квітку на спинку стільця, а потім обійшла мене, поки я працював за своїм столом. А потім її знову не стало.

Це було таке об'ємне відчуття. Я так хотів, щоб вона залишилася довше.

Крістофер весело проводив час з цуценятами Нови.

«Вони трохи гуляють у своєму будинку, який я для них збудував. Я дуже радий, що вони тут. Nova's а чудова мама довіряє мені достатньо, щоб дозволити мені їх тримати. У нас п'ятеро хуліганів в чотири маленьких дівчаток! Хлопці вже смикають свою ковдру, наче хочуть її порвати».

«Цікаво, як вони у вас, а у мене була Шила».

«Власники, Ренд та Грейс, прийняли своє рішення на ходу за кілька днів до народження цуценят. Я не знав, що вони навіть думали дозволити їм бути тут. Але мені точно подобається. Це допомагає моєму серцю зцілитися».

«Як ти думаєш, Брамблс мав до цього якась відношення?»

«Напевно», — сказав він тихо, ніби благоговійний шепіт.

Ще через кілька днів після її від'їзду я мав відчуття, що БрамблБеррі не хоче, щоб я цього робив бути сумним. Вона сумувала за мною, сумувала бачити мене сумним.

Наступного вечора, коли я сидів у морі червоних лотарів в п'ять годин вечірнього руху, я думав про неї та вголос подякував BrambleBerry Rose за те, що вона повернулася до мене. Вдруг я почув її прекрасний, м'який голос у своїй свідомості: «Я повертався за тобою двічі».

ой! Це було як м'який удар.

Я подумав про її заяву, подумав, чи була вона з мною в цьому житті, як моя квітка Земля, перш ніж вона була Брамблберрі Розою. Чи можливо, що вона навмисно повернулася до мене як Земля — чи це вона мала на увазі, коли це сказала?

Тепер я був далеко від своєї глибини. Чи вірю я, що ми живемо не одне життя? Чесно кажучи, не знаю. Чи я знаю, що ми ні? Немає... мої думки щодо цього можуть змінитися.

Багато з вас знають, що відчуває ця втрата. Коли ми їх втрачаємо, це НЕ нормально, це ЗАВЖДИ боляче. Я не переставала плакати. Я був охоплений горем.

Через день мій смуток трохи полегшився — я почав замислюватися, чи була смерть доброзичливою для BrambleBerry Rose — коли мені зателефонувала доктор Дженн.

«Розтин Бремблс показав нам ліки від артриту, як ми давали їй, коли вона розірвала її ACL не працював. Її стегно було пошкоджено артритом».

"Що?" Я був шокований! Я думав про всі ці місяці усюди, думаючи, що допомагаю їй.

«Наскільки я бачу, коли вона покинула нас, вона жила без симптомів. Але це могло завдати їй значного болю в майбутньому».

Коли Крстофер почув це, він був не менш шокований. «Всі ці лки, усі ті. о Боже! Мені що їм дуже шкода, що вона пішла, але, можливо, це було найкращим для неї. Я не можу роки подумати, боляче!»

Він був у критичному місці проекту і сказав мені, що каркас багатопверхової конструкції був масивним і виглядав дуже добре! Я був наодинці з Гейл Скайвокер жахливою тишею.

«Я не можу позбутися смутку, який відчуваю». — сказав Крстофер. «Мені все ще важко повернутися, що BrambleBerry Rose справді покинула нас. Можливо, мені важче повернутися, що її немає, тому що мені не було з тобою. Мені дуже шкода, що я не можу бути з тобою вдома».

«Мені шкода, що вас тут не було, але не засмучуйтеся. Я розумію, що я був на багатьох будівельних майданчиках і знаю, що коли ви піднімаєте це з-під землі, ви повинні бути там. Я думаю, що ви також потрібні «Нові».

«Ці цуценята так швидко ростуть — вони вже не маленькі картоплини!»

У перші пару тижнів я зрозумів, що потрапив у біду. За роки мого минулого та сторіччя кохання втратив поховав більше двадцяти улюблених кошенят дорослих котів, двох своїх найближчих друзів обох своїх батьків. Смерть не була чужою для нашого дому, і все ж я був не готовий до глибини горя, яке я переживав. Я просто хотів знову бути з своїм котом.

Раніше я не відчував цього в дчаю. Я почувався страшенно самотнім, і це було для мене нове почуття. Я не хотів помирати — я не думав про це — я просто хотів знову побачити її. Я відчував, як бар'єр між життям і смертю стає тонким, як цигарковий папір. Мої думки були темними й глибокими, тягнули мене кудись, де я раніше не був. Це було незнайоме, і я не знав, як з цього вибратися.

Я почав шукати місцевого фахівця, який спеціалізувався на горі, з яким міг би працювати.

Приблизно в той час зателефонував наш сусід на протилежному боці вулиці Стівен. Він сказав, що продаж його будинку завершився раніше, ніж він планував, і запитав, чи може він залишитися з мною на пару днів. Дивно, як все працює, вам не здається?

Коли я повідомив Крстоферу, що відбувається, він сказав: «О, це добре. Якщо я зможу залишитися тут ще на кілька тижнів, я зможу злетіти та повернутися додому приблизно на тиждень. Стівен буде тобою хорошию компанією».

Коли я сказав йому, що він ласкаво просимо, я також попередив Стівена.

«Звичайно, залишайтеся скільки завгодно, Крстофер повернеться лише через кілька тижнів. Але щоб ви знали: я все ще мучуся через втрату BrambleBerry Rose, і я спонтанно плачу в будь-який момент протягом дня. Утруднює спілкування з іншими. О, ось ще одна річ. . . Як ходжу по хаті, розмовляю вголос до смерті. Іноді я кричу на цього монстра».

"Що ти сказав?"

«Вона тоб не належить. Ти ВКРАЛА її! Ви не доглядали за нею; ти не коли любив її! Ти навіть не вмієш любити! Вона НАЛЕЖИТЬ СВІТЛУ мені! Ви є злодій. Ти завдаєш болю руйнуєш! Навіщо, що у вас є, не належить вам. ВИ БРЕХУН! Вона не коли не буде належати тоб; ти НЕ МОЖЕШ її утримати! Ти невдаха; ти знаєш НІЧОГО про світло. Можливо, вам варто ПІТИ ДО СВІТЛА — там ви знайдете любов і спокута. Вона моя, і навіщо, що ти можеш зробити, НІКОЛИ цього не зміни!»

Мене не могла більше здивувати в дивовижній Стівені.

«Ви повинні це зробити. Це захист для вас і для неї. . . Я хочу, щоб ти зробив крок далі. Скажи володарю темряви, що він не справжній, і смерть не реальна».

Отже, "Бам!"

Я почав відчувати, що можу вдарити монстра смертю своїми словами.

Стівен знову розповів мені про свого улюбленого кота-хлопчика Бу за багато років до того, як я його зустрів.
«Я все ще сумую за Бу. . . з роками боліло менше».

Це допомогло мені кричати на смерть. Мені також допомогло знати, що я маю таку підтримку підштовхнув мене до творчості під час одужання.

Я думав, що процес зацілювання серця після такої глибокої втрати є особистим і таким не за графом. Скоріше були болісні спогади, моє оточення здавалося зам'якшим. Коли я пішов у продуктовий магазин і пройшов повз овочів, як раніше знайшов для неї шпинат і паростки. . . о, це боляче. Це застало мене зненацька. Я не був до цього готовий.

Робота Крестофера йшла за графом, цуценята почувалися добре, а Стівен залишився протягом кількох корисних тижнів. Завдяки його дружбі та розумінню днів були менш сумними, і я почав шукати вихід з темряви. Я все ще говорив до смерті, але тепер я додав:
«Смерть Бремблберр Роуз жодним чином не принизить мене. Ви нічого не виграли!»

Недовзі після того, як її сестра пішла, та проти своєї волі, Гейл Скайвокер стала, повністю, кінчатна кішка. Незважаючи на те, що наш кошенята були в безпеці деякий час, я навіть не міг думати про те, що їй боляче на вулиці. І тепер я зрозумів, чому Навар Стар дозволив себе вкусити того дня так давно. Я йому вголос подякував.

Я був такий вдячний, що маю Гейл Скайвокер, яку я любив і підтримував про неї. Без неї я врятувався з розуму. Це не гірше. Завдяки їй я зміг зберегти Грядки Брамблберр там, де вона їх залишила. Я приніс усі дитячі грашки, як прибрав би

коти постарали: їх веж для скелелазня, Ктт У навть коляска Хейл, якою БрамблБерр коли не користувалася, повернулися до нашого дому. Мен були потрбн реч, як були частиною нашого життя з BrambleBerry Rose навколо мене. Я хот в побачити її кольоров пухнаст грашки-м'ячики, як сидять у мене на пдлоз, просять, щоб їх пдкнули — або навть випадково хлюпали. Я любив слухати звук грашок-дзвнчок в, коли катав їх по пдлоз.

У минулому я казав, що БрамблБерр Роуз мала два докторські ступені з того, як бути котом, а Гейл Скайвокер застрягла в дитячому садку. Це не мало значення. Незважаючи на те, що вони були абсолютно рзними стотами, Гейл Скайвокер допомогла мен триматися спокійно.

І я хот в, щоб BrambleBerry Rose повернулася з мною.

Я називав її м'я в хат на подврі. Якщо я говорив про неї з іншими людьми, я все одно мг розплакатися, тому намагався уникати розмов про неї.

Я прокинувся з вузлом у животі. Я сумував за нею кожен день. Сльози все одно знаходили мене, тільки не так часто.

«Мен набагато більше подобалося життя, коли ти був з мною». Я сказав їй. «Принаймні я знаю, що ти в безпеці. Ви в безпеці. Якщо тоб доведеться бути подал від мене, принаймні я маю це».

Я цілими днями переглядав свої фотографії BrambleBerry Rose. Я намагався знайти кожну, яку взяв, хоча деякі були лише з того її довгого хвоста. Оскільки деякі були в фотоальбомах, я відсканувала їх у свій комп'ютер. Невдовзі у мене з'явилася колекція моїх улюблених улюблених зображень, які охопили мої роки з нею. Я поставив їх на петлю, щоб я міг сидіти дивитися — коли завгодно — скільки завгодно довго.

У мене вже було кілька фотографій Брамблберр Троянди в рамках у нашому домі, але я збільшив її дитячу фотографію та помістив її в золоту-чорну дерев'яну рамку ручної роботи. Таким чином я міг побачити її, коли прокинувся. Тому, коли мій живіт здригнувся з сходом сонця, я міг побачити її гарні очі та те миле обличчя.

І я вів щоденник нашої подорожі. Я хотів згадати все, що було. Я знав, що слід шукати ознаки того, що вона сплукється з мною. Я читав переречити кожну записану мить про те, як вона пододала бар'єр між життям смертю сплукувалася з мною в той прекрасний спосіб, яким вона говорила.

Оскільки Хейл тепер була квітнатою кошеним, я вважав, що безпечно залишати керамічну воду блюдо в нашому саду на маленькому цегляному постаменті. Одного вечора вона попередила мене, що у нас є в дві дувачі. Вона сиділа на широкому вкні в моєму кабінеті раптом опустила голову, опустила хвіст, розпушила його витрщилася у двір. Я бачив п'ять чи шість емотів, як милі руки в ємності з водою та рилися в м'якому бруді навколо неї. Один був найбільшим, тому я припустив, що це її мама. Малюки були веселими — ганялися один за одним, бігали по деревах, а потім стрибали вниз плескалися у своєму новому джерелі води!

Мен стало цікаво, чи будуть наш дворові птахи в дві дувати воду в день. Наступного ранку я вимив дуже брудну, виготовлену вручну керамічну тарілку, побачив, як група маленьких сиріх чубатих синиць влетіла, перестрибнула навколо тарілки й швидко полетіла. (Я назвав їх загостреними головами.) Деякі маленькі коричневі птахи, як стрибали по землі, розставивши пальці на ногах, також з'явилися. Я любив спостерігати за ними.

Мама Красуня та Крихітка Бак в дві дували більше днів вразом з чарівним З'яв! Скунс с'я з'являлася більше вечорів, вони були милими. Я любив спостерігати за ними. Мабуть, Хейл теж. Вона сіла на широкий в'язаний карниз дивилася на них, стежачи за кожним їхнім рухом. Вона була напеготована, але зовсім не хвилювалася про те, що вони були в її дворі!

Через багато тижнів після того, як вона позбулася зв'язку в Землі та моїх об'єктів, я написав у своєму щоденнику: «Я сумую за Розою Брамблберр». Мені не вистачає, щоб вона дивилася на мене, спала на моїх руках або ногах, згорнувшись калачиком з своїм милим обличчям поруч з моїм. Я сумую за тим, як вона приходила до мене, коли я їй дзвонив, за її мирною натурою, за чарівним Всесвітом її життя, яким вона ділиться з мною. І. М. с Брамблберр. Роза.

13. Любов перемагає. Втрата Програє.

Коли консультант, який працює з людьми, як одужують від горя та жалоби, сказав мені, що більш м'яке, — що може здатися комусь очевидним, — я відчував полегшення. Вона сказала дозволити почуттям поширюватися, як м'який в'ючий квітник, що дме крізь мене, дозволити їм бути тим, ким вони є, плакати, коли мені потрібно, тому що наші сльози допомагають нашим серцям тріпотіти і зцілюватися. Вона сказала мені, що мої почуття з часом зміняться.

Мені потрібно було почути, що вона сказала. «Немає правильного чи неправильного способу пройти через процес зцілення від втрати. З упевненістю знайте, що по той бік цього горя є нове життя».

Вау! Я знайшов спосіб свідомо брати участь у цьому болісному переході.

«Ви можете створити священне місце для BrambleBerry Rose. альбом, це може бути фото щоденник, коробка спогадів з улюбленими грашками. . . або, можливо, ви могли б посадити нові квіти у своєму саду».

Я думав написати цю сторінку про неї. Як красиво. Ці сторінки були моїми улюбленими квітками знову жити. Це було б моє священне місце для BrambleBerry Rose.

Я зрозумів, що горе і смуток походять від почуття нестачі втрати. Відчуйте любов — це протидіє втраті, тож я почав голосно говорити, як я вдячний за те, що всі роки я провів з Брамблберрі Роуз, якою вона була для мене чудовою, що я кохав її вчисті.

«Цей процес не лише психологічний», — сказав консультант. «Це також фізичне. Твоє тіло потрібно час, щоб зцілитися на клітинному рівні».

Я не чув цього раніше.

«Чому це так боляче? Це неби я повинен нагадати собі, як дихати!»

«Ви з BrambleBerry Rose знали безумовне кохання. Це найпотужніша енергія, яку ми можемо відчути. З людьми це зазвичай не буває, але з тваринами буває. Воно не коли не залишить вас, але коли ви переживаєте це, горе втрачає його глибокості».

Коли я сказав їй, що я думав, що майже квітнула BrambleBerry Rose сплутався з мною мовчки, вона не подивилася на мене якось дивно.

«Що сказав BrambleBerry?»

Я розпов в їй про три реч , як мен запропонував зробити Бремблберр , про деяк нш реч , як вона сказала.

Радник на мить замовк. . . отримала рефлексивний погляд в її очах. . . пот м в дпов в грайливо хихикаючи: «Бремблберр троянда здається просв тленою, чудово артикулювати. . . для кота!»

«Це прост просв тлен стини — ми вс можемо використовувати їх у своєму житт . Вона повинна був чудовим котом для життя. Тоб пощастило ти мав прив лей любити її».

Вона зак нчила словами: «Коли ви глибоко кохаєте, ви глибоко в дчуваєте б ль втрати. Його варт сть кохання. Горє - це любов. Завжди пам'ятайте: любов перемагає. Втрата програє».

14. Загадка

Через кілька днів в улюбленому магазині фотографічного мистецтва я збільшив улюблену фотографію BrambleBerry. Жінка, яка допомагала мені в новому творчому процесі фарбування, Діана, закохалася в неї. Вона сказала мені те, чого я раніше не чув: «Троянда BrambleBerry просто чарівна. Дякую, що поділилася нею зі мною! Я бачу в її очах, що в неї стара душа».

Пізнавши того ж дня я запитав Вільяма, чи може він побачити на фотографії, чи хтось має стару душу. Коли він відповів, що може, я розповів йому, що сказала Діана, запитав його, як він міг це побачити.

«Коли ти дивишся в очі своєму другу-тварині бачиш щось за їхніми очима, це ознака старої душі».

Я надіслав йому фотографію BrambleBerry Rose, з якою працював. Коли він сказав, що погодився з тим, що відчувала Діана, я запитав: «Чи означає наявність старої душі, що Брамблберрі Роуз могла бути зі мною як ніша квітка раніше в цьому житті?»

Його відповідь мене заінтригувала. «Звичайно, це може означати це, так, вона була з тобою раніше».

«У цьому житті?»

"Так."

"Гаразд... що?"

«Можливо, вона навіть була з тобою в інших життях. Чи було у вас відчуття, що ви знав її раніше?»

Ось це було. Знову!

«Ви, мабуть, пам'ятаєте ту першу ніч, коли я зустрів її, коли я тримав її, я почув себе кажучи, я знав тебе раніше! А потім вона дійшла до зеленого винограду, як моя абсолютна квітка Земля... коли вона сказала мені її ніч після того, як пішла, що поверталася за мною, двічі!»

Вільям зробив паузу, а потім тихо сказав: «Вона ще не закінчила з тобою».

Чи хтось сказав вам щось, що змінило ваш світ — у той момент — в хорошому сенсі? Так сталося зі мною того дня.

Минуло ще кілька тижнів, Крстофер нарешт повернувся вдома. Коли він пройшов перед вхідними дверима Гейл сиділа в одному з тих величезних вікон у моєму кабінеті, будучи хорошим котом-охоронцем. Поцілувавши мене, він підняв її, але в неї нічого цього не було! Вона вдарилася люто подивилася на нього прямо в очі. Її вуха відійшли назад великими рукавицями вона відштовхнулася.

«Вау, вона напружена. Як справи?»

Він швидко поставив її на підлогу, щоб вона не вискочила з його рук, вона втік.

«Ти тримав цуценят, одягнувши цю сорочку?»

«Ой... ймовірно. Думаєш, її це засмучує?»

«Так, вона, мабуть, вважає вас зрадником!»

Після того, як він прийняв душ переодягнувшись, він пішов шукати Гейл, щоб спробувати привітатися знову. Вона повернулася в мій офіс спала на моєму столі, коли він увійшов. «Гей, крихтка, я справді сумував за тобою».

Він відпочив на столі біля неї й простягнув руку, щоб погладити її маківку. На хвилинку вона відкинула голову назад, її очі стали великими та круглими. Але потім її обличчя змінилося, вона вперлася головою в його руку.

«Ха! О добре.» він підняв її. «Ти все ще мене кохаєш!» Він відкрив верхню половину наших вікнах дверей стояв там, тримаючи її. «Весь цей день належить тобі. Усе, що ти бачиш, твоє».

«Здається, це працює!» Мене не могло не зачарувати те, як Гейл, здавалося, хотіла весь видимий світ для себе.

Він оглянув нашу в'язницю й майже всюди побачив грашки Брамблса. "Я сумую її теж! Дуже приємно знову побачити її грашки та автофургон Kitty. Я радий, що ти їх зберіг».

Пізню ввечері ми прогулялися нашою власною територією, я знову дивувався зборам калл. «Я не пам'ятаю, щоб їх було так багато раніше».

Я дивився, як він думає.

"Я отримав його! Посадимо з них кілька кольорів. Калли. Вони можуть рости між вогняними квітками дівчинки Грей польовими квітками Гекльберр! Яку приголомшливу дикунку вони створять у нашому саду вдячності. Як клан барвистих квітів для наших дітей».

Британський сад вник у своїй душ виявився у своїй любов до диких неприборканих квітників, наш Сад Подяки вже був чудовою сумішшю асиметричного та абстрактного кольору. На своїй роботі він саджав квіти, рослини та дерева групами, як він називав «смічками». Ось як він їх побачив, для Брамблса він знайшов темно-фіолетовий, ніжно-трояндовий колір, насичену троянду та білі калли.

Невдовзі після того, як квіти були висаджені, ми з ним їхали через лісовий масив неподалік нашого дому, йдучи на пенсійний сніданок. Номерний знак на задній частині припаркованої машини на паркуванні привернув мою увагу. На синьо-білому штампованому шматку металу було одне слово: «Mystère».

Я не знаю, скільки з вас бачили це слово на номерному знаку. Це був перший для мене.

15. Я знаю, як сказати, що люблю тебе

Через кілька днів я думав про те, що Дана та Вільям сказали про стару душу, коли знову відчув присутність Брамблберрі Роуз.

«Я можу говорити за себе. . . Я знаю, як сказати, що я тебе люблю».

Це подарувало мені посмішку.

«Я не хочу, щоб ти був сумним», — її голос був м'яким і милим. "Я тебе люблю. . . Сподіваюся, ти відчуваєш мою любов. Я хочу, щоб ти поширював любов».

Вона справді багато говорить про кохання, подумав я.

«Я хочу, щоб ти насолоджувався своїм життям», — продовжила Брамблберрі такою чарівною манерою. «Є речі, яких ви можете навчитися там, чого ви не можете навчитися тут».

Коли я сидів у плямистому сонячному світлі нашого Саду Відчуженості, в оточенні витонченого японського клена Червоного Дракона, вогняних квіт в Грел Грей, великої кількості м'яких польових квіт в високих трав — а тепер рідко з'являються фолетових рожевих калл — я знову мав тиху розмову з моєю улюбленою трояндою BrambleBerry. І знову вона надіслала мені зображення разом з деякими мудрими думками, якими поділилася.

«Наше життя не має бути легким». Розкрито BrambleBerry. Я розмірковував про те, як вона була поранена втратила здатність розважати свою сум'ю своїми дикими, високими польотами.

«Ми знову будемо разом. . . не турбуйтеся про те, щоб знайти мене; Я знайду тебе, коли прийде час правильно».

Ось воно знову: повторювана нитка продовження.

Мені було цікаво, чи вона мала на увазі, що повернеться моєю кіншкою в цьому житті? Або чекати мене на тому боці?

«Є вища сила, яка визначає час», — додала вона.

«Знай, будь ласка, коли ти думаєш, що я з тобою, я є».

Я мовчки думав, чи вона в безпеці. «Я бачу тут лише людей, які люблять мене», — почув я її слова. «Мене оточує любов. Тут усі мене люблять».

Цього дня моє серце змусило мене посміхнутися. «Звичайно, мають», — сказав я їй, голосно сміючись. "Ти така красива."

Це було майже як моя розмова з людиною.

Мені було цікаво, чи вона зустріла своїх братів і сестер. «Я познайомилася з декількома членами моєї котячої родини», — сказала вона в дповів. «Я розумію, що зараз я в душі». Була пауза, вона продовжила: «Я не вилізувала покинути вас. Це був мій час. Тут гарно. Зараз я почуваюся щасливим і люблю тебе».

«Я в духовній подорожі», — подумувала БрамблБеррі Роуз, — ти теж».

Я працюю над тим, чому мене навчив BrambleBerry Rose. Однак це постійний виклик. Через її слова Крістофер і мої друзі кажуть, що я змінилася: мовляв, я більше спокійна, вмію прощати йти далі. Я також говорю про речі, які мене турбують — це нове для мене, але важко — я докладаю всіх зусиль, щоб говорити про проблеми з любов'ю, а не з гнівом. Я не прошу, щоб мої друзі поділяли ті самі переконання, що й я. Я не очікую, що вони зміняться, погодяться з моїми переконаннями чи навіть приймуть їх.

Я прошу допомоги у всьому цьому у Творця Всесвіту. Щодня.

Мені це стає краще.

І пам'ятаю: я в духовній подорожі.

Крістофер, мої друзі та я часто говоримо це: це духовна подорож.

16. К нець?

По-перше, я б запитав: чи є к нець?

Чим б льше я залишаю своє серце в дкритим для кохання, тим ближче я до BrambleBerry Rose.

Я знаю, що вона моя, я побачу її знову.

Вона в безпец , вона любить мене.

Я кохаю її.

Любов сильн ша за все нше. все!

Вона йде дал .

Я йду дал .

Зрештою, любов — це все, що снує.

17. Її мена:

Ожина

Ожикова троянда

Baby Brambles

Малюк Б

Ожина

Бремб

Брамб

Ожина

Б

Ведм дь Бремб , Ведмедик

BrambleBerry

Роза Брамблберр

улюбленець Кр стофера: м с Б

Найкращ та найпрекрасн ш реч у св т неможливо побачити або нав ть помацати.
Їх треба в дчувати серцем.

— Хелен Келлер

18. Я знайшов фотографію, яка розповіла історію

Написавши цю історію кохання, я знайшов забутий фотографію з часів в BrambleBerry Роуз Хейл Скайвокер були молодими. На одному з них їхній брат Навар Стар сидів на даху нашого гаража — одного з його улюблених місць — спостерігав, як БрамблБерр класично котяче вбиває Хейл на нашому задньому дворі. БрамблБерр Роуз повністю притиснула меншу кішку та кусала її за шию.

У дикій природі це був би вбивчий укус.

Я був здивований? Абсолютно!

Я не знав, що вона претендувала на владну позицію в ієрархії котячих стосунків в своєму молодшому братом у першій класі м'ячів.

Після цього образливого прояву доминування БрамблБерр Роуз жила мирно ненасильство з Гейл Скайвокер протягом усього часу протягом більше тринадцяти років.

Моя повага до моєї улюбленої BrambleBerry Rose зросла ще більше з цим знанням заднім числом. Вона не тільки кинула своє улюблене заняття — лазити та стрибати по гілках з б'єлками, — але й жила в одній кімнаті з котом, який був сповнений рясучості завдати їй шкоди, вона пішла на великий шлях.

Вона була миротворцем. кожен. День.

Вона могла будь-коли розчавити свою гарну маленьку сестричку. Це було ще одне повідомлення від Всесвіту про те, що дорогоцінна красуня, яку я мав привілей знати й любити, була вищою стотою. Вона залишила мене так гарним і ніжними уроками. Приблизно в цей час я відчув мир у своєму серці та розумі в дії в диходу.

Тепер я вірю, що у неї було неймовірно дороге життя, вона прожила його саме так, як вибрала. Вона була спокійна, коли пішла, бо якимось чином знала, куди йде. Вона продовжує, я теж, вона в порядку, життя за життям. Вона брала участь у перегонах, кидала виклик своїм висотам, тримувалася над своїми долинами — залишається; чудово сильний, впевнений неймовірно красивий!

Я тільки сподіваюся, що перенесу ці знання у своє власне життя і дізнаюся їх, коли мені це знадобиться наступний.

Я знайшов цю фотографію більше ніж через рік після того, як BrambleBerry Rose пішла. Ви знаєте, прочитавши цю сторінку, що я втрачав наших котів... Я був вражений тим, як сильно сумував за нею. Досі. Вона була такою величезною частиною мого серця.

Як сказав ведмедик Пух, найбільш речі займають найбільше місця у вашому серці.

— А. А. Мелн

19. Неповний перелік ресурсів, які допомогли мені вилікуватися

Heaven is for Real: A Little Boy's Astounding Story of His Trip to Heaven and Back Тодд Берпо
Мен
подобається, коли син автора, Колтон Берпо, каже, що на небі багато тварин.

Мета собаки: Роман для людей. Подорож
собаки, В. Брюс
Кемерон

У небесних воротах Ребекка Спрінгер На
YouTube є прочитана версія: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> довша версія
на: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBlyg> Серед інших яскравих
сторінь вона розповідає чудову історію про милого кошечку.

Your Talking Cat, Paperback – 1 січня 1991 р. Джек
Ріхтер

Місцева група подолання горя; багато з них пов'язані з церквами та лікарнями.

Ненс Вандхарт: м'ягкожива об'єднання мудрості
<https://nancywindheart.com/>

Сайт порятунку тварин:

щоденні БЕЗКОШТОВНІ кліки, щоб

допомогти тваринам <https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Гуманне товариство Сполучених

Штатів Ви можете зробити внесок в організації, яка допомагає тваринам; їх дуже багато.

Я підтримую: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

I Humane Society International <https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

Журнал пов'язаний з домлень в ід мого коханого

Ви можете розпочати свій щоденник, ввівши дату, день, можливо, час, коли ваш коханий зв'язався з вами. Це може бути почуття, те, що ви чуєте чи бачите, аромат, п'єсня у фільмі чи на радіо. Це може бути знайдений предмет. Це може бути колір, метелик або навіть яструб. Коли бачите щось, що б не трапилося, про що ви думаєте, знаєте або вважаєте, що це послання любові в ід вашого дорогого чоловіка з Потойбіччя, незалежно від того, тварина це чи людина... це так.

Про автора

Я любив свою к шку, чисто просто, коли вона померла, я зустр в нев дому мен темряву. на в той же час, подумки, вона почала з мною сп лкуватися. Я в дчув її слова любов своїм серцем, вони мене врятували.

Я написав її стор ю, щоб допомогти собі. Я спод ваюся, що її слова любов допоможуть вам, або когось з знайомих, хто втратив кохання та зустр в ту саму руйн ну темряву.

До того, як ми зустр ли BrambleBerry Rose, ми з Кр стофером волод ли компан єю Custom Home Design and Build Company. Ми побудували в дзначен нагородами будинки нав ть реконструювали Skybox для власника — на той час — San Diego Padres. Будуючи ц будинки для їхн х власник в, ми жили в трьох штатах, включаючи Гаваї, на заход країни. Кр стофер — ген альний дизайнер дому та саду. До того, як вони стали звичайними, в н проектував будував пасивн сонячн будинки. Серед нших нновац йних заход в в н також побудував еколог чно чистий будинок у Б г-Сур , Кал форн я, який використовував зб р дощової води, сонячну енерг ю та очищене пов тря всередин прим щення, а також безпечн заходи для безпечного проживання з дикою природою та використання природних пов тряхних поток в. для охолодження та циркуляц ї.

Коли BrambleBerry Rose була молодою, ми з Кр стофером заснували 1Sun4All; веб-сайт який був зосереджений на чист й енерг ї та вир шенн кл матичних проблем, з якими ми стикаємося. Я керував веб-сайтом редагував ус статт . Я також писав для Cleantechnica.com, де ви все ще можете знайти багато моїх стор й; деяк були написан , коли ми стежили за польотом Solar Impulse навколо св ту, використовуючи лише сонячну енерг ю, а нш були для М н стерства енергетики США, Solar Decathlon. Мене трич публ кували в Scientific American, один раз, коли Solar Impulse прол тав над мостом Золот Ворота в Сан-Франциско, дв ч за нфограф ку чистої енерг ї, яку я створив. Я також отримав в дзнаку М н стерства енергетики США за мою роботу з Solar Decathlon.

У серц я художник; Я малюю акрилом на полотн . У мене є к лька р зних стил в, у тому числ моя нин шня пристрасть — абстрактний експрес он зм. Мої золот та ср бн картини з зображенням хрест в були показан п д час молитовних служб Тезе при св чках у м сцев й м с йн й базил ц нашого м ста. Ми з Кр стофером рятували кошенят кот в, б льш сть з яких жили з нами. Протягом багатьох рок в ми сп льно любили та жили з б льш н ж тридцятьма врятованими котами. BrambleBerry Rose була дорогоц нною перлиною єдиною в своєму род .

Я читав, що в нших мовах є вар анти слова любов, але в англ йськ й ми маємо лише одне. Тож я пишу про ту, яку я знаю: вона п дняла мене, зробила кращою людиною та показала мен маг чний Всесв т, до якого я не мав ншого доступу — коли вона ф зично зак нчилася, кинула мене вниз розчавила.

Довелося знову вчитися л тати. Моя душа цього вимагає, єдиний спос б, яким я м г це зробити, — це прийняти любов, яку ми з Брамблсом в дчували. Тод я д знався, що ми з нею довш за час; сильн ше грав тац ї. Тому що ми кохали, ми торкнулися неск нченного.

Ми є.

І Буде.

Назавжди.

